

DOUG BATCHELOR

LANȚURI SFĂRÂMATE

Cum să găsești pace pentru un suflet mânios

LANȚURI SFĂRÂMATE

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BATCHELOR, DOUG

Lanțuri sfărâmate/Doug Batchelor; trad.: Luminița Mohora - Urleta;
Zapis, 2007

ISBN 978 -973-88374-1-6

I. Mohora, Luminița (trad.)

2

Traducerea și adaptarea textului pentru limba română: Luminița Mohora

Traducere versificată "Poem", Pitt: Raluca Mihăilescu

Cuprins

Prefață	5
Povestea demonizatului	7
Pierdut definitiv	18
Diavolul înșelător	47
Eliberarea divină	83
Partea a 1-a : Aflând iertarea lui Dumnezeu	83
Partea a 2-a: Trăind o viață ca a lui Isus	102

LANȚURI SFĂRÂMATE

Prefață

Erau considerate persoanele cu cele mai puține șanse de reușită.

“Nu-l invita pe David la jertfă; el este doar un tânăr hoinar, un păstor.” Cu toate acestea, el a fost ales împărat al Israelului. “Iosif este așa un visător enervant; haideți să-l omorâm sau să-l vindem ca sclav.” Cu toate acestea, el a devenit primul ministru al Egiptului. Petru a exclamat: “Pleacă de la mine, Doamne! Sunt un om păcătos.” Avea dreptate, dar cu toate acestea Isus a spus: “Nu te teme! De acum înainte vei fi pescar de oameni.” “Nu te însoți cu Maria; are o reputație proastă.” Cu toate acestea, ea a fost aleasă pentru a fi prima care să-L atingă și să-L proclame pe Domnul înviat.

Ai simțit vreodată că starea ta spirituală stagnează? Sau că speranța ta pentru o dezvoltare ulterioară este deșartă? Ai atins vreodată culmea disperării simțind că știrbirea personalității, obiceiurile rele și egoismul te-au plasat dincolo de limitele salvării?

Atunci această carte este pentru tine... și este pentru mine.

Această carte este fundamentată pe relatarea evanghelică despre eliberarea adusă de Isus și totala transformare a unui om care era posedat de o mulțime de demoni. Este povestea unui om aflat atât de departe de Dumnezeu încât cu greu și-ar putea imagina ceva. Casa lui era un mormânt. Singurii lui tovarăși erau porcii. Hrana lui erau resturile de la aceștia. Singurele sale haine, rămășițele unor lanțuri. Și gândurile lui alienate erau captive în tărâmul demonilor. Nici măcar Hollywood-ul nu ar putea alcătui o imagine mai completă a acestui om deznădăjduit. Cu siguranță că el ar fi câștigat votul fiecăruia ca fiind persoana cu cele mai puține șanse de reușită.

LANȚURI SFĂRÂMATE

Dar apoi, el s-a întâlnit cu Isus, care L-a curățit, L-a acoperit și I-a încredințat o misiune. În Isus, inima lui cuprinsă de rebeliune, și-a găsit odihnă.

Trebuie să recunosc că am scris această carte, în parte, pentru că în mod repetat, eu însumi m-am întors la această fascinantă istorisire a izbăvirii de ultimă instanță, pentru încurajare și inspirație. Pentru că, vedeți, într-un anume sens, eu eram omul acela!

În 1973, trăiam într-o peșteră, sus, în munții singuratici ai deșertului din California de Sud. Și eu alergam de jur împrejur gol, săpând după mâncare în tomberoanele de gunoi ale supermarket-urilor și eram pe deplin înlănțuit într-o viață a drogurilor, înșelăciunii, imoralității și confuziei spirituale.* Viața mea era un zero absolut. Asemenea demonizată din Decapolis, și eu aș fi putut fi cu ușurință nominalizat ca persoana cu cele mai puține șanse de a reuși ceva în viață.

Dar am găsit o Biblie pe care cineva o lăsase în peștera mea și în acea Biblie L-am întâlnit pe Isus.

“De pildă, fraților, uitați-vă la voi, care ați fost chemați: printre voi nu sunt mulți înțelepți în felul lumii, nici mulți puternici, nici mulți de neam ales. Dar Dumnezeu a ales lucrurile nebune ale lumii, ca să facă de rușine pe cele înțelepte. Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii, ca să facă de rușine pe cele tari. Și Dumnezeu a ales lucrurile josnice ale lumii, și lucrurile disprețuite, ba încă lucrurile care nu sunt, ca să nimicească pe cele ce sunt, pentru ca nimeni să nu se laude înaintea lui Dumnezeu.” – 1 Corinteni 1:26-29.

Dumnezeu să vă binecuvânteze,
Doug Batchelor

*Mărturia personală a lui Doug Batchelor, *Cel mai bogat om din peșteră*, de la Editura Viață și Sănătate, tel. 021 323 00 20

Povestea demonizatului

(Capitol fundamentat pe Marcu 5:1-20 și Luca 8:26-40)

*Isus a traversat marea învolburată ca să reîntregească
un om devenit nebun. El care a calmat marea
furtunoasă poate să liniștească și un suflet mânios.*

Prin furtună

Era atât de liniște încât puteai auzi până și cel mai mic val lovindu-se de barcă și fiecare scârțâit al ramelor, pe măsură ce ucenicilor le venea rândul să vâslească cu mișcări ritmice peste apele liniștite și calme ale Galileii. Cât de imensă era diferența față de condițiile înfiorătoare ale vremii pe care le trăiseră doar cu o oră mai devreme!

Când s-au îmbarcat pentru călătoria ce avea ca destinație cealaltă parte a lacului, apusul de soare pe un cer perfect senin părea că promite o călătorie liniștită. Briza ușoară dinspre sud însemna că pot ridica pânzele, salvându-i de sarcina dificilă de a vâsli. Dar după ce parcuseseră cam trei mile marine, chiar pe când atingeau punctul de jumătate al traversării lor, lucrurile s-au schimbat cu repeziciune.

LANȚURI SFĂRÂMATE

Vântul care sufla ușor și-a schimbat direcția, măturând totul la vale, din munții Libanului în nord-vest. Cerul s-a întunecat amenințător prăvălind nori groși care își tunau furia. Deodată vântul s-a transformat într-o vijelie îngrozitoare suflând cu așa putere că bărbații au coborât vela în cea mai mare grabă, de teamă că se putea rupe în două – sau chiar mai rău, că ar fi putut să se răstoarne cu barca!

În furtuna înfiorătoare, valurile au crescut și mai mari de parcă o forță diabolică le împingea în sus din adâncuri chiar sub ochii ucenicilor. Curând, zidurile de apă au început să se reverse peste marginile ambarcațiunii lor modeste, stingând lampa care pâlpâia și amenințând că inundă și scufundă vasul care se zbătea să rămână la suprafață. Ucenicii orbecăiau nebunește după micile lor burdufe de piele ca să înceapă să scoată apa din barcă, dar apa învolburată creștea prea repede.

Curând, acești marinari experimentați și-au dat seama că toate eforturile lor vor fi inutile și au recunoscut că fără intervenție divină, situația lor era lipsită de speranță.

Absorbiți de eforturile lor de a se salva, îl uitaseră cu toții pe Isus, care era la bord, alături de ei. Aducându-și aminte de Domnul lor într-un târziu, cuprinși de disperare și neajutorați, au strigat: “Învățătorule! Învățătorule!” Dar întunericul de nepătruns Îl ascundea de privirile lor, iar furtuna care vuia le risipea vocile în vânt. Oare fusese măturat de valuri peste bord? Se aflau cu totul singuri în mijlocul acestei situații?

Au strigat din nou, dar singurul răspuns primit a fost vuietul unei rafale puternice. Barca lor se scufunda. În orice moment, apele înfometate și necruțătoare i-ar fi înghițit.

Apoi s-a arătat o fulgerare incandescentă și L-au văzut - ghemuit pe o saltea la pupa vasului. Chiar dacă apa rece se revărsa pe lângă El, Isus dormea adânc în furtuna cumplită.

De ce dormea? Poate că era complet extenuat după o lucrare interminabilă cum avusese în acea zi, astfel că nici măcar haosul groaznic, care chinuia barca, nu-L trezea. Oricare ar fi fost explicația, ucenicii L-au zgâlțâit pe Isus pentru a-L trezi, țipând cu uimire și disperare: “Învățătorule, nu-ți pasă că pierim?”

Isus s-a îndreptat liniștit. Nu i-a trebuit decât o clipă ca să-și dea seama de situație. Apoi, pe când furtuna încă vuia în jurul Lui, iar valurile

se revărsau în barcă, Isus s-a ridicat să înfrunte furtuna. Punându-și o mână pe catarg pentru a avea echilibru, a ridicat cealaltă mână către cer, așa cum făcea deseori când săvârșea actele Sale de milă. Pe când un fulger a izbucnit pe cer luminând chipul Său plin de pace, s-a adresat plin de curaj, mărie:

“Taci! Fără gură!”

De îndată ce ultima silabă a părăsit buzele Sale, furtuna a încetat. Valurile furioase s-au liniștit. Norii cei întunecați s-au îndepărtat, descoperind un cer înstelat de parcă era presărat cu diamante. Și barca s-a odihnit pe apele unei mări calme, sticloase.

Întorcându-se spre ucenicii Săi, Isus i-a muștrat cu tristețe. “Pentru ce sunteți așa de fricoși? Tot n-aveți credință?” (Marcu 4:40)

Prin întuneric, Iacov golea cu mișcări automate, apa care rămăsese în partea cea mai de jos a vasului. Alții vâsleau din nou în mod ritmic, acum că furtuna luase sfârșit. Cu toții își vedeau de treabă într-o tăcere deplină ce se datora unei combinații de oboseală, nedumerire și copleșire - dar mai ales teamă. Fiecare se întreba: *Ce fel de om este acesta, Unul atât de simplu, dar care poate să vorbească și să transforme deodată marea învolburată într-o apă liniștită?* Nu numai că El își păstrase intact calmul în ceea ce se putea dovedi a fi o furtună fatală, dar calmase și însăși furtuna! Nimeni nu a mai adormit în timpul care rămăsese din acea noapte.

Într-un târziu, cerul de răsărit a început să strălucească promițând eliberarea zilei care se apropia.

Fără cuvinte, Isus l-a privit pe Andrei care era la cârmă. El a arătat către o zonă de pe țărmul de est al lacului. Andrei a început să îndrepte barca după cum îi indicase Omul care potolise furtuna.

Mulți dintre ucenici își petrecuseră o mare parte a vieții pe lac și cunoșteau fiecare plajă care se întindea de-a lungul celor 48 de km de țărm care îl înconjura. Dar furtuna îi aruncase atât de mult către sud, încât erau dezorientați. Pentru o vreme, nu și-au putut da seama cu exactitate care era țărmul către care se îndreptau, însă prin lumina slabă au reușit deslușirea câtorva indicii.

Un deal povârnat care cobora într-o pantă lină, dar mărginit de maluri abrupte și stâncoase, le-a permis o vedere bună asupra deschiderii unde

aveau să oprească barca și s-o tragă la țărm. Ucenicii erau nerăbdători să facă un foc la care să-și usuce hainele ude și să-și încălzească trupurile tremurânde. Pe măsură ce se apropiau de țărm, au văzut că în spatele acestuia se ridica un deal presărat cu peșteri. Și din ceață au ieșit, devenind tot mai clare și mai clare, formele obscure ale unor pietre de mormânt posomorâte. Se îndreptau către un cimitir. Filip și-a trădat temerile rostind un cuvânt care le-a trimis furișări pe spatele tuturor: “Gadara!”

Întâlnire cu un nebun

Regiunea Gadara, cunoscută și sub numele de Decapole, a fost organizată după ce Alexandru cel Mare i-a cucerit pe iudei. Orașele din jur erau pline de altare închinat zeităților greco-romane, iar populația era formată din greci și alți străini, unii dintre ei, crescători de porci. Revoltați atât de idolatrie cât și de animalele necurate, evreii evitau această parte păgână a lacului ori de câte ori era posibil.

Însă, mai exista un motiv de temere care îi ținea pe evrei la distanță: povestiri înfiorătoare despre bărbați sălbatici, jumătate fiare și jumătate demoni, care cutreieră țărmul. Astfel că, în timp ce se apropiau de peisajul jalnic și posomorât al mormintelor antice și al păgânismului, ucenicii se mirau de ce îi îndrepta Isus în acea direcție. Cu toate acestea, nu îndrăzneau să întrebe sau să pună la îndoială faptele Omului care a putut să potolească furtuna.

Ca o binecuvântare a păcii, lumina soarelui care răsărea a început să lumineze țărmul, iar Mântuitorul și însoțitorii Săi au debarcat. Pe când Andrei ancora barca, ceilalți ucenici L-au urmat pe Isus în susul plajei ca să înceapă să strângă lemne pentru foc.

Nu după mult timp, Natanael s-a oprit din culesul surcelelor și a privit de jur împrejur adulmecând aerul cu nasul. Strâmbându-se, a întrebat: “Ce miroase așa?”

Toma i-a răspuns: “Crezi că ar putea avea de a face cu turma aceea de porci de sus de pe deal?”

Dar Natanael știa de ce întreabă. “Nu, am mai întâlnit miros de porci și înainte. Acesta este altceva.”

Chiar atunci, un tipăt îngrozitor a răsunat în urechile ucenicilor. Pe când se întorceau spre zgomotul înfiorător care venea dinspre cimitir,

o priveliște care i-a înspăimântat mult mai mult decât furia furtunii, le-a întâmpinat privirile. De undeva, dintr-un ascunziș întunecat, aflat printre morminte, a ieșit un om nebun, gol pușcă - probabil mai mult fiară sălbatică decât om – și se îndrepta spre ei de parcă ar fi vrut să-i rupă bucăți.

Ucenicii încremeniți, cu nervii întinși la maximum din cauza teribilei experiențe a furtunii, au scăpat lemnele din mână și instinctiv s-au retras către barcă. Împingând-o înapoi în mare, s-au aruncat în ea și au început să vâslească furios, împrăștiind stropi de apă în toate direcțiile. Când aveau ceva distanță între ei și țarm, Andrei a făcut un inventar rapid și a observat că Isus nu era cu ei. El rămăsese pe țarm.

În precipitarea lor, ucenicii își abandonaseră Învățătorul. Dar Acela care calmase furtuna, care l-a întâlnit și învins pe Satana în pustie, nu fugise dinaintea lunaticului ieșit din minți.

Ucenicii știau că nu mai văzuseră niciodată o creatură mai hidoasă decât aceea. Rămășițe de lanțuri sfărâmate care îi încătușau încheieturile de la mâini și picioare, se scuturau furios. Carnea lui învinețită și însângărată era sfâșiată – ruptă în bucăți de tăieturi pe care și le făcea singur cu pietre ascuțite ca lama. Ochii lui priveau printre șuvițe de păr lung și uleios încărcate de murdărie în care erau prinse bucăți de rămurele, iar gura lui făcea spume într-un mârâit de arătare a colților.

A mai rămas ceva uman în omul acesta? se întrebau ucenicii de la o distanță sigură. *Sau hoardele de demoni care îl posedă acum, au șters cu totul aceasta din el?*

În timp ce sufletul tulburat se îndrepta spre Domnul lor scrâșnind din dinți, El Și-a ridicat mâna către omul sălbătic în același fel în care gesticulase către mare. Și de parcă un zid invizibil s-a ridicat între ei, demonizatul nu putea să se apropie mai mult de Isus. Deși era orbit de furie, stătea deznădăjduit în fața Învățătorului.

Totuși, indiferent de cât de schimonosită era fața acestui lunatic ce părea fără speranță, Isus a putut să întrezărească o licărire de implorare în ochii lui.

Chiar înainte ca Isus să pășească pe plaja nisipoasă, demonii înspăimântați aflaseră de apropierea Lui. Erau îngroziți de posibilitatea de a fi evacuați din gazda pe care și-o capturaseră. Și în ciuda urii și

fricii pe care aceste ființe demonice le posedau, undeva în adâncul victimei, încă mocnea scânteia sufletească a unei vieți.

Cu rămășițele puterilor sale de judecată, acest om auzise în mintea lui conversațiile disperate ale demonilor cruzi care îl stăpâneau. Auzise de la ei cine era Isus și că Isus era unica și ultima lui speranță de eliberare. În timp ce demonii urlau, el s-a aruncat la picioarele Mântuitorului.

Postura de închinare a acestui suflet nefericit, care dorea să poată striga pentru salvare, i-a umilit și pe demonii din el. Chiar și așa, ei l-au întrerupt cu un țipăt asurzitor: “Ce am eu a face cu Tine, Isuse, Fiul Dumnezeului Celui Prea Înalt? Te jur în numele lui Dumnezeu, să nu mă chinuiești!” (Marcu 5:7)

Isus, întotdeauna dornic să-i salveze pe cei nenorociți, a văzut în spatele acestui strigăt, încercarea diavolilor de a-și înăbuși victima. El l-a văzut pe omul îndurerat implorând pentru eliberare. Și cu o voce măreață al cărei timbru de autoritate divină se putea auzi până dincolo de ape, Isus a dat poruncă: “Ieși afară din omul acesta, duh necurat!”

La fel cum furtuna a răspuns fără întârziere lui Isus, și trupul bietului om a început să se zvârcolească și să se răsucească violent, de parcă o duzină de pisici vagaboande se luptau într-un sac. Lunga serie de spasme și convulsii a arătat că demonii furioși nu aveau de gând să-și elibereze victima fără împotrivire.

Apoi Isus a făcut ceva ce nu mai făcuse până atunci și nici nu avea să mai facă vreodată. Bănuind că Lucifer însuși orchestra acest conflict, Isus le-a adresat demonilor o întrebare: “Care-ți este numele?” Desigur, El care numără perii capului nostru și cheamă pe nume pe fiecare dintre nenumăratele stele, cunoaște și numele fiecărui înger căzut.

Un urlet pe care coardele vocale umane nu ar putea să le producă, a izbucnit din pieptul omului. Amplificat de parcă o mie de spirite strigau la unison și părând că emană din adâncurile unui abis cavernos, zbierătul i-a făcut pe ucenici să le înghețe sângele în vene, deși erau retrași în mod laș, în barca lor. Țipătul demonic? “Numele meu este Legiune; căci suntem mulți!”

Porcii posedați

Demoni, împăcați acum cu soarta lor, știau că Isus era pe cale să-i evacueze din trupul și mintea victimei lor. Știau că autoritatea Cuvântului lui Isus era supremă. Dar într-o patetică dorință de autoconservare, ei sperau să-L convingă pe Isus să nu îi arunce în adânc. Într-un vaiet puternic, la unison, au rugat stăruitor: “Te rugăm, nu ne trimite în abis, lasă-ne să intrăm în porcii aceia.”

Mai sus de cimitir, dar încă pe țarm, o turmă mare de două mii de porci căuta hrană de-a lungul dealului, grohăind și tăvălindu-se în noroiul de pe pajiște. Paznicii, conștienți până la durere de obiceiurile amenințătoare ale omului dezechilibrat, încercau tot timpul să vadă unde se afla acesta pentru a păstra o distanță protectoare. În ziua aceasta ei erau strânși laolaltă și își forțau privirile ca să vadă ce se întâmplă cu inamicul lor de la marginea lacului.

Uitându-se mai întâi la porci și apoi la omul dinaintea Lui, Isus s-a adresat demonilor doar cu un singur cuvânt impunător: “Mergeți!” Cu aceasta, omul cel nenorocit a fost scuturat de o ultimă și puternică convulsie și a căzut chircit la picioarele Salvatorului său.

Apoi hoarda de demoni care-l ruinase pe om s-a abătut precum grindina asupra turmei de porci. Instantaneu, întreaga turmă a fost cuprinsă de panică și durere. Guițând asurzitor, au început să fugă repezindu-se către stâncile abrupte, sărind în lac. Paznicii îngroziți se îngrămădiseră în spatele unui copac pentru protecție și nu puteau să facă nimic altceva decât să privească cum avalanșa sinucigașă de animale necurate a plonjat peste stânci, s-a rostogolit peste pietrele ascuțite și a căzut în apă.

Apoi totul a devenit liniștit și nemișcat cu excepția paznicilor. S-au apropiat cu atenție de marginea falezei ca să privească cu neîncredere la apa învolburată de jos care se colorase în stacojiu. S-au uitat cum ultimii porci se zbăteau dispărând sub apă. Nici măcar unul nu a supraviețuit.

Paznicii și-au întors privirile către omul de care se temeau – și apoi către Acela care stătuse neclintit în fața lui. Au văzut cum Isus l-a condus pe omul acum liniștit, la marginea apei și l-a curățat. Au văzut de asemenea că lanțurile și cătușele care îl împovărau, erau acum, în mod misterios desfăcute și împrăstiate pe nisip.

LANȚURI SFĂRÂMATE

Numai când L-au văzut pe Isus că Și-a scos haina ce o purta pe umeri și l-a acoperit pe omul gol, au înțeles că demonii plecaseră de la el și că intraseră în turma lor, distrugând-o. Îngroziți și plini de uimire au plecat grabnic spre orașele și satele dimprejur să povestească despre evenimentul supranatural la care fuseseră martori.

Înainte ca dimineța să fie pe sfârșite, aproape toți oamenii din regiunea aceea s-au adunat pe țărm să vadă cu ochii lor pe omul transformat și pe Binefăcătorul lui. Cu toate acestea, o teamă neexplicabilă îi împiedica să se aventureze prea aproape, așa că se holbau uluiți din depărtare, la vizitatorii lor.

Ucenicii, care aduseseră barca înapoi la țărm, stăteau jos alături de Isus și vorbeau cu toată seriozitatea cu cel ce fusese mai înainte un demonizat și care era încă îmbrăcat cu haina lui Isus. Omul care stătea lângă picioarele Salvatorului său, avea o nouă licărire de inteligență și înțelegere în ochii din care curgeau lacrimi de recunoștință, iar pe obraji îi străluceau raze de bucurie.

Pentru mai mult de o oră, miile de gură cască au tot privit la micul grup adunat în jurul bărcii de pescari. Ucenicii, precauți ca întotdeauna, erau neliniștiți din pricina privirilor amenințătoare ce le aruncau unii oameni din mulțime. Priveau cu atenție cum o discuție dintre persoane ce păreau a fi liderii proeminenți ai comunităților dimprejur, devenea din ce în ce mai animată. Deși nu puteau prinde decât câteva cuvinte din cele pe care le auzeau, pentru că oamenii aceștia vorbeau grecește, și-au dat curând seama că politicienii erau mai mult supărați decât recunoscători. Pentru ei, catastrofa economică pricinuită de moartea celor două mii de porci, depășea salvarea omului care îi îngrozise pe toți atâta vreme.

Cuprinși de neîncredere, urmăreau micul grup de conducători care s-a apropiat cu stângăcie de Isus și într-o aramaică stricăță și-au exprimat simplu, dorința: “Te rugăm să părăsești ținuturile noastre.” Ochii ucenicilor scăpărau scântei de indignare – câtă obraznicie în asemenea cerință! De ani de zile acest lunatic hărțuise și bântuise întreaga regiune și acum ei erau nevătămați doar pentru că Isus intervenise. Dar în loc să-I mulțumească sau să-L invite pe Isus la o masă festivă pentru a-L onora pentru fapta miraculoasă pe care o săvârșise, acești reprezentanți ai neamurilor Îl insultau!

Durerea de pe fața lui Isus lăsa să se citească dezamăgirea Sa. El nu s-a contrazis deloc cu ei și nici nu le-a adresat vreun reproș. Isus, cunoscând inimile oamenilor, doar s-a ridicat, Și-a scuturat sandalele de praf și le-a făcut semn ucenicilor să înceapă să pregătească barca de plecare.

Apoi, bărbatul pe care îl eliberase Isus, bărbatul pe care îl scăpase de hoarda de demoni, s-a aruncat la picioarele Mântuitorului și l-a îmbrățișat gleznele implorând: “Doamne, lasă-mă să vin cu Tine!”

Cu blândețe și dragoste înțeleghătoare Isus i-a răspuns cald: “Du-te acasă la ai tăi și povestește-le tot ce ți-a făcut Domnul.”

Pe când ucenicii vâsleau înspre larg, acest bărbat – bărbatul cel eliberat din Decapole – stătea pe țărm privind la Răscumpărătorul său, până ce ambarcațiunea a dispărut dincolo de linia orizontului.

Privire panoramică asupra salvării

Prietene, povestirea incredibilă pe care ai citit-o până acum, este o reistorisire personală a celui mai dramatic și mai profund exemplu din Scriptură, de eliberare totală, după cum se poate demonstra. Această relatare constituie catalizatorul a tot ceea ce urmează să descoperi în această carte.

Istorisirea despre întâlnirea lui Isus cu demonizatul este deosebită de orice altă povestire cuprinsă în Noul Testament. Este, în esență, un rezumat al întregului plan de mântuire, ilustrând intențiile finale și pline de cruzime ale diavolului pe care le are față de rasa umană, în opoziție cu planul plin de iubire pe care îl are Dumnezeu pentru viitorul nostru.

Demonstrează într-o manieră tulburătoare autenticitatea forțelor răului care lucrează spre a ne distruge viețile. Dar arată totodată și felul în care ne eliberează Dumnezeu, indiferent de cât de lipsită de speranțe poate părea situația noastră. Într-adevăr, este o demonstrație minunată a puterii lui Dumnezeu de a curăți și ierta orice bărbat sau orice femeie ce s-a afundat în cele mai întunecoase adâncimi ale păcatului. Și, în cele din urmă, reprezintă modul în care Dumnezeu poate salva o lume întreagă.

În cuprinsul paginilor următoare vom explora împreună învățăturile profunde ce se găsesc în această povestire extraordinară și vom aduna comori – unele, poate evidente, altele, citind printre rânduri.

LANȚURI SFĂRÂMATE

Am împărțit această carte în trei secțiuni: “Pierdut definitiv”, “Diavolul înșelător” și “Eliberarea divină”. Aceste secțiuni prezintă problema, cauza și răspunsul. Vom trata fiecare secțiune pe deplin, parcurgând toate cele trei etape, înainte de a trece la următoarea.

Ca și povestea demonizatului, mesajul central al Bibliei gravitează în jurul salvării din păcat. Pentru a fi redată istorisirea, sunt angajate trei personaje principale: Mântuitorul, Satana și sufletele pierdute – sau Isus, diavolul și noi, ființele umane. Dacă dispui de o Biblie, cred că vei găsi util faptul de a o păstra la îndemână în timp ce citești această carte.

Am combinat relatările cu privire la demonizatul din Gadara ce apar în Evangheliile după Matei, Marcu și Luca. Prin cumularea variantelor diferite, putem avea o imagine de ansamblu dintr-o privire. Această imagine completă a întâmplării din Gadara va fi punctul de plecare al incursiunii noastre în știința salvării. Te încurajez să citești cu atenție pentru că, așa cum vei vedea, fiecare detaliu adaugă o nouă dimensiune în înțelegerea lui Dumnezeu și a minunatului Său plan de salvare.

Au ajuns pe celălalt țărm al mării, în ținutul Gadarenilor. Când a ieșit Isus din corabie, L-a întâmpinat îndată un om care ieșea din morminte, stăpânit de un duh necurat și care era posedat de demoni de mult timp... era așa de cumplit că nimeni nu putea să treacă pe drumul acela. De multă vreme nu se îmbrăca în haină și nu-și avea locuința într-o casă, ci în morminte.

Și nimeni nu mai putea să-l țină legat nici chiar cu un lanț, căci de multe ori fusese legat cu picioarele în obezi și cu cătușe la mâini, dar rupsese cătușele și sfărâmasese obezile și nimeni nu-l putea domoli. Și era gonit de dracul prin pustii. Totdeauna, zi și noapte, stătea în morminte și pe munți, țipând și tăindu-se cu pietre.

Când a văzut pe Isus de departe, a alergat și I s-a închinat. Și a strigat cu glas tare și a zis: “Ce am eu a face cu Tine, Isuse, Fiul Dumnezeului celui Prea Înalt? Te implor în numele Lui

Povestea demonizatului

Dumnezeu, să nu mă chinuiești înainte de vreme!” Căci Isus îi zicea: “Duh necurat, ieși afară din omul acesta!”

Apoi, Isus l-a întrebat: “Care-ți este numele?”

Și el a răspuns zicând: “Numele meu este Legiune, pentru că suntem mulți.” Și Îl ruga stăruitor să nu le poruncească să se ducă în Adânc.

Acolo, pe munte, era o turmă mare de porci, care pășteau. Și toți demonii l-au rugat pe Isus zicând: “Trimite-ne în porcii aceia ca să intrăm în ei.” Isus le-a dat voie; și le-a zis: “Mergeți!”

Și duhurile necurate au ieșit și au intrat în porci (erau aproape două mii); și turma s-a repezit de pe râpă în mare și s-au înecat în mare. Porcarii au fugit și au dat de știre în cetate și prin satele vecine și au spus totul, și ce se întâmplase cu omul posedat de demoni. Oamenii au ieșit să vadă ce s-a întâmplat.

Au venit la Isus și iată pe cel ce fusese îndrăcit și avusese legiunea de draci, șezând jos îmbrăcat și întreg la minte; și s-au înspăimântat. Cei ce văzuseră cele întâmplate, le-au povestit tot ce se petrecuse cu cel îndrăcit și cu porcii. Atunci au început să roage pe Isus să plece din ținutul lor.

Pe când Se suia El în corabie, omul care fusese îndrăcit Îl ruga să-l lase să rămână cu El. Isus nu i-a dat voie, ci i-a zis: “Du-te acasă la ai tăi și povestește-le tot ce ți-a făcut Domnul și cum a avut milă de tine.” El a plecat și a început să vestească prin Decapole tot ce-I făcuse Isus. Și toți se minunau. S-a întâmplat că atunci când Isus s-a întors la ei, mulțimile L-au întâmpinat cu bun venit, căci toți Îl așteptau.*

* În conformitate cu Marcu 5:1-20, Luca 8:26-40 și Matei 8:28-34. Rog a se observa că Evanghelia după Marcu menționează un singur demonizat în timp ce Matei notează doi. Neconcordanța aparentă se datorează cel mai sigur faptului că Marcu și Luca l-au văzut pe cel de al doilea demonizat ca fiind pasiv și astfel irelevant pentru a fi cuprins în istorisire. Pentru a evita confuzia și pentru simplitate, această carte va avea la bază varianta prezentată de Marcu și Luca.

SECTIUNEA I

Pierdut definitiv

*“Dar știm că până în ziua de azi, toată firea
suspină și suferă durerile nașterii.” – Romani 8:22*

O planetă posedată

Inspiră adânc! O să mai aruncăm încă o privire adâncă și tulburătoare asupra situației deplorabile a demonizatului înainte ca Isus să-l elibereze, pentru că el reprezintă tabloul perfect al falimentului spiritual:

Omul posedat umblă printre schelete în putrefacție în umbra dealurilor înconjurătoare fornăind la țipetele turmei rău mirositoare. De carnea lui sfâșiată, cu răni vii, atârnă rămășițe de cătușe deformate și lanțuri. Țipând și gemând, cu spume de salivă la gură, arătându-și colții rătăcește fără țință printre siluete de peșteri și morminte, în timp ce corpul său urât mirositor și gol este urmat de un nor de muște. Își străpunge încontinuu cu pietre ascuțite, brațele pline de cicatrici, iar ochii lui sălbatici aruncă priviri amenințătoare pe sub părul murdar și încâlcit.

Pierdut definitiv

Probabil că gândești: “Bine, Doug, destul!”

Îmi dau seama că acesta este un tablou detestabil, dar fiecare componentă a povestirii, indiferent cât de dezgustătoare ar fi, este foarte importantă. Fiecare din ele ne transmite multe adevăruri cruciale despre cât de îngrozitoare poate fi condiția păcatului și totodată, despre cât este de uimitor minunatul plan al mântuirii.

Te-ai întrebat vreodată care este contrastul pe care îngerii necăzuți îl văd când părăsesc gloria cerului plină de puritate și lipsită de orice păcat pentru a veni pe planeta noastră întunecată și posedată de altcineva? Pentru ei, acest om fără nume și înnebunit trebuie să reprezinte exponatul A din ceea ce înseamnă să fii pierdut.

Acest copil al lui Adam, căzut și posedat, care locuiește într-un cimitir și este înconjurat de porci reprezintă totodată și lumea noastră necurată și căzută sub blestemul morții, înrobită de diavol și legiunile lui de acoliți. Planeta noastră este acum scena de pe care Satana își continuă campania de defăimare împotriva Creatorului și a guvernării Sale – iar lucrul acesta se desfășoară într-o asemenea manieră, încât Isus îl numește pe Satana “stăpânitorul lumii acesteia” (Ioan 14:30).

Fiecare aspect prezentat de Scriptură, al condiției disperate a acestui om, te poate ajuta pe tine și pe mine să cântărim cu mai multă seriozitate felul în care cerul îi vede pe cei răătăciți. Înainte ca să înțelegem și mai bine acest lucru și să experimentăm vindecarea pe care ne-o oferă Dumnezeu, trebuie să recunoaștem și să diagnosticăm simptomele.

“Omul acesta își avea locuința în morminte...”

– Marcu 5:3

Locuind printre cei morți

Îmi amintesc foarte bine de vizita pe care am făcut-o celui mai ciudat cimitir de pe pământ în timp ce exploram părțile nordice ale orașului Cairo, în Egipt. Acest cimitir este numit “Orașul morților”. Locul nu arată nici pe departe a fi un cimitir pentru că pulsează de viață și activitate.

LANȚURI SFĂRÂMATE

De-a lungul secolelor, marii conducători egipteni ai vremurilor trecute, au construit hectare întregi de morminte și mausolee uriașe și meticuloase realizate. După cum dicta tradiția, fiecare din aceste locuri de îngropăciune avea propria sală de bal. În jurul secolului al XIV-lea, mii de oameni săraci, care căutau un adăpost, au început să acapareze și să se stabilească în aceste morminte. Acum, această regiune, considerată o suburbie a orașului Cairo, are propriul său cod poștal, secție de poliție, magazine, energie electrică, apă curentă și sistem de canalizare.

Privind atent prin aceste morminte, am putut să văd cum își trăiesc oamenii viața de zi cu zi – dorm, gătesc și mănâncă. Am fost impresionat de felul în care au găsit folosință pentru pietrele de mormânt de dimensiune mai mică, transformându-le după nevoie, în table de spălătorie sau mese. Și toate din această regiune sunt pietre de mormânt pline de rămășițe umane – chiar în mijlocul spațiului de locuit al rezidenților actuali.

Arheologii afirmă că unele dintre mormintele care înconjurau Gadara, unde are loc evenimentul relatat de povestirea noastră, erau tăiate din părțile laterale stâncoase și abrupte ale muntelui, în felul acesta creându-se peșteri adânci. Este posibil ca demonizatul să fi folosit unul din aceste morminte cavernoase ca adăpost, după ce fusese condus afară din oraș datorită minții sale alienate. Și întocmai precum cei nemântuiți trăiesc cu o continuă spaimă de moarte, acest om sărman era înconjurat zilnic cu semne care să-i aducă aminte ce viitor sumbru îl aștepta.

Biblia învață că în lume sunt numai două categorii de oameni: cei vii și cei morți. Ai putea să crezi că aceasta nu este nimic mai mult decât o observație logică, dar potrivit Cuvântului lui Dumnezeu, nu toți cei ce trăiesc sunt vii și nu toți cei morți sunt morți cu adevărat.

Să mă explic. Aceia care își trăiesc viața fără Hristos sunt morți din punct de vedere spiritual. Isus a spus: “‘Cine are pe Fiul, are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu, n-are viața.’”(1Ioan 5:12) Cu altă ocazie El a declarat: “‘Lasă morții să-și îngroape morții, și tu du-te de vestește Împărăția lui Dumnezeu.’”(Luca 9:60)

Cu alte cuvinte, aceasta înseamnă că toți cei ale căror păcate nu au fost iertate, trăiesc sub pedeapsa morții. Atunci când acceptă însă iertarea lui Hristos, ei trec de la moarte la viață. El v-a dat viață vouă care “erați morți în greșelile și păcatele voastre” (Efeseni 2:1).

Dimpotrivă, când un creștin moare, el sau ea nu moare cu adevărat – în sensul că nu cunoaște moartea eternă. Când Lazăr s-a prăpădit, Isus a explicat: “‘Lazăr, prietenul nostru, doarme: dar Mă duc să-l trezesc din somn.’”(Ioan 11:11) Isus a proclamat de asemenea: “‘Cât privește învierea morților, oare n-ați citit ce vi s-a spus de Dumnezeu, când zice: ‘Eu sunt Dumnezeu lui Avraam, Dumnezeu lui Isaac și Dumnezeu lui Iacov?’” Dumnezeu nu este un Dumnezeu al celor morți, ci al celor vii.” (Matei 22:31, 32). Fapte 7:60 exprimă clar acest adevăr notând faptul că atunci când Ștefan a fost omorât cu pietre, “el a adormit”. Aceia care mor împăcați cu Dumnezeu și în dreptul cărora este scris mântuit, mort în Hristos, nu sunt morți pentru veșnicie; ei doar se odihnesc până atunci când va avea loc învierea.

Confort alături de un cadavru

Am citit odată despre o doamnă care a decedat. Desigur, acest lucru se întâmplă în fiecare zi; dar în cazul acesta au trecut două luni de zile înainte ca cineva să descopere moartea ei. Vecinii începuseră să observe că treptele de la veranda casei erau ticsite cu ziare și corespondență și totodată și-au dat seama că nu o mai văzuseră de ceva vreme. Au chemat poliția care a spart ușa și a găsit-o moartă înăuntru. L-au găsit și pe soțul doamnei în dormitor. Era și el mort, de asemenea, iar medicul legist a estimat că era mort de cel puțin patru ani. Corpul lui era efectiv mumificat deoarece soția întreținuse o temperatură de 32 de grade Celsius în cameră. Nu a raportat niciodată decesul soțului – evident, era doritoare să trăiască alături de un cadavru pentru a putea continua să încaseze sumele ce îi reveneau lui de la asigurările sociale.

Biblia ne vorbește despre lupta care se dă între firea pământească și cea duhovnicească, între carne și spirit. Milioane de oameni doresc să-I slujească lui Dumnezeu, dar pornirile lor firești – dorința cărnii și mândria vieții – pare că îi încâtușează într-un stil nociv de viețuire. Este ca atunci când îți trăiești viața alături de un cadavru. De fapt, în Romani 7:24, Pavel adresează o întrebare pătrunzătoare care face uz de această imagine dând glas pledoariei inimii noastre: “O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?”

LANȚURI SFĂRÂMATE

Este foarte posibil ca apostolul să fi făcut referire în acest verset și la o practică înspăimântătoare din Roma antică ce era rezervată celor mai înrăiți criminali. Comentatorul Adam Clarke notează: “După ce era biciuit, prizonierul astfel rănit, era legat cu lanțuri de un cadavru și obligat să poarte această încărcătură până ce contaminat fiind de masa putridă, își pierdea viața.” Un vechi poem englezesc descrie acest lucru astfel:

Ce limbă barbaria s-o-ntrevadă,
Măcel născut de nemiloasa-i spadă?
Nu-i e de-ajuns că dreptii sângerează,
Ci leagă morți de cei ce mai viiază,
Membru cu membru, față către față
Atroce crimă, fără seamă-n viață!
Se-nneacă obidiții în duhoare
Și pier în astă crudă-mbrățișare.

– Pitt

Păstrând această imagine tulburătoare în minte, vă puteți imagina izbăvirea și libertatea pe care o experimenta cel condamnat dacă ar fi fost eliberat de cadavrul pe care era obligat să-l poarte legat de el, zile în șir? Ei bine, aceasta face Domnul pentru noi când venim la El cu natura noastră firească, slabă și împovărată. “În adevăr, legea Duhului de viață în Hristos Isus, m-a izbăvit de Legea păcatului și a morții pentru ca porunca Legii să fie împlinită în noi, care trăim nu după îndemnurile firii pământești, ci după îndemnurile Duhului. Și umblarea după lucrurile firii pământești, este moarte, pe când umblarea după lucrurile Duhului este viață și pace.” (Romani 8:2,4,6)

Scufundări în tomberoane

Poate că te întrebi și te minunezi cum poate cineva să ajungă să se simtă confortabil fiind înconjurat de trupuri moarte? Cum putea demonizatul să trăiască printre cei morți, întocmai ca cei ce locuiesc în Orașul Morților sau ca doamna ce și-a petrecut patru ani de viață alături

de cadavrul soțului ei? Poate că este greu de imaginat, dar este posibil, pentru că eu însumi am experimentat această acomodare cu unele lucruri extrem de deranjante.

De pildă, când aveam șaisprezece ani, am trăit timp de câteva luni de zile, pe străzi, în California de Sud. În timpul acelei perioade, aveam unii prieteni care își făceau “cumpărăturile” la tomberoanele de gunoi ale supermarket-urilor cu aceeași încântare pe care alți oameni o afișează când explorează preparatele prezentate la un bufet. Noi numeam acest obicei “scufundări în tomberoane”.

Fiind crescut într-un cămin curat ce aparținea clasei de mijloc, am fost oripilat la început de obiceiul dezgustător pe care acești prieteni de pe stradă îl aveau, de a pescui hrană prin coșurile de gunoi rău mirositoare ale aprozarelor. Dar cu cât îmi petreceam mai mult timp în compania lor, cu atât mă deranja mai puțin obiceiul scufundărilor în tomberon. În mod gradat, firește, m-am apropiat tot mai mult de tomberon – desigur, doar în postura de a da sfaturi! În timp ce mă țineam de nas, arătam cu degetul cutii de conserve ce fuseseră aruncate doar pentru că fuseseră lovite sau turtite, sau pâine din ziua precedentă înfășurată în ambalajul original. Într-un final, am început să mă întind peste marginea containerului și să pun mâna pentru a inspecta bananele coapte. Și apoi – ați ghicit! – fără să treacă mult timp, mă cățăram în tomberon și scotoceam în toate părțile după “comori”.

Acest proces degradant erodează și sănătatea spirituală a multor suflete. Diavolul știe că prin expunere continuă la păcat – filme de o moralitate îndoielnică, reviste și muzică de aceeași slabă calitate – el ne slăbește convingerile pe care le avem cu privire la răul mortal pe care îl provoacă păcatul. Poate că au fost necesare luni de zile pentru ca doamna pe care am menționat-o să se acomodeze cu soțul ei mort, dar sumele de bani pe care continua să le încaseze, făceau ca acest lucru să devină acceptabil. Dacă tolerăm păcatul în ciuda faptului că îl găsim ofensator, îl vom suporta până ce într-un final îl vom îmbrățișa pe deplin.

Ca să ne bucurăm de o pocăință autentică, trebuie să recunoaștem și să cântărim răul pe care îl produce păcatul. “Dar păcatul, tocmai ca să iasă la iveală ca păcat, mi-a dat moartea printr-un lucru bun, pentru ca păcatul să se arate din cale afară de păcătos” (Romani 7:13).

“De multă vreme nu se îmbrăca în haină.” – Luca 8:27

Adevărul gol golul

Cei mai mulți dintre noi nu exprimăm niciodată prea multă recunoștință pentru hainele noastre, dar unii oameni își datorează viața tocmai lucrurilor pe care le poartă. De exemplu, pentru a supraviețui în condiții de temperaturi extreme sau vid, astronauții au nevoie de costume speciale. Aceste echipamente vestimentare foarte groase asigură oxigenul necesar, mențin presiunea, păstrează sub control temperatura corpului și monitorizează tensiunea arterială și ritmul cardiac.

Când Neil Armstrong și-a asigurat locul în istorie ca primul om care a pășit pe lună, în timpul misiunii Apollo 11, costumul lui a fost astfel proiectat încât să asigure un mediu de susținere a vieții în timpul activităților din afara navetei spațiale și al operațiunilor depresurizate de la bordul acesteia. Costumul special astfel realizat permitea mobilitate maximă și putea fi purtat în condiții de relativ confort, o perioadă de până la 115 ore în afara navetei spațiale și până la 14 zile într-un mediu depresurizat.

Astronauții trebuie să-și pună toată încrederea în costumele lor. Unul dintre ei a descris sentimentele ciudate și înfiorătoare pe care le-a resimțit aflându-se în afara capsulei spațiale, când și-a dat seama că îl despărțeau de eternitate numai 64 milimetri de material. Aceasta este într-adevăr o îmbrăcămintă foarte importantă!

Întorcându-ne în Gadara, înghețul dimineților de iarnă făcea ca trupul gol al demonizatului să tremure, iar în timpul verii pârjolitoare, pielea lui asprită să fie arsă de soare. Dar nici căldura, nici frigul, nici măcar rușinea nu-l puteau determina să-și acopere măduarele dezgolite.

Când este vorba de îmbrăcămintă, ființele omenesti se deosebesc de toate celelalte creaturi. Toate celelalte creaturi din împărăția lui Dumnezeu se nasc “îmbrăcate”, ca să spunem așa. Acoperământul de care au nevoie crește dinăuntru spre în afară. Unele animale chiar își aruncă vechile haine și în mod periodic își produc altele noi. Ființele umane sunt singurele creaturi ale căror haine trebuie să vină din exterior.

Pierdut definitiv

Biblia ne spune că Adam și Eva au purtat la început haine artificiale, după ce au mâncat din fructul oprit, în grădina Edenului. Geneza 3:7 afirmă: “Atunci li s-au deschis ochii la amândoi; au cunoscut că erau goi, au cusut laolaltă frunze de smochin și și-au făcut șorturi din ele”

Primii noștri părinți au avut modestia și bunul simț de a recunoaște că erau goi și de a căuta o soluție. Nu toți oamenii resimt imboldul natural de a se acoperi.

Când aveam șaptesprezece ani, locuiam într-o peșteră la munte, precum un sihastru, deasupra orașului Palm Springs. În timpul acelei perioade, nu purtam niciodată haine atât timp cât mă aflam în apropierea “locuinței” mele. La început constataam cu durere că îmi lipsește ceva, dar după ce am stat fără haine câteva săptămâni, foarte rar mă mai gândeam la acest lucru. Așa cum mi se întâmplase și cu scufundările în tomberon, te poți obișnui cu aproape orice lucru dacă îl practici un timp destul de îndelungat.

O dată sau de două ori pe săptămână, coboram în oraș ca să cerșesc bani în fața supermarket-ului local. Tot timpul îmi căram hainele cu mine într-o mică legătură de pe fundul rucsacului. Când mă apropiam de granițele civilizației, mă opream și mă îmbrăcam înainte să mă aventurez în spațiul orașului.

Într-o ocazie, însă, m-am simțit deosebit de entuziasmat să merg în oraș, pentru că aveam ceva bani și o listă captivantă de mărunțișuri pe care doream să le cumpăr. Când am ajuns în vârful crestei m-am simțit foarte bine dispus. Era o dimineață de primăvară în deșert, soarele de abia răsărea și totul strălucea în culori frumoase de bronz – dealurile, cactușii și chiar pielea mea păreau că sunt aurite.

Cântând la fluier, am coborât muntele în ritm de jazz și am trecut de stânca cea mare lângă care mă opream de obicei să-mi pun hainele. Captivat de priveliște, nu am realizat că începusem să mă aventurez pe teritoriul orașului purtând nimic altceva decât un rucsac de spate, niște bocanci de munte și un zâmbet larg.

Ajungând în dreptul unei curbe a traseului, ce era ecranată de un boschete stufos, am văzut o familie frumos îmbrăcată – tatăl, mama și cele două fiice – la o plimbare de duminică admirând florile deșertului. Mă simțeam așa de bine că le-am făcut chiar cu mâna și le-am surâs!

Ei au înghețat cu toții!

Pe măsură ce șocul cuprindea întreaga familie, mama și-a închis ochii ascunzându-și fața, întorcând capul spre pieptul tatălui, iar cele două fiice au apucat fiecare câte un picior al tatălui lor și s-au întors cu spatele, și chiar tatăl a închis ochii!

În mod instinctiv am presupus că cine știe ce monstru hidos și îngrozitor se ivea în spatele meu și am făcut stânga-mprejur. Dar nu am văzut nimic. Mă întrebam, *ce au văzut oamenii aceștia de i-a făcut să reacționeze cu atâta groază?* Apoi m-am dezmeticit: ei se uitau la mine – și eu eram gol, fără nici o haină. Copleșit de rușine, m-am furișat în spatele celui mai apropiat tufiș și m-am îmbrăcat cu repeziciune.

Ce se întâmplase cu mine? Mă simțeam cu totul și cu totul în regulă în momentul de dinaintea întâlnirii cu această familie. Nu m-au atins și nu mi-au adresat nici un cuvânt. Cu toate acestea, după acea întâlnire, m-am simțit îngrozitor. Ce anume a produs schimbarea stării mele? M-am văzut pe mine însumi prin ochii lor și am văzut faptul că eram gol.

Cu toții am fi mult mai sănătoși dacă ne-am privi pe noi înșine prin ochii lui Dumnezeu. Am putea descoperi același lucru, că suntem goi. Biblia spune că una dintre cele mai serioase probleme cu care se confruntă poporul lui Dumnezeu în vremea sfârșitului, este aceea că oamenii sunt goi. De fapt, grozăvia acestui fapt nu stă în aceea că ei sunt fără haine, ci în aceea că sunt goi și nu știu acest lucru. Dumnezeu spune: "...și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol" (Apocalipsa 3:17).

Un simț natural al rușinii

Un profet al Vechiului Testament a scris următoarele cuvinte: "...cine este nelegiuit nu știe de rușine!" (Țefania 3:5)

Ne ducem viețile într-o societate foarte impregnată de psihologie. În orice direcție ne îndreptăm, oamenilor li se spune: "Nu te simți prost din cauza aceasta!" Opinia populară spune: "Sentimentul de vinovăție este ceva rău, ceva distructiv!" Desigur, este ceva adevăr în aceasta, dar trebuie să ne simțim vinovați atunci când suntem vinovați. Nu trebuie să ne simțim bine atunci când săvârșim răul.

Domnul dorește ca noi să simțim vinovăția și condamnarea atât timp și cu atâtă intensitate, încât să ne motiveze să venim la El pentru iertare. EL nu dorește ca noi să rămânem într-o stare de jale permanentă, dar trebuie să ne dăm seama de starea noastră decăzută înaintea ca El să ne poată curăți și restaura. Și cum putem ajunge vreodată să ne pară rău pentru păcatele noastre dacă nu recunoaștem starea noastră nenorocită?

Odată ce realizăm starea noastră josnică și cădem în genunchi pentru iertare, Dumnezeu poate să activeze puterea Sa în viețile noastre. “Smeriți-vă înaintea Domnului și El vă va înălța” (Iacov 4:10).

Când Adam și Eva l-au nesocotit pe Dumnezeu, lumina care-i îmbrăca a pierit. Dintr-odată și-au dat seama de goliciunea lor și au simțit un sentiment natural de rușine (vezi Geneza 3:10). Cum facem și noi atunci când păcătuim, prima pereche a încercat să se acopere, să-și ascundă vinovăția – în cazul lor, cu frunze de smochin. Dar foarte curând și-au dat seama că frunzele nu aveau să dureze.

După ce cuplul și-a recunoscut vinovăția față de Dumnezeu, El le-a dat haine de piele.

Ați observat acest cuvânt? *Piei*. Ceva a trebuit să moară ca să acopere trupurile lor goale, la fel cum Isus a trebuit să moară pentru a acoperi păcatele noastre.

Când fiul risipitor s-a întors acasă, admitând toate eșecurile sale, tatăl său l-a primit, l-a îmbrățișat, l-a sărutat, apoi i-a acoperit murdăria și goliciunea cu cea mai bună haină a sa. Tot astfel, Isus ne așteaptă să ne înveșmânteze cu neprihănirea Sa, dar mai întâi trebuie să ne întoarcem acasă așa cum suntem.

După ce Isus l-a eliberat pe demonizat, îl găsim pe acel om stând la picioarele lui Isus, îmbrăcat și cu mintea întreagă. (vezi Luca 8:35). Scriitorul Malcolm Muggeridge a spus: “Psihiatrii au nevoie de multe sedințe pentru a elibera un pacient de sentimentele de vină ce i-au îmbolnăvit trupul și sufletul; puterea lui Isus de convingere morală și spirituală era atât de copleșitoare încât a putut să producă același efect doar spunând cuvintele: ‘Păcatele îți sunt iertate.’”

El “a fugit în pielea goală.” – Marcu 14:52

Retragere și nuditate

În fiecare an, orașul Pamplona din Spania găzduiește tradiționala sărbătoare intitulată “alergarea taurilor”. Multe persoane curajoase își încearcă soarta la acest festival periculos, care se încheie cu mulți răniți și chiar câteva decese. Șase tauri și șase juncani aleargă după două mii de oameni pe străzile înguste, cu piatră cubică.

Într-un an, o televiziune de știri a prezentat un montaj video de la eveniment, în care un nătărău curajos, într-o etalare a bravadelor de care este în stare, a alergat direct spre un taur din arenă spre a-l întărâta. Curând, bărbatul a realizat că a apucat taurul de coarne în mod literal. Taurul a reușit să străpungă pantalonii bărbatului și agățat ca într-un cârlig, acesta a fost scuturat în toate direcțiile de parcă era nimic altceva decât o păpușă de cârpe, până când și-a pierdut pantalonii și lenjeria. Imaginea de final a montajului, îl prezenta pe om fugind dezgolit, fără îndoială rușinat, în timp ce spectatorii se prăpădeau de râs. Este un adevăr general recunoscut că atunci când ne jucăm cu Satana, sfârșim prin a fugi, goi și rușinați.

Biblia aduce în atenția noastră o relatare foarte interesantă legată de trădarea și arestarea lui Isus. Pe când gloata îl ducea pe Isus spre locul de detenție, un bărbat al cărui nume nu este dat, a încercat să-i urmărească pentru a vedea ce avea să se întâmple cu Isus. “După El mergea un tânăr, care n-avea pe trup decât o învelitoare de pânză de în. Au pus mâna pe el; dar el și-a lăsat învelitoarea și a fugit în pielea goală” (Marcu 14:51, 52). Mulți oameni de știință cred că acesta era însuși Marcu.

Aceasta înfățișează natura lui Satana și a păcatului, un duo mortal care te va dezbrăca și te va trimite cu pași repezi în rușine. După ce Adam și Eva au mâncat din fructul oprit și robele lor de lumină au dispărut, au simțit rușine din pricina goliciunii lor. Când Dumnezeu a venit să-i caute, i-a găsit tremurând printre tufe. (vezi Geneza 3:7,8)

O practică comună în multe culturi antice era aceea de a-i dezbrăca pe prinșii de război și a-i plimba goi pe străzile cetății (vezi 2 Cronici 28:15). În același fel Satana vrea să-și expună și să-și umilească

prizonierii, dezbrăcându-i de orice urmă de demnitate și prezentându-le rușinea într-o paradă înaintea cerului.

Cartea Faptele Apostolilor vorbește despre niște tineri care au încercat în mod nehibzuit să scoată un duh rău dintr-un om posedat. Încercarea lor s-a soldat cu o altă retragere marcată de nuditate. “Și omul, în care era duhul cel rău, a sărit asupra lor, i-a biruit pe amândoi și i-a schingiuit în așa fel, că au fugit goi și răniți din casa aceea” (Fapte 19:16). Biblia înregistrează și alte rapoarte care prezintă aceeași manieră a diavolului în care îi dezbracă pe cei neascultători. De pildă, Noe s-a îmbătat și apoi a umblat dezgolit în mijlocul cortului său (vezi Geneza 9:21), iar atunci când copiii lui Israel s-au închinat înaintea vițelului de aur, erau de asemenea, fără veșminte (vezi Exodul 32:25).

“Nu-și avea locuința într-o casă, ci în morminte.”

– Luca 8:27

Păcatul ridică un zid de despărțire

Chiar și oamenii sănătoși din punct de vedere emoțional sunt predispuși să devină excentrici atunci când nu beneficiază de interacțiune socială cu alți oameni, lucru care ne ajută pe toți să ne păstrăm mintea în echilibru. Duhurile rele primejdioase care îl posedau pe omul din Gadara, l-au afundat în percepții false ale realității și în mod repetat îl lăsau murmurând incoerent – izolându-l astfel, ca pe un lepros, de familie, de prieteni, de societatea normală. Acest lucru nu făcea decât să îi mărească problemele pe care le avea.

O lege simplă a vieții este aceea că iubirea unește, iar păcatul desparte. Isaia a scris: “...nelegiuirile voastre pun un zid de despărțire între voi și Dumnezeu vostru” (Isaia 59:2). Păcatul ne desparte de Dumnezeu. Așa cum lumina și întunericul nu pot coexista, păcatul ne îndepărtează în mod automat de Dumnezeu.

Păcatul ne desparte pe unii de alții. Epidemia divorțului din cultura noastră ne furnizează o mulțime de dovezi pentru această afirmație. “Și din pricina înmulțirii fărădelegii, dragostea celor mai mulți se va răci” (Matei 24:12).

LANȚURI SFĂRÂMATE

Și în ultimă instanță, păcatul produce separație în cuprinsul propriei noastre ființe. Mulțimea de oameni care se tratează cu medicamente, împovărată de vinovăție izvorând în mare parte dintr-un respect de sine scăzut, este o bună dovadă pentru acest adevăr.

Isus a venit să pună capăt acestei separații. Dragostea Lui este scara, legătura care întinde un pod între pământ și cer. Numai iubirea Lui aduce împăcare în cazul relațiilor distruse de păcat. “Dar acum, în Hristos Isus, voi, care odinioară erați depărtați, ați fost apropiați prin sângele lui Hristos. Căci El este pacea noastră, care din doi a făcut unul și a surpat zidul de la mijloc care-i despărțea” (Efeseni 2: 13, 14).

El era “legat cu cătușe la mâini și cu obezi la picioare.”

– Luca 8:29

Împodobit cu lanțuri

În Evul Mediu un fierar a fost închis pentru un delict grav și a fost pus în lanțuri pentru a preveni orice încercare de a scăpa. Fierarul făcuse el însuși multe lanțuri, așa că a început să examineze lanțul cu care fusese legat, atât cu interes cât și cuprins de îngrijorare. Din experiența sa învățase că lanțurile făcute de alți fierari puteau să aibă fisuri și spera să descopere o asemenea fisură în lanțul cu care era legat. Dar, deodată, speranța lui s-a năruit. Anumite semne pe care le avea lanțul, au descoperit faptul că el era cel care îl făcuse – și lucrase din greu pentru a-și câștiga reputația de fierar care realizează lanțuri fără fisuri și care nu pot fi rupte. Nu avea nici măcar un gram de speranță că ar putea scăpa vreodată.

Lanțurile rupte care cuprindeau mâinile și picioarele demonizatului reprezintă păcatele care leagă pe orice păcătos și capacitatea lui de a rezista.* Asemenea fierarului, cei mai mulți dintre noi sunt legați cu lanțuri pe care le-am fabricat singuri. “Cel rău este prins în înșeși

* Aceste lanțuri reprezintă totodată judecata care se apropie de cei care se apropie de Satana, îngerii căzuți și pe toți cei care îl urmează. “El a păstrat pentru judecata zilei celei mari, puși în lanțuri veșnice, în întuneric, pe îngerii care nu și-au păstrat vrednicia, ci și-au părăsit locuința.” (Iuda 6; vezi, de asemenea, 2 Petru 2:4)

nelegiuirile lui și este apucat de legăturile păcatului lui” (Proverbe 5:22). Cuvintele lui Samuel Johnson răsună ca un ecou al acestui proverb: “Lanțurile unui obicei rău sunt prea slabe ca să fie simțite numai până când devin prea tari pentru a mai putea fi rupte”. *

Eu am o teorie radicală. Cred că Dumnezeu i-a creat pe toți oamenii să fie niște ființe dependente de El. Așa că, atunci când oamenii Îl resping, în van se chinuie ei să umple acel gol întunecos cu tot felul de alte obsesii. Ca rezultat, oamenii devin subiectul unui spectru larg de dependențe. Unii devin dependenți de serviciul lor. Alții ajung dependenți de mâncare și suferă de bulimie, anorexie sau obezitate. Alții aleg alcoolul, drogurile sau țigările. Pentru alții, sunt relațiile sexuale sau muzica. Și pentru alții, o dependență o constituie moda și înfățișarea exterioară; se consumă pe ei înșiși în materialism și mândrie. Mai sunt și cei care devin dependenți de alte persoane în relații anormale de codependență.

Toate aceste dependențe sunt încercări ocolite de a umple un gol care este destinat numai lui Dumnezeu. Căci numai în dragostea lui Dumnezeu vom găsi adevărata bucurie, pace și satisfacție.

Una dintre relatările biblice ne oferă o ilustrație măreață a încurajării. Apostolul Petru se afla în temniță fără nicio speranță de scăpare, ținut de două lanțuri și legat pentru a fi judecat. Dar atunci când a urmat instrucțiunile simple date de un înger, în mod miraculos, legăturile au căzut de pe mâinile sale. Citim astfel în Biblie:

În seara dinaintea judecății lui Petru, el adormise, legat în lanțuri între doi soldați, în timp ce alții stăteau de pază la poarta închisorii. Deodată s-a făcut o lumină puternică în celulă și un înger al Domnului stătea înaintea lui Petru. Îngerul l-a împuns în coastă ca să-l trezească și i-a zis: “Scoală-te, iute!” Și lanțurile i-au căzut jos de pe încheieturile mâinilor. (Fapte 12:6.7)

* Îmi închipui că cele zece așezări din Decapole ar fi putut avea un concurs în desfășurare pentru a vedea cine poate să-l captureze și să-l stăpânească pe lunaticul local. Acele zece cetăți pot fi văzute ca un simbol al celor zece porunci pe care demonizatul refuza să le respecte. Aceste porunci funcționează ca niște lanțuri și opreliști care să-i împiedice pe păcătoși să urmeze calea cea rea. Asemenea demonizatului, însă, păcătoșii continuă cu înverșunare să rupă în bucăți aceste hotare.

LANȚURI SFĂRÂMATE

Frumusețea adevărului exprimat aici constă în faptul că Dumnezeu ne urmărește și ne întâmpină acolo unde suntem – indiferent de lanțurile cu care suntem legați. La fel cum Isus a venit în cimitirul demonizatului și cum îngerul a venit în celula lui Petru cel ce urma să fie condamnat la moarte, și Duhul Sfânt vine la noi în timp ce suntem ținuți în captivitatea lui Satana. “Poporul care umbla în întuneric, vede o mare lumină; peste cei ce locuiau în țara umbrei morții răsare o lumină” (Isaia 9:2).

Vedem acest mesaj al Evangheliei pe când Petru își curăța plasele murdare de pescuit, în timp ce Matei își număra banii câștigați în mod necuvenit precum și atunci când Maria Magdalena se afla în templu după ce fusese prinsă că a săvârșit o faptă înjositoare. Isus ne întâmpină în închisoarea noastră așa cum l-a întâmpinat pe Petru, Matei și Maria Magdalena și ne invită să ne lăsăm lanțurile pe loc și să-L urmăm pe El – nu prin constrângere, ci ca slujitori de bună voie.

Pe data de 31 iulie 1838 o mare mulțime de sclavi s-a adunat pe o plajă în Jamaica pentru o ocazie solemnă dar plină de bucurie. Sclavia urma să fie abolită a doua zi. Acești sclavi construiseră un sicriu uriaș din lemn de mahon și îl așezaseră lângă un mormânt adânc pe care tot ei îl săpaseră. În acea seară au depus în sicriu, simboluri ale înrobirii lor – lanțuri, obezi, cravașe și lacăte. Câteva minute înainte de miezul nopții, au coborât cutia în mormânt. Pe urmă, în timp ce toți acești sclavi umpleau groapa cu nisip, și-au unit vocile pentru a intona un imn de laudă: “Slavă lui Dumnezeu, cel de la care vin toate binecuvântările.” Acum erau liberi. A doua zi, mulți dintre aceștia s-au întors la lucru pe câmp sau la docuri – dar de data aceasta ca femei și bărbați liberi.

Într-un mod similar, oamenii care acceptă moartea lui Hristos sunt eliberați din robia păcatului. Și asemenea acelor foști sclavi, când vor fi în ceruri, vor fi eliberați de fiecare lucru care le aducea aminte de păcat precum și de prezența acestuia. “Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, pentru că, după ce ați fost robi ai păcatului, ați ascultat acum din inimă de dreptarul învățaturii, pe care ați primit-o. Și prin chiar faptul că ați fost izbăviți de sub păcat, v-ați făcut robi ai neprihănirii” (Romani 6:17,18).

El era “așa de cumplit că nimeni nu putea trece pe drumul acela.”
– Matei 8:28

Inimi rebele

Termenul de *furie a șoselelor* s-a adăugat în vocabularul nostru relativ recent și denumește un fenomen alarmant care se întâlnește în America de Nord. Șoferi mânioși împușcă și omoară – sau în mod intenționat urmăresc cu mașina și îi accidentează – pe alți șoferi despre care ei consideră că au executat o manevră nechibzuită sau care i-a deranjat în vreun fel anume. Acest obicei aflat în expansiune a devenit o problemă atât de presantă în Statele Unite încât Asociația Automobilistilor din America a lansat o serie de spoturi TV prin care îi învață pe șoferi pe de o parte, cum să-și păstreze calmul și pe de altă parte, cum să evite situația de a ajunge victime.

Matei ne spune că demonizatul era furios și plin de mânie, atacând pe oricine se aventura să meargă pe drumul care trecea pe lângă mormintele locuite de el. Era mai mult un animal decât o ființă umană. În mod asemănător, eu cred că atunci când oamenii își pierd firea, ei pot fi – măcar că doar temporar – posedați de demoni.

Următoarea istorisire mă va ajuta să ilustrez motivele pentru această convingere a mea. O tânără mamă a început să urmărească unele dintre programele postului de televiziune *Amazing Facts* și s-a simțit atrasă să-și predea viața lui Hristos. A început să citească Biblia și să creadă adevărul pe care aceasta îl conține. I-a spus partenerului ei că trebuie fie să se căsătorească, fie să se despartă.

Acest ultimatum l-a înfuriat pe prietenul femeii și într-o seară, în timp ce ea bătea un cui în perete ca să atârne acolo o copie a celor zece porunci, i-a smuls ciocanul pe care îl avea în mână și a început s-o lovească cu el. Scandalul care s-a declanșat l-a făcut pe copilul din camera alăturată să înceapă să plângă. Bărbatul, gândind că și-a omorât concubina, a mers în camera alăturată și l-a omorât pe copil. Proprietarul casei în care locuiau cei doi a auzit zgomotele și s-a repezit înăuntru să vadă ce se întâmplă. Când bărbatul cel ieșit din minți de furie l-a atacat, proprietarul a scos pistolul și l-a împușcat mortal.

Am aflat de teribila tragedie atunci când tânăra femeie – care, în mod miraculos, a supraviețuit atacului doar cu răni minore – m-a contactat personal. M-a contactat telefonic pentru a verifica dacă aş putea să conduc serviciul de înmormântare al copilului ei, băieţelul care fusese ucis de propriul lui tată pentru că acesta îşi pierduse cumpătul. Lucrul care m-a zguduit cel mai tare a fost faptul că mânia tatălui a izbucnit în momentul în care mama a postat cele zece porunci pe perete. Am considerat acest lucru ca dovadă plină de semnificaţie a faptului că întreg incidentul a avut la origine inspiraţie satanică. Diavolul urăşte în mod deosebit legea lui Dumnezeu pentru că legea identifică păcatul. Scriptura ne spune că păcatul este călcarea legii (vezi 1 Ioan 3:4).

Cu adevărat trăim în “secolul mâniei”. Oamenii fierb şi clocotesc în interior. Ulcerele şi antiacidele nu sunt singurele produse derivate ale unei lumi sub imperiul mâniei. În fiecare zi, ştirile principale sunt presărate cu relatări despre oameni care şi-au pierdut cumpătul şi au comis vreun îngrozitor act de violenţă împotriva unor persoane cu totul şi cu totul străine, împotriva colegilor de serviciu, sau – cum se întâmplă mult mai des – împotriva membrilor din propria familie.*

Trebuie să fim conştienţi de această tendinţă. Profeţia biblică ne-a avertizat că în zilele din urmă, mânia nestrunită, violenţele verbale şi crizele de furie necontrolată vor deveni regula. Apostolul Pavel a afirmat că mânia este una dintre roadele firii pământeşti: “Şi faptele firii pământeşti sunt cunoscute şi sunt acestea: preacurvia, curvia, necurăţia, desfrânarea, închinarea la idoli, vrăjitoria, vrăjbile, certurile, zavistiile, mâniile” (Galateni 5:19, 20).

Mânia este foarte costisitoare

Un proverb italian atrage atenţia: “Mânia este un confort foarte scump.” Marele maestru Toscanini era bine cunoscut pentru izbucnirile sale violente de mânie. Când membrii orchestrei sale nu interpretau corespunzător, apuca orice lucru pe care îi cădea privirea şi îl arunca la podea.

* Probabil că este foarte puţină coincidenţă la mijloc în faptul că primul act de comitere a unei crime, relatat în Biblie, a avut loc atunci când un om şi-a pierdut cumpătul şi şi-a omorât propriul frate. (vezi Geneza 4:3-8)

În timpul unei repetiții, cineva a cântat o notă falsă. Toscanini a reacționat smulgându-și propriul ceas, care era de o valoare foarte mare și l-a aruncat la podea sfărâmându-se dincolo de posibilitatea oricărei încercări de reparație. La scurt timp după acest incident, el a primit de la muzicienii lui devotați o cutie luxoasă îmbrăcată în catifea ce conținea două ceasuri – unul dintre ele, o piesă frumoasă lucrată din aur; celălalt, un ceas ieftin pe care fusese inscripționat “Numai pentru repetiții.”

Mult mai recent, un foarte talentat atlet, și-a pierdut cumpătul și l-a lovit pe antrenorul său, gest care l-a costat un contract de treizeci și două milioane de dolari. Și boxerul de categorie grea Mike Tyson și-a ieșit din țâțâni în timpul unui meci de box și a mușcat o bucată din urechea adversarului său. Acea izbucnire l-a costat de asemenea, milioane de dolari. Ultima dată când am auzit vorbindu-se despre el, Tyson risipise mai mult de trei sute de milioane de dolari la jocuri de noroc și era falimentar.

Marea majoritate a oamenilor, însă, nu pierde asemenea sume de bani din pricina mâniei, așa că unii cred că o fire violentă este doar o particularitate moștenită ce nu ar trebui să fie luată prea în serios. Atât timp cât izbucnirile au loc în mod neregulat, nu este nici un motiv de îngrijorare. “Face parte din natura noastră”, spun aceștia. Dar Biblia categorisește izbucnirile violente ca unele dintre roadele firii pământești, ceea ce înseamnă că sunt de inspirație satanică și nu ceva care să fie trecut cu vederea. Nu putem să trecem pe lângă acestea cu replici zeflemiste de genul: “O, acesta ne este felul, toți din familia mea sunt la fel!” sau “Nu am ce să fac – sunt irlandez!” Din punctul de vedere al Bibliei, mânia nestăpânită este păcat și nu există nici o scuză pentru păcat.

În timp ce Biblia nu vorbește despre pierderi bănești din pricina mâniei, vei găsi în ea relatări despre alte costuri uluitoare asociate cu pierderea stăpânirii de sine, fie și numai pentru un moment. De pildă, deși Moise experimentase patruzeci de ani de miracole, Dumnezeu nu i-a permis să-i conducă pe copiii lui Israel în țara promisă. De ce? Pentru că și-a pierdut cumpătul chiar la granițele Canaanului. După cum spunea și Will Rogers: “Nu zbura într-o zonă de turbulențe dacă nu ești pregătit pentru o aterizare dură.”

Aceia care își pierd firea nu își dau seama că sunt, cel puțin pentru moment, posedați de demoni. Când îți pierzi cumpătul, diavolul este acela care îl găsește - și înainte să îți dai seama, vei produce roadele firii pământești. Nenumărate familii s-au destrămat pentru că cineva a rostit cuvinte arzătoare într-o furie delirantă, fără să le gândească mai întâi, și apoi nu au mai putut fi retrase. S-au pornit războaie în care au murit milioane de oameni pentru că vreun conducător, cuprins de mânie, a luat o decizie pripită.

Dimpotrivă, Isus este cunoscut pentru blândețea Sa și stăpânirea de sine. Toți aceia care Îl urmează pe El ar trebui și chiar vor imita răbdarea Lui plină de blândețe.

Mânia ne distruge

După cum spune legenda, Sinbad și marinarii lui au debarcat pe o insulă tropicală și au văzut sus, în palmieri, nuci de cocos cu care ar fi putut să-și stingă setea și să-și domolească foamea. Neputând să ajungă la nucile de cocos, Sinbad și oamenii lui au început să arunce cu pietre și bețe în maimuțele gălăgioase din copaci. Înfuriate, maimuțele au început să rupă și ele nuci de cocos din copaci și să le arunce în oameni – exact ceea ce dorea Sinbad.

Aceasta este o bună ilustrație pentru a sublinia faptul că atunci când ne lăsăm purtați de mânie, devenim jucării mânuite de diavol.

Thomas Kempis a spus: “Când mânia invadează mintea, înțelepciunea o părăsește.” Altcineva a opinat: “Cu cât este mai puțină apă în vas, cu atât atinge mai repede punctul de fierbere.” Practic, o rezistență redusă indică o lipsă de înțelepciune. Dacă tu dai în mod constant fiecărei persoane o bucătică din mintea ta, într-un final vei rămâne cu nimic. O profesoară a izbucnit odată către elevii ei: “M-ați gândit așa de tare că nu mai pot enerva limpede!”*

* Draga mea soție Karen, a pățit o astfel de încurcătură de limbă pe când se afla în biserică într-una din zile. Eu păstoresc o biserică de mărime rezonabilă și înainte de serviciul divin, în timp ce mulți dintre membri se aflau în curte, cei doi băieți mai mici ai noștri, Stephen și Nathan, au devenit foarte neliniștiți în ciuda rugămintilor continue și blânde ale mamei lor. Exasperată, ea le-a amestecat numele în mod inconștient și a strigat: “Satan, vino aici!” Desigur, aceasta a provocat priviri nedumerite printre părinții care stăteau în apropiere.

Pierdut definitiv

I-am auzit pe unii oameni spunând: “Să-ți pierzi cumpătul din când în când face bine la sănătate! Cu toții avem nevoie ca din timp în timp să ne descărcăm.” Nu cred acest lucru nici măcar cât negru sub unghie. De fapt, Biblia învață exact contrariul. Când împăratul iudeilor și-a pierdut firea în casa lui Dumnezeu, el a ieșit afară bolnav de lepră. “Ozia s-a mâniat. În mână avea o cădelniță. Și cum s-a mâniat pe preoți, i-a izbucnit lepra pe frunte, în fața preoților, în casa Domnului, lângă altarul tămâierii” (2 Cronici 26:19).

Deseori, mânia chiar produce semne vizibile: fața înroșită, venele gâtului inflamate, pumnii încleștați, și lipsa de precizie în articularea cuvintelor. Dr. Walter Cannon, cercetător la Harvard, descrie simptomele subtile și nevăzute ale mâniei:

Respirația se adâncește; inima bate mult mai rapid; sângele este împins dinspre stomac și intestine spre inimă, sistemul nervos central și mușchi; procesele tractului gastric încetează; zahărul este eliberat în ficat din rezervele în care este păstrat; splina se contractă și își varsă conținutul de corpusculi concentrați, fiind secretată adrenalina. Vederea persoanei nervoase poate fi de asemenea, încețoșată, pentru că mânia întunecă centrul vizual al creierului.

Mă întreb câteodată câți oameni sunt bolnavi îndurând suferințe fizice pentru că fierb și clocotesc plini de amărăciune interioară. Știu că oamenii cheltuie milioane de dolari pe sedative în fiecare an în încercarea de a-și calma inimile cuprinse de mânie. Biblia spune: “O inimă veselă este un bun leac” (Proverbe 17:22). Dacă acest lucru este adevărat, pot să afirm atunci și că reciprocă este valabilă – și anume că mânia, amărăciunea și un spirit neîndurător pot îmbolnăvi o persoană.

Creștinii trebuie să învețe să se elibereze de toată mânia lor amară prin Isus. El a spus: “Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă” (Matei 11:28).

“Și nimeni nu-l putea domoli.” – Marcu 5:4

Domolind o inimă sălbatică

Duetul flamboiant Siegfried și Roy a susținut spectacole în hotelul Mirage din Las Vegas pentru aproape trei decade. Sute de mii de spectatori au venit să le vadă spectacolul magic, încununat de reprezentarea de tigri albi foarte mari și foarte frumoși. Roy Horn a petrecut mulți ani antrenând pisicile uriașe să îi asculte ordinele. În încercările lui de a îmblânzi fiarele, el a mers până acolo că a mâncat, a înotat și a dormit alături de ele.

Apoi, pe 3 octombrie 2003, fără explicație, un tigrul alb în vârstă de șapte ani care îl cunoștea pe Horn încă de când era un pui, l-a atacat în fața audienței în ziua în care dresorul își sărbătorea cincizeci și nouă de ani de la naștere. Pe la jumătatea spectacolului, tigrul s-a năpustit asupra lui Horn și l-a târât jos de pe scenă ca pe o jucărie. Rănile sale aproape mortale îl vor reține poate de la a mai relua vreodată fapta sa animalică.

Biblia învață: “Inima este nespus de înșelătoare și de deznădăjduit de rea; cine poate s-o cunoască?” (Ieremia 17:9) Inimile noastre sunt întocmai ca niște animale sălbatiche imprevizibile. Noi nu le cunoaștem și nici nu le putem cunoaște.

Profetul Balaam a crezut că poate rezista în fața recompenselor regelui Balac, dar a fost înșelat raționând în mod greșit. Și Samson a crezut că se poate juca și că o poate necăji pe ispititoarea Dalila. El nu a cunoscut slăbiciunea din propria-i inimă.

Când Isus a fost pe pământ, Petru, unul dintre ucenicii apropiați Lui, a crezut că-și cunoaște propria inimă. Isus l-a avertizat dinainte cu privire la trădarea sa ce avea să urmeze, dar Petru a susținut cu tărie: “Chiar dacă ar trebui să mor cu Tine, tot nu mă voi lepăda de Tine” (Matei 26:35). Desigur, de trei ori, în cursul acelei nopți, Petru a tăgăduit că îl cunoaște pe Isus.

* ‘Doctor Jekyll și Domnul Hyde’ este un roman scris de Robert Louis Stevenson în care personajul principal, respectabilul doctor Jekyll, are o dublă personalitate, transformându-se în domnul Hyde, un exponent al răului, care devine criminal. Romanul tratează lupta dintre bine și rău în încercarea fiecăruia de a obține supremația asupra ființei umane. (nota trad.)

Noi toți ne luptăm cu aceste sălbatice și imprevizibile schimbări ale firii, după modelul Jekyll și Hyde.* Pavel a scris: “Căci nu știu ce fac: nu fac ce vreau, ci fac ce urăsc” (Romani 7:15). Metodele umane eșuează în încercarea de a schimba inimile noastre egoiste, răzvrătite și corupte. De fapt, adevărata schimbare nu presupune o operație pe inimă, ci mai degrabă un transplant de inimă. Dumnezeu a făcut o promisiune: “Vă voi da o inimă nouă, și voi pune în voi un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima de piatră” (Ezechiel 36:26).

Noi nu putem să controlăm natura noastră păcătoasă. Numai când permitem ca inima lui Isus să înlocuiască inimile noastre corupte, natura păcătoasă poate fi adusă la ascultare. Numai Isus în calitate de Domn și Stăpân poate să calmeze ființa din noi. “Și atunci veți găsi odihnă pentru sufletele voastre.” (Ieremia 6:16)

“Totdeauna, zi și noapte, el... țipa.” – Marcu 5:5

Țipând mereu

După prima zi de lupte crâncene în bătălia de la Fredericksburg, Virginia, din cadrul Războiului Civil, sute de soldați răniți și sângerând ai Uniunii, zăceau pe câmpul de luptă ținând. Focul de artilerie a împiedicat salvarea lor toată noaptea și o mare parte din cea de a doua zi a conflictului, așa că în fiecare clipă soldații aflați pe linia frontului puteau auzi strigătele lor agonizante: “Apă! Apă!”

Și demonizatul era întotdeauna cuprins de neliniște, urlând neconținut. Ca niște valuri întunecate ce se rostogoleau din adâncul inimii lui captive prin corzile vocale, așa veneau strigătele lui jalnice și fără întrerupere. Ecouri ale țipetelor continue ale acestui nefericit suflet pierdut se vor rostogoli în univers provenind de la acei sărmani care vor fi pentru totdeauna separați de prezența lui Dumnezeu. “Atunci împăratul a zis slujitorilor săi: ‘Legăți-i mâinile și picioarele și luați-l și aruncați-l în întunericul de afară; acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților’” (Matei 22:13). “‘Cei răi n-au pace’, zice Domnul” (Isaia 48:22).

* Wuest, Studii ale cuvintelor din Noul Testament în limba greacă, pag.10

Potrivit comentatorului Kenneth S. Wuest, cuvântul *țipăt* indică “un strigăt tare sau sunet strident”. * Îți poți imagina frica îngrozitoare care trebuie să-i fi cuprins pe locuitorii cetăților în timp ce țipetele înspăimântătoare și animalice ale demonizatului se rostogoleau sinistru printre munți și îi trezeau în liniștea nopții?

În cartea sa, *The Valiant Papers (Documente de mare pret)*, Calvin Miller a scris: “Plânsul, țipătul este ceva comun în această lume. Râsete pot fi auzite ici și colo, dar în mare măsură plânsul predomină. Odată cu înaintarea în vârstă, sunetele și motivele pentru plâns se schimbă, dar niciodată nu încetează. Toți copiii plâng și plâng oriunde – chiar și în public. Până la maturitate, însă, oamenii învață să plângă singuri și în întuneric.”

Reflecțiile lui Miller au temei biblic. Pavel nota: “Dar știm că până în ziua de azi, toată firea suspină și suferă durerile nașterii.” (Romani 8:22) Dar să revenim la istorisirea despre soldații Uniunii ce țipau pe câmpul de luptă, așa cum este notată de penița autorului John W. Halliday:

Curând, un nobil soldat sudist, sergent Richard Kirkland, s-a ridicat deasupra dragostei pentru propria viață și s-a adresat generalului Kershaw: “Nu mai suport această situație! Acele sărmene suflete s-au rugat și au plâns toată noaptea și toată ziua și asta este mai mult decât pot răbda! Vă cer permisiunea de a merge să le dau apă!”

“Dar de îndată ce te vei arăta inamicului” a avertizat generalul, “va începe să tragă în tine!”

“Da, domnule!” a răspuns soldatul. “Dar ca să duc un pic de consolare acelor oameni sărmene care sunt pe moarte, sunt dispus să accept riscul!”

Generalul a ezitat, dar inima lui a fost atinsă de mila din inima subordonatului său. “Kirkland, aceasta te va trimite direct la moarte, dar nu mă pot opune unei motivații precum aceasta a ta. Sper ca Dumnezeu să te protejeze! Du-te!”

Astfel că bravul soldat, încărcat cu o rezervă de apă, a pășit peste zidul de apărare de piatră și a început lucrarea sa de milă

precum aceea a lui Hristos. Ochi plini de uimire îl urmăreau în timp ce îngenunchea alături de cel mai apropiat suferind, îi înălța capul cu blândețe și îi ținea cupa răcoritoare la buzele uscate. Fiecare soldat din linia albastră a Uniunii a înțeles misiunea nobilă a bărbatului în uniformă gri și nici măcar un singur foc de armă nu a fost tras. Pentru mai bine de o oră, unul după altul, cei răniți, cei ce plângeau și muribunzii au fost serviți cu apă proaspătă și așezați confortabil cu capul odihnindu-se pe raniță și înveliți cu haina sau pătura la fel de blând precum ar fi făcut-o mama fiecăruia.

La fel se întâmplă și în marea bătălie a vieții, unde suflete strigă și mor din pricina îngrozitoarelor efecte ale păcatului. Oamenii sunt însetați după apa vieții și nu este nimeni care să ajungă la ei cu băutura salvatoare după care atât de mult tânjesc, cu excepția Aceluia care a pășit peste granița cerului și a coborât aici să riște totul pe crucea de la Golgota spre a-i salva din păcatele lor, dându-le apa vieții veșnice.

Henry Ward Beecher a spus: “Dumnezeu spală ochii cu lacrimi până când pot întrezări tărâmul nevăzut unde lacrimi nu vor mai fi.” Acolo, Isus va veni El însuși să ne șteargă lacrimile din ochi. Cu siguranță “El suferințele noastre le-a purtat și durerile noastre le-a luat asupra Lui.” (Isaia 53:4)

Pentru cei pierduți însă, tot timpul există bocet în sufletul lor. Precum demonizatul, la fel sunt și cei nemântuiți. Dar pentru creștini veștile sunt bune: plânsul acesta nu este cronic. “Seara vine plânsul, iar dimineața veselie.” (Psalm 30:5)

“Totdeauna, zi și noapte, el... se tăia cu pietre.” – Marcu 5:5

Auto-mutilare

Doctorii spun că auto-mutilarea se află în creștere ca problemă medicală. Este definită ca orice formă de auto-vătămare vicioasă a organismului produsă fără intenția de a cauza moartea. Cel mai adesea

este realizată pentru a elibera durerea emoțională, mânia sau îngrijorarea; pentru a se răzvrăti împotriva autorității sau pentru a se simți în control.

Unele forme des întâlnite de auto-mutilare sunt: tăierea pielii cu obiecte ascuțite, arsuri pe piele, zdrelirea pielii, lovituri de pumn date propriei persoane, înțepături de ac, lovirea capului de diverse obstacole, presiune exercitată pe ochi, mușcarea degetelor sau a brațelor, smulgerea părului.

Cei mai mulți dintre noi ne-am grăbi să spunem că oamenii care practică astfel de obiceiuri tăindu-se sau julindu-se singuri cu cuțite sau pietre, suferă de o tulburare mintală sau emoțională severă, dar aceste practici nu sunt mai des întâlnite decât sunt formele nocive de fanatism religios. În 1973, un romano-catolic prea zelos, Patrice Tamao din Republica Dominicană a ales să fie crucificat în timp ce mii de persoane priveau la televizor acest lucru. Patrice a suportat trei piroane de oțel inoxidabil de 15 centimetri care-i străpungeau mâinile și picioarele. Intenția lui era să stea pe cruce patruzeci și opt de ore, dar după ce o infecție a debutat în organismul său, a cerut să fie dat jos. Fusese crucificat timp de douăzeci de ore. Se pare că și demonizatul încerca să facă ispășire pentru păcatele sale cu propriul său sânge. Dacă Isus nu l-ar fi eliberat, probabil că în cele din urmă, ar fi sângerat până la moarte.

Acest obicei de a încerca să se obțină merite în fața lui Dumnezeu, prin a aduce pedepse fizice asupra cuiva, stă la temelia multor religii false. În unele dintre cazuri, enoriașii se pot biciui singuri sau fac pelerinaje lungi pe genunchii însângerați. Oricare ar fi acțiunea aleasă, orice efort pe care îl depunem ca să ne ispășim păcatele aducând asupra noastră o mulțime de pedepse, nu ne ajută cu nimic mai mult decât dacă ne-am tăia singuri cu pietre. Asemenea eforturi sunt tot atât de eficiente ca și încercarea unor pasageri de la bordul unui luxos avion 747, de a-i ajuta pe piloți dând din mâini ca într-o bătaie de aripi, în timp ce avionul zboară deasupra oceanului.

Apostolul Pavel a scris: “Chiar dacă mi-aș da trupul să fie ars și n-aș avea dragoste, nu-mi folosește la nimic.” (1 Corinteni 13:3) Și tot el ne aduce aminte că o asemenea atitudine este îngrozitor de eronată: “Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu.” (Efeseni 2:8)

De fapt, orice efort depus pentru a ne ispăși singuri păcatele, aducând suferință asupra corpurilor noastre, este o insultă directă față de sacrificiul și suferințele Fiului lui Dumnezeu.

Practici de perforare a corpului

Mai mult decât dublu ca frecvență, cum se înregistrează de-a lungul istoriei americane, în zilele noastre, oamenii își mutilează corpul într-un sacrificiu greșit orientat față de zeul capriciului și al modei. Multiple perforări ale urechilor, cerceii în nas și în sprâncene precum și cei de pe limbă, stau ca o dovadă vie a influenței auto-distructive pe care diavolul o exercită asupra culturii noastre. Mă doare sufletul pentru tinerii generației acesteia și pentru alții, mai în vârstă chiar, care par să rămână orbi față de originea păgână și satanică a practicilor de perforare și tatuare a propriilor corpuri.*

Scriptura ne spune ce s-a întâmplat când profeții care îl slujeau pe diavol sub forma lui Baal, au încercat să atragă atenția zeităților lor, mutilându-și corpurile. “Ei au strigat tare și după obiceiul lor și-au făcut tăieturi cu săbiile și cu sulitele, până ce a curs sânge pe ei.” (1 Împărați 18:28) Dumnezeu avertizează energic că noi nu trebuie să urmăm acest exemplu. “Să nu vă faceți tăieturi în carne pentru un mort și să nu vă faceți slove săpate pe voi: căci eu sunt Domnul” (Leviticul 19:28). De fapt, Biblia învață cu claritate că trupurile noastre sunt temple ale lui Dumnezeu și: “Dacă nimicește cineva Templul lui Dumnezeu, pe acela îl va nimici Dumnezeu; căci Templul lui Dumnezeu este sfânt și așa sunteți voi.” (1 Corinteni 3:17)

Imaginați-vă o bandă de vandali desenând imagini obscene cu spray-ul de vopsea pe zidurile unei frumoase catedrale, găurind pereții de marmură albă pură cu un pick-hammer sau aruncând cu pietre în ferestrele cu vitralii. Aceasta este ceea ce diavolul dorește să se întâmple cu trupurile noastre care trebuie să fie proprietatea sfântă a lui Dumnezeu și templul în care să locuiască El. “Vă îndemn dar, fraților, pentru

* Am crezut dintotdeauna că Dumnezeu a creat ființa umană cu un număr corespunzător de orificii. Nu a fost niciodată voia lui Dumnezeu ca noi să adăugăm sau să reducem acest număr.

îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească. Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită.” (Romani 12:1,2).

Un șarpe cu clopoței surprins de un incendiu poate să devină atât de cuprins de disperare că ajunge să se muște singur cu colții săi letali. În același fel, mulți care îl urmează pe diavol au un simț intern al condamnării lor iminente, astfel că în mod repetat își produc răni singuri. Satana, care știe că timpul său este scurt, dorește să acapareze pentru același final ca al lui, cât de mulți oameni este cu putință. (Apocalipsa 12:12) Una dintre căile prin care își atinge cel mai bine scopul este aceea de a-i conduce pe oameni să se auto-distrugă.

Ființele umane sunt doar niște pioni în marele conflict cosmic dintre Hristos și Satana. În ultimă instanță, ura diavolului față de oameni este o extensie a urii excesive pe care el o resimte față de Isus. El știe cât de mult iubește Isus rasa umană; el știe mult mai bine decât noi la cât de mult a renunțat Fiul lui Dumnezeu când a venit pe pământ în trup uman, pentru a ne răscumpara. Adu-ți aminte că odată Satana a trăit ca un înger necăzut în prezența Atotputernicului Dumnezeu.

Preocuparea lui Satana pentru perforarea corpului uman ar putea chiar să-și aibă originea în rănilor străpunse pe care Isus le-a primit prin cununa de spini, piroane și sulită. Poate că Satana nu înțelege de ce ne iubește Isus în felul în care o face, dar el știe cât de adâncă este această iubire. Și mai știe că modalitatea cea mai eficientă de a-l întrista pe Dumnezeu, este aceea de a-i răni pe cei care sunt iubiți de El. Diavolul va înfăptui tot ce va fi necesar, chiar și posedare demonică, ca să se asigure că niciodată nu vom fi în stare să vedem iubirea lui Isus pentru noi. Vom vorbi despre acest lucru mai mult, în secțiunea următoare.

Schimb de locuri

Circulă o istorisire despre doi frați filipinezi, gemeni identici, care locuiau în Manila și își câștigau existența fiind șoferi de taxi. Deși erau gemeni și aveau ocupații similare, duceau vieți foarte diferite. Unul dintre ei era căsătorit și avea copii; celălalt era celibatar. Apoi, într-o

bună zi, fratele care era căsătorit, a lovit accidental cu taxi-ul său un turist care a murit. Acuzat de neglijență la volan, geamănul cu pricina a fost condamnat la douăzeci de ani de detenție în faimoasa închisoare din Manila – o soartă devastatoare care lăsa pe soție și copii fără nici un venit.

Într-o zi, fratele său geamăn a venit să-l viziteze la închisoare. El i-a spus: “Frate, familia ta are disperată nevoie de tine. Pune-ți hainele mele și ia permisul meu de vizitator, iar eu o să mă îmbrac cu uniforma închisorii și o să îndeplinesc restul de pedeapsă pentru tine. Du-te la familia ta!” Așa că, în timp ce gărzile nu îi priveau, cei doi gemeni au făcut schimb de haine și fratele căsătorit a ieșit din închisoare fără să fie împiedicat de nimeni. Crezi că fratele care a fost astfel eliberat a putut vreodată să nu se gândească la sacrificiul pe care îl făcuse celălalt schimbând locul cu el?

Aș fi neglijent dacă aș termina această secțiune care tratează simbolurile păcatului așa cum apar ele în povestea demonizatului, fără să menționez unul dintre cele mai cruciale. Situația lunaticului pierdut înfățișează imaginea de final a păcatului: demonizatul era sărac, gol, necurat, separat de Dumnezeu, chinuit de demoni și locuia în apropierea morții.

Ai prins ideea, prietene? Înțelegei ce vreau să spun? Tocmai am descris situația lui Isus pe cruce! Când Domnul nostru a suferit și a murit pentru păcatele noastre, a îmbrățișat experiența celor pierduți. “Căci cunoașteți harul Domnului nostru Isus Hristos. El, măcar că era bogat, s-a făcut sărac pentru voi, pentru ca prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogățiți” (2 Corinteni 8:9). Isus a experimentat rușinea și goliciunea demonizatului astfel ca noi să putem fi îmbrăcați cu haina lui bogată.

“El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedeapsa care ne dă pacea a căzut peste El și prin rănila Lui suntem tămăduiți” (Isaia 53:5). Asemenea lunaticului, Isus a fost chinuit și torturat de legiuni de îngeri căzuți. El a fost separat de oameni și de Dumnezeu ca să poată restaura relațiile noastre cu Domnul și cu aproapele nostru. Măinile și picioarele demonizatului purtau prin cicatrici, semnele celor care au încercat să-l lege – tot astfel precum mâinile și picioarele lui Isus erau rănite de cei care L-au ținut de cruce.

LANȚURI SFĂRÂMATE

Putem merge chiar mai departe. La fel cum porcii îl înconjurau pe demonizat, Isus era înconjurat de câini. “Căci niște câini mă înconjoară, o ceată de nelegiuți dau târcoale împrejurul meu, mi-au străpuns mâinile și picioarele” (Psalm 22:16). “Și unii au început să-L scuipe” (Marcu 14:65). Acoperit cu sânge și salivă, Isus a devenit necurat.

Întocmai cum demonizatul trăia lângă un cimitir, și Isus a fost crucificat lângă un cimitir. “În locul unde fusese răstignit Isus era o grădină și în grădină era un mormânt nou, în care nu mai fusese pus nimeni” (Ioan 19:41).

Isus a luat asupra Lui slăbiciunile noastre ca noi să putem avea tăria Lui. El a fost separat de Dumnezeu și de ființele umane ca noi să putem fi uniți. El a îndurat umilința pe care o meritam noi și ne-a oferit gloria care îi aparține Lui.

Hristos a fost tratat așa cum meritam noi, pentru ca noi să putem fi tratați așa cum merita El. El a fost condamnat pentru păcatele noastre, la care El n-a contribuit cu nimic, pentru ca noi să putem fi îndreptățiți prin neprihănirea Lui, la care noi n-am contribuit cu nimic. El a suferit moartea care era a noastră, ca noi să putem primi viața care era a Lui. “Prin rănilor Lui suntem tămăduiți.*

Când Isus l-a salvat și l-a eliberat pe demonizat din starea sa nenorocită, gestul Său spunea de fapt: “Curând, voi lua nenorocirea ta asupra Mea.”

* Ellen G. White, Hristos, Lumina lumii pag. 25.

SECȚIUNEA II

Diavolul înșelător

*“Vai de voi pământ și mare! Căci diavolul s-a pogorât la voi,
cuprins de o mânie mare fiindcă știe că are puțină vreme.”*

– Apocalipsa 12:12

Cunoscându-ți dușmanul

Cineva a estimat că începând din anul 3600 î.H. și până în prezent, ființele umane au luptat în 14.531 de războaie. În aceeași perioadă, au fost mai mult de 5300 de ani de război în comparație cu doar 290 de ani de pace.

Un război foarte dur are loc între forțele binelui și ale răului. Este un conflict cosmic între Isus Hristos și Satana, între lumină și întuneric, dragoste și egoism. Și după cum era adevărat în dreptul demonizatăului, acest război are loc în inima și mintea fiecărei ființe umane. Nu am nici un dubiu că și tu ai simțit cum această bătălie se dă în inima ta.

Aceste confruntări zilnice cu ispitele au consecințe de viață și moarte. Pentru a lupta în acest război spiritual, avem nevoie de arme spirituale. “Măcar că trăim în firea pământească, totuși nu ne luptăm călăuziți de firea pământească. Căci armele cu care ne luptăm noi, nu sunt supuse firii pământești, ci sunt puternice, întărite de Dumnezeu ca să surpe întăriturile” (2 Corinteni 10:3,4). Și noi trebuie să ne cunoaștem dușmanul, diavolul.

Creștinii trebuie să evite cele două extreme când iau în considerare activitatea satanică. După cum spunea C.S. Lewis:

Există două erori la fel de grave și total opuse în care rasa umană ar putea cădea, în ceea ce privește atitudinea față de demoni. Prima este să nu creadă în existența lor. Cealaltă, este să creadă că există și să manifeste un interes pentru ei, atât excesiv, cât mai ales dăunător. Demonii înșiși sunt satisfăcuți de ambele erori și salută cu aceeași plăcere și pe un materialist, și pe un vrăjitor.

Păstrând în minte această concepție echilibrată, să ne aducem aminte că una dintre componentele cheie pentru a câștiga un război, este aceea de a înțelege *modul de operare* al inamicului nostru. În fotbalul profesionist, antrenorii și vânătorii de talente studiază casete video cu echipele adversare pentru a le înțelege strategia mai bine și pentru a descoperi căi pentru a contracara diversele lor scheme de joc. Similar, boxerii profesioniști analizează și evaluează fiecare mișcare a oponentului lor, înainte de începerea unei lupte din campionat.

Eu nu intenționez aici să acord o atenție nemeritată diavolului; mesajul central al Bibliei este Isus Hristos și modul în care noi putem să ne trăim viața pentru slava lui Dumnezeu. Dar Scripturile înregistrează o mulțime de date despre arhi-inamicul nostru. Satana, șarpele viclean, apare frecvent începând cu Geneza și până la Apocalipsa. Așa după cum spunea și Mark Twain: “Nu putem să acordăm închinare diavolului, pentru că ar fi un lucru plin de nesăbuiță, dar putem, cel puțin, să-i respectăm talentele.”

Așadar, pentru a înțelege mai bine cum a ajuns demonizatul să fie posedat de aceste armate ale întunericului, este deopotrivă precaut și în același timp profitabil pentru noi, să dedicăm un timp însemnat pentru a înțelege armele ucigătoare pe care diavolul le folosește. În timp ce s-ar putea să nu îți placă această secțiune atât de mult ca celelalte părți din această carte, poți fi sigur că Satana este cel care se teme cel mai mult de ea și ar dori să o neglijezi total.

Legiunile de demoni care îl posedau pe omul fără nume din povestea noastră nu erau fără conducător. Este un lucru cert că Satana nu se afla

în vacanță pe coasta franceză în timp ce Isus purta confruntarea cu armata de demoni pe malul mării la Gadara. Și chiar dacă nu au fost menționați în mod expres, putem fi siguri că îngerii Domnului se aflau și ei în jurul lui Isus.

Cu alte cuvinte, războiul care începuse în ceruri, continua chiar pe acest pământ cu aceleași forțe combatante. Și dacă înlăturăm vălul spiritual de pe țărmul Gadarei, putem vedea: Hristos și îngerii Lui erau aliniați în formație de luptă împotriva lui Satana și a demonilor lui – fiecare depunând eforturi să obțină inima și viața unui lunatic nenorocit. “Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești” (Efeseni 6:12).

Când realizăm ce se întâmplă, de fapt, pe plan spiritual, putem întrezări cu claritate că această luptă este doar o reluare la scară redusă a marelui conflict dintre bine și rău care a început în ceruri.

Originea păcatului

Dacă ți se va întâmpla vreodată să te rătăcești în pădure, cel mai bun lucru pe care îl poți face, este să mergi pe urmele pe care le-ai lăsat, până te întorci la locul de la care ai început să urmezi calea greșită. În același fel și noi, înainte de a înțelege cum demonizatul a ajuns să devină gazda unei deloc binevenite hoarde de demoni, trebuie să ne punem întrebarea: “De unde a apărut diavolul însuși?”

A creat Dumnezeu nostru perfect și sfânt un diavol vicios și plin de răutate? Desigur că nu! Ci, Dumnezeu a creat un înger perfect și plin de strălucire al cărui nume era Lucifer, care era desăvârșit în putere și în frumusețe dintre toate creaturile lui Dumnezeu, cel mai înalt și cel mai strălucitor dintre toți îngerii cerului. “Ajunsesei la cea mai înaltă desăvârșire, erai plin de înțelepciune și desăvârșit în frumusețe” (Ezechiel 28:12). Dar pentru că Lucifer a făcut o serie de alegeri egoiste, el a devenit un împotrivor, un demon. Conduc de mândrie, el a ales să devină un dușman al lui Dumnezeu.

Observați cum îl descrie Scriptura pe Lucifer, care acum este numit Satana:

LANȚURI SFĂRÂMATE

“Cum ai căzut din cer, Luceafăr strălucitor, fiu al zorilor! Cum ai fost doborât la pământ, tu, biruitorul neamurilor! Tu ziceai în inima ta: ‘Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu; voi ședea pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miazănoaptei; mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca Cel Prea Înalt.’ Dar ai fost aruncat în locuința morților, în adâncimile mormântului!” (Isaia 14:12-15)

Lucifer a permis ca frumusețea sa, strălucirea intelectuală și poziția înaltă să îl alimenteze cu mândrie. Se poate spune chiar că vanitatea sa l-a condus la nebunie!

Ezechiel 28:12-17 oferă amănunte în plus referitoare la căderea sa:

Ajunsesei la cea mai înaltă desăvârșire, erai plin de înțelepciune, și desăvârșit în frumusețe. Stăteai în Eden, grădina lui Dumnezeu, și erai acoperit cu tot felul de pietre scumpe... ; timpanele și flautele erau în slujba ta, pregătite pentru ziua când ai fost făcut. Erai un heruvim ocrotitor, cu aripile întinse; te pusesem pe muntele cel sfânt al lui Dumnezeu, și umblai prin mijlocul pietrelor scânteietoare. Ai fost fără prihană în căile tale, din ziua, când ai fost făcut, până în ziua când s-a găsit nelegiuirea în tine. Ți s-a îngâmfat inima din pricina frumuseții tale, ți-ai stricat înțelepciunea cu strălucirea ta.*

Putem doar să încercăm să ghicim cât de mult timp, l-a servit Lucifer pe Dumnezeu, de bună voie și cu bucurie, până când a început să cultive semințele mândriei în inima lui. Poate că a durat eoni. Poate că ne este greu să ne imaginăm acest lucru, dar dacă l-am fi cunoscut pe Lucifer înainte de căderea sa, noi l-am fi iubit. Desigur, unii par să îl iubească și așa cum este acum.

Aceasta duce în mod natural la o altă întrebare: A făcut Dumnezeu o greșală? S-a strecurat vreo scăpare în procesul lui Dumnezeu de

* Biblia prezintă multe alte detalii despre Lucifer (vezi Luca 4:5,6; 10:18; Ioan 8:44; 2 Petru 2:4; 1 Ioan 3:8; Iuda 6; Apocalipsa 12:7-9), dar cele două pasaje citate anterior sunt cele mai complete.

fabricare a îngerilor, astfel că atunci când Lucifer a ieșit de pe banda de asamblare, a fost sortit defecțiunii?

Nu, nicidecum! Dumnezeu este perfect și Dumnezeu este dragoste! Presupun că, dacă ar fi dorit acest lucru, Dumnezeu ar fi putut să creeze pe toți ca niște simpli roboți. Dar roboții nu pot iubi. Într-adevăr, adevărata iubire trebuie să fie oferită liber și de bună voie.

Așadar, Dumnezeu și-a asumat un risc atunci când a stabilit această capacitate de a primi și oferi iubire în mod liber. Creaturile Sale pot ajunge să respingă dragostea Sa și să se răzvrătească împotriva Lui. Dar Dumnezeu, cu toate acestea, ne-a înzestrat cu capacitatea despre care am amintit. El a hotărât așa din aceleași motive pentru care cuplurile hotărăsc să aibă copii, deși știu că procedând în felul acesta, fac un lucru riscant. Ei aduc pe lume copii, în ciuda faptului că își dau seama că acești copii pot alege să reziste iubirii părinților lor. Dar fac asta, pentru că asemenea lui Dumnezeu, și ei vor să-și împartă dragostea.

Iată o altă întrebare care de multe ori ridică dubii deloc necesare, în legătură cu Dumnezeu: Dacă El este cel Atotputernic, de ce nu l-a evaporat pur și simplu pe îngerul nesupus când acesta și-a început revolta?

Dumnezeu i-a îngăduit lui Lucifer să-și ducă revolta până la capăt, din câteva motive. În primul rând, a ajutat la rezolvarea posibilelor semne de întrebare care ar fi putut să apară referitor la libertatea de alegere pe care a dat-o Dumnezeu creaturilor Sale inteligente. Acum, nimeni nu poate spune că Dumnezeu forțează ființele conștiente să facă ceva împotriva propriei voințe. Ele sunt libere să-și aleagă propria cale.

În al doilea rând, imediata distrugere a lui Lucifer ar fi putut să le provoace celorlalți îngeri îndoieli serioase cu privire la guvernarea și dragostea lui Dumnezeu – și în mod deosebit ar fi fost afectați acei îngeri care s-ar fi putut întreba dacă nu cumva Lucifer chiar era pe cale să descopere un adevăr. În înțelepciunea și dragostea Sa, Dumnezeu îi permite diavolului să-și susțină cauza și în acest fel, întregul univers poate vedea teribilele rezultate.

În al treilea rând, ar fi o durere inimaginabilă pentru un Dumnezeu al iubirii să știe că ființele create de El îl ascultă doar de teama îngrozitoare de a nu fi exterminate. Ca orice bun părinte, El dorește ca

fiii și fiicele Lui să-L asculte de bună voie și din motive legitime, decât din constrângere și teamă.

Remarcabil este însă faptul că, în ciuda răbdării și a bunătății lui Dumnezeu, Lucifer a refuzat să se pocăiască. În schimb, a plănuit o răzvrătire atât de șireată încât a reușit să recruteze o treime din toți îngerii pentru a i se alătura în războiul nesfânt împotriva Creatorului său. În cele din urmă, Dumnezeu a aruncat din ceruri pe Lucifer și pe toți cei ce îl urmau, fiind numiți acum “diavoli” și “demoni”.

Și în cer s-a făcut un război. Mihail și îngerii lui s-au luptat cu balaurul. Și balaurul cu îngerii lui s-au luptat și ei, dar n-au putut birui; și locul lor nu li s-a mai găsit în cer. Și balaurul cel mare, șarpele cel vechi, numit Diavolul și Satana, acela care înșală întreaga lume, a fost aruncat pe pământ; și împreună cu el au fost aruncați și îngerii lui (Apocalipsa 12:7-9).

Căzut, dar genial

Femeile celebre de la Hollywood și în mod deosebit actrițele celebre, par să fie recunoscute cu mare repeziciune în public. Ne minunăm cum reușesc ele să realizeze lucruri simple ca de exemplu, să meargă la supermarket, fără să fie invadate de admiratorii supra-exaltați. Cele mai multe dintre ele se descurcă foarte bine. Cum? Au o strategie foarte simplă: atunci când nu își aplică farduri și nu își poartă părul după ultimele indicații ale modei, cei mai mulți dintre oameni nu le recunosc. Publicul a devenit atât de familiar cu încântătoarea, dar imaginara iluzie a ceea ce sunt în realitate aceste persoane, încât stelele de cinema așa cum sunt în viața reală, pot circula pe stradă fără să fie identificate.

Lucifer are o strategie similară. “Satana... se preface într-un înger de lumină” (2 Corinteni 11:14). Satana este încântat atunci când oamenii prezintă imaginea lui de scenă. O cunoașteți: creatura urâtă și roșie, cu aripi de liliac, care este jumătate om și jumătate animal. Lui îi place să fie portretizat ca având copite despicate, urechi alungite și o coadă lungă și ascuțită – și să nu uităm barba de țap sau furca pe care, chipurile, o folosește ca să scormonească și să întrețină focul iadului.

Nimic nu poate fi mai departe de adevăr decât acest lucru. Într-adevăr, asemenea idei nebunești provin dintr-un amestec de mitologie greacă și artă medievală și nici măcar o frântură din asemenea nonsens nu se poate găsi în Scriptură. După cum arată citatele anterioare din cărțile Isaia și Ezechiel, Biblia îl descrie pe Satana ca fiind un înger strălucitor și foarte atrăgător cu o abilitate supranaturală de a comunica. Când realizăm faptul că aceste caracteristici sunt combinate cu trăsăturile lui demonice, știm atunci, că trebuie să fim foarte precauți.

Satana este un dușman auto-declarat al lui Dumnezeu, al cărui scop este să îi defăimeze caracterul și să-I cucerească împărăția. De asemenea, te disprețuiește pe tine și pe toți cei dragi ai tăi și are planuri pentru a te distruge pentru că știe cât de mult te prețuiește Dumnezeu.

De aceea, povestea demonizatului demonstrează atât de elocvent faptul că singura noastră speranță este să ne predăm viețile în grija protectoare a Salvatorului nostru atotputernic, rugându-ne cu sinceritate pentru îndrumare de la El. Fără Hristos, noi suntem o pradă ușoară pentru atacurile fără de sfârșit ale lui Satana, dar după cum declară Scriptura: “Cel ce este în voi, este mai mare decât cel ce este în lume” (1 Ioan 4:4).

Adâncul fără margini

Prima dată când am vizitat faimoasele caverne Carlsbad în New Mexico, ghidul nostru ne-a condus pe lângă un hău larg deschis care părea că se pierde într-un întuneric fără de sfârșit. Este denumit în mod plastic “adâncul fără margini”. Desigur, nu este chiar fără de margine. De fapt, fundul hăului este la numai 43 de metri mai jos. Se pare, chiar, că această groapă, cât de adâncă este, se umple atât de mult cu gunoi de la trecători, încât personalul administrativ special echipat, trebuie să coboare în ea o dată pe an ca să evacueze resturile.

Biblia vorbește despre un adânc fără fund sau abis, unde Satana va fi închis pentru o mie de ani. Apostolul Ioan a scris:

Apoi am văzut pogorându-se din cer un înger, care ținea în mână cheia Adâncului și un lanț mare. El a pus mâna pe balaur, pe șarpele cel vechi, care este Diavolul și Satana, și l-a legat pentru o mie de ani. L-a aruncat în Adânc, l-a închis acolo, și a pecetluit

intrarea deasupra lui, ca să nu mai înșele Neamurile, până se vor împlini cei o mie de ani. După aceea, trebuie să fie dezlegat pentru puțină vreme (Apocalipsa 20:1-3).

Această profeție va fi împlinită imediat după a doua venire a lui Isus. Vorbește despre urmări care îi fac pe toți demonii să tremure.

Expresia biblică “adâncul” este traducerea termenului grecesc *abussos*, din care provine cuvântul “abis”. Acest cuvânt apare și în povestea demonizatului. Acolo, demonii îl roagă pe Isus “să nu le poruncească să se ducă în adânc” (Luca 8:31).

Așadar, ce este acest adânc, acest abis de care demonilor le este groază? Este un simbol. Nimeni nu poate să mai iasă dintr-un hău fără fund. Așadar, adâncul reprezintă situația în care se vor afla Satana și îngerii lui când vor fi legați pe pământ în timpul mileniului, acei o mie de ani despre care vorbește Apocalipsa 20. În toată acea perioadă nu va mai fi nimeni în viață pe pământ ca demonii să-l poată ispiți. Aceia care au acceptat salvarea lui Dumnezeu, au fost luați deja la cer, iar păcătoșii care nu s-au pocăit au murit cu toții la a doua venire a lui Hristos. (vezi 1 Tesaloniceni 4:16,17; Apocalipsa 19:18,21).

În timpul acestei lungi perioade de timp, Satana și tovarășii lui vor fi “înlănțuiți în întuneric”, legați de circumstanța de a nu mai avea pe cine să ispitească și să manipuleze. Scriptura spune că Dumnezeu nu îi va cruța pe îngerii care au păcătuit, dar îi va duce “în Adânc, unde stau înconjurați de întuneric, legați cu lanțuri și păstrați pentru judecată” (2 Petru 2:4; Iuda 6). Este cea mai potrivită pedeapsă pentru demonii dependenți de lucrul lor, să nu aibă nimic de făcut, de aceea demonii din Gadara erau așa de supărați. “Și iată că au început să strige: ‘Ce legătură este între noi și Tine, Isuse, Fiul lui Dumnezeu? Ai venit aici să ne chiniești înaintea de vreme?’” (Matei 8:29). Erau îngrijorați că Isus avea să-i înlănțuie înaintea de vremea stabilită de Dumnezeu, așa cum este redată în Biblie.

Să mai reținem și acest lucru: oamenii îi tratează deseori pe ceilalți în felul în care simt că ar trebui să fie tratați ei. Isus a spus: “Duhul necurat, când iese afară dintr-un om, umblă prin locuri fără apă, și caută odihnă. Fiindcă n-o găsește, zice: ‘Mă voi întoarce în casa mea, de

unde am ieșit” (Luca 11:24). Această uscăciune este un simbol al absenței Duhului lui Dumnezeu, și de aceea David spune: “cei răzvrățiți locuiesc în locuri uscate” (Psalmii 68:6). Poate că Satana și demonii lui îl țin pe acest om înălțuit pentru că știi că sunt sortiți să sfârșească într-un loc uscat și dezolant, lipsit de Dumnezeu. “Cel rău este prins în înșeși nelegiuirile lui, și este apucat de legăturile păcatului lui” (Proverbe 5:22).

Fobia șerpilor

Într-un singur an de zile, compania lui John Fretwell din Dallas care se ocupă cu echipamente de aer condiționat, a fost jefuită în mod repetat de hoți. Așa că proprietarul a plecat la o vânătoare de șerpi în Oklahoma și a adus cu el la înapoiere ceea ce s-ar putea numi ultima descoperire în materie de protecție împotriva hoților: șapte șerpi cu clopoței cu pielea lucioasă ca un diamant.

Acum, Fretwell expune șerpii într-o vitrină în biroul său cu un semn pe care scrie: PERICOL: ȘERPII MUȘCĂ! Înainte de a pleca acasă, în fiecare seară, eliberează șerpii care ating un metru și jumătate lungime, pentru a se mișca liber pe proprietate, asigurând în acest fel, paza. Dimineata, înarmat cu un băț cu cârlig și cu un sac, îi prinde și îi închide înăuntru. Cei șapte șerpi se pare că îi țin la distanță pe hoți cu succes. Majoritatea oamenilor găsesc că aceste reptile care stau ascunse sunt înspăimântătoare și dezagreabile.

Foarte puțini oameni sunt încântați de ideea de a studia șerpi.*

Subiectul poate să nu sune deloc plăcut, dar Scriptura face din aceste reptile cu sânge rece și lipsite de picioare, un simbol al lui Satana, așadar este un câștig pentru noi să cunoaștem lucrurile pe care le descoperă despre el.

Desigur, cunoaștem faptul că prima dată când Satana a comunicat cu rasa umană a făcut-o prin intermediul unui șarpe (vezi Geneza 3:1). În mod automat, acest fapt a permis o asociere permanentă a lui Satana cu șarpele. Pornind de la aceasta, simbolul a fost reluat pe tot parcursul

* Mama mea avea o frică de șerpi ca de moarte, încât și dacă vedea unul la televizor tresărea și țipa. Fratele meu și cu mine ne foloseam uneori de această frică a ei de șerpi și puneam câteodată în sertarul ei un șarpe de cauciuc bucurându-ne de un râs răutăcios atunci când îl descoperea.

Scripturii până la Apocalipsa 20:2 unde el este identificat ca “balaurul, șarpele cel vechi care este Diavolul și Satana”.

Șerpii sunt răspândiți realmente în toate mediile de viață de pe pământ. Pot fi găsiți în mare, pe uscat, sub pământ și în copaci. Există chiar și câteva specii care pot zbura prin aer. Satana și-a adaptat metodele astfel încât să poată ispiti orice persoană în orice fel de mediu ar trăi.

Beneficiile care apar în urma studiului șerpilor sunt mari. Când am locuit în munții deșertului, tânăr fiind, șerpii cu clopoței se aflau în mare număr în acea zonă. Niște cunoștințe elementare despre obiceiurile și comportamentul lor m-au ajutat să nu fiu mușcat niciodată în ciuda câtorva întâlniri directe.

Poate că acesta este motivul pentru care Isus ne recomandă să fim “înțelepți ca șerpii și blânzi ca porumbeii” (Matei 10:16). Să fim “înțelepți ca un șarpe” și să putem să evităm mereu mușcătura lui, înseamnă că trebuie să înțelegem cel puțin câteva noțiuni de bază despre inamicul nostru inteligent.

Camuflaj și contrafacere

Biblia spune: “Șarpele era mai șiret decât toate fiarele câmpului pe care le făcuse Domnul Dumnezeu” (Geneza 3:1). Șerpii sunt experți absoluți în camuflaj. Fie că se ascund în iarbă, fie că se încolăcesc printre ramurile unui copac, sunt maștri prin felul în care se pierd în peisaj și rămân nedetectați.

Mai mult decât atât, sunt maștri în a imita creaturi mult mai periculoase decât ei înșiși. De exemplu, atunci când se simte amenințat, inofensivul șarpe taur își scutură coada printre frunze uscate pentru a imita sunetul produs de ruda sa, șarpele cu clopoței.

Pentru fiecare lucru bun pe care l-a creat Dumnezeu, chiar și pentru dragoste, Satana are un fals, o contrafacere convingătoare. De pildă, în cartea Exodul, vrăjitorii lui Faraon au fost capabili să contrafacă puterea și minunile lui Dumnezeu (Exodul 7:10-12). În același fel, Satana este deosebit de periculos atunci când imită minunile lui Dumnezeu și pe solii acestuia. Scriptura avertizează cu privire la “duhuri de demoni care fac semne” (Apocalipsa 16:14).

Predilecția lui Satana pentru înșelăciune, face ca sarcina lui Dumnezeu să fie foarte grea. Spre deosebire de Dumnezeu, care lucrează numai în limitele adevărului și respectului, Satana amestecă adevăr și minciună în orice combinație care se dovedește a fi eficientă pentru a distruge viețile acelor care caută să îi manipuleze.

Acest lucru este deosebit de înspăimântător pentru biserica lui Dumnezeu pentru că diavolul acționează mortal atunci când se preface într-o ființă spirituală și lucrează în interiorul bisericii. Isus a atras atenția: “Păziți-vă de prooroci mincinoși care vin la voi îmbrăcați în haine de oi, dar pe dinăuntru sunt niște lupi răpitori” (Matei 7:15). Satana cunoaște Biblia în mod aprofundat și citează corect sau greșit pasaje din ea cu o repeziciune uimitoare, pentru a-și atinge scopurile (vezi, pentru exemplificare Matei 4).

Sabia și șarpele

De vreme ce Satana se folosește chiar și de Biblie în încercările sale de a ne prinde în cursă, desigur că singura noastră protecție este dată de cunoașterea Cuvântului lui Dumnezeu și depozitarea acestuia în profunzimile minții noastre. David a spus: “Strâng Cuvântul Tău în inima mea ca să nu păcătuiesc împotriva ta” (Psalm 119:11). Noul Testament afirmă: “Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăișuri” (Evrei 4:12). Isus a folosit această sabie pentru a-l înfrânge pe diavol când a fost ispitit în pustie și este necesară și disponibilă și astăzi.

Satana a adresat prima întrebare care se găsește în Scriptură și a rostit-o într-o încercare de a discredita Cuvântul lui Dumnezeu: “A zis oare Dumnezeu cu adevărat?” (Geneza 3:1) De la acea primă punere la îndoială perfidă și până în prezent, Satana a căutat tot timpul să submineze credința copiilor lui Dumnezeu, aruncând suspiciuni asupra Cuvântului lui Dumnezeu. Păcatul, suferința și moartea și-au făcut apariția în lume când Satana a izbutit să-i conducă pe primii noștri părinți în îndoială determinându-i să nu mai creadă adevărul lui Dumnezeu. Principala tactică de război a diavolului rămâne aceea de a planta semințele scepticismului în ceea ce privește dependența de Scriptură.

Acesta este exact lucrul cu care s-a confruntat Isus când, înfometat și ispitit, El l-a combătut pe răufăcătorul suprem în pustie. Dar El a respins fiecare atac cu Scriptura. El s-a îmbrăcat cu “toată armătura lui Dumnezeu” și astfel a fost în stare să “țină piept împotriva uneltirilor diavolului” (Efeseni 6:11). Pavel continuă acest gând sfătuindu-ne să luăm “sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu” (versetul 17).

Într-adevăr, șarpele tremură atunci când poporul lui Dumnezeu ia sabia vie a Cuvântului Său și o întoarce împotriva lui. Copiii lui Dumnezeu vor avea biruință atunci când apelează la și se încred în făgăduințele pline de putere din Cuvânt “ca prin ele să vă faceți părtași firii dumnezeiești, după ce ați fugit de stricăciunea care este în lume prin poftă” (2 Petru 1:4).

Orice șarpe poate fi mușcat

Un om isteț a spus cândva: “Adam a dat vina pe Eva, Eva a dat vina pe șarpe, iar acesta nu a avut un picior pe care să se sprijine.” Relatarea acelei prime ispite de pe această planetă se concentrează în jurul șarpelui și al Evei. În mod corespunzător, descoperim că prima profeție înfățișează o bătălie în desfășurare între femeie – care reprezintă biserica lui Dumnezeu – și șarpe (vezi Geneza 3:14,15). Această profeție vorbește despre victoria finală a seminței femeii, Mântuitorul care avea să vină să-l omoare pe șarpe. În versetul 15, Dumnezeu spune, adresându-se șarpelui: “Vrășmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul și tu îi vei zdrobi călcâiul”.

De observat faptul că șarpele mușcă din călcâiul seminței femeii, nu mușcă de deget. Călcâiul se află la spatele piciorului, și este partea cea mai de jos a trupului uman. Satana ne înșfacă din spate atunci când ne aflăm într-o stare de decădere. El a venit să-l ispitească pe Isus atunci când El era slăbit după patruzeci de zile de post.

Vestea bună este că Satana nu reușește decât să vatăme călcâiul lui Hristos și al bisericii, care continuă să meargă în ciuda rănii, chiar dacă schiopătează. Pe de altă parte, șarpele primește o lovitură mortală la cap, ceea ce anunță victoria finală a lui Isus asupra diavolului.

Atunci când Dumnezeu l-a însărcinat pe Moise să se întoarcă în Egipt și să conducă pe poporul Său spre libertate, i-a dat un semn ciudat.

Dumnezeu i-a spus să-și ia toiagul și “ ‘să-l arunce la pământ’. El l-a aruncat la pământ și toiagul s-a prefăcut într-un șarpe. Moise fugea de el. Domnul a zis lui Moise: ‘Întinde-ți mâna, și apucă-l de coadă.’ (el a întins mâna și l-a apucat; și șarpele s-a prefăcut iarăși într-un toiag în mâna lui)” (Exodul 4:3,4).

În Biblie, un toiag este simbolul puterii și al protecției (vezi Apocalipsa 12:5; Psalm 23:4). Transformarea toiagului lui Moise într-un șarpe, i-a semnalat lui Moise faptul că Dumnezeu avea să-i dea putere asupra răului și protecție față de forțele răului de vreme ce avea să se aventureze în cuibul de șerpi de la palatul lui Faraon. Dumnezeu a făgăduit aceeași putere tuturor copiilor Săi care caută să lucreze împreună cu Hristos pentru eliberarea altora din robia lui Satana. Isus însuși a confirmat acest lucru: “Iată că v-am dat putere să călcați peste șerpi și peste scorpii, și peste toată puterea vrăjmașului; și nimic nu vă va putea vătăma” (Luca 10:19). Mai multe despre acest lucru, în secțiunea următoare!

Șerpi zburători

Duzini de culturi au legende și tradiții despre șerpi sau dragoni zburători. Acestea pot fi văzute în întreaga lume în sculpturile antice și în lucrările de artă. Legende sunt deseori țesute în gherghef de adevăr. De exemplu, există un șarpe în pădurile tropicale care poate să se avânte dintr-un copac, să-și comprime cavitatea toracică și să plutească o distanță scurtă – ceva asemănător cu ceea ce face o veveriță zburătoare.

Dincolo de acest exemplu modern, mulți comentatori biblici cred că odată, demult, șerpii aveau aripi și puteau să zboare. Fosilele înregistrează multe exemple de reptile zburătoare, ca de exemplu, pterodactilul care a trăit înainte de potop. Mai mult decât atât, Biblia însăși face referire la existența șerpilor zburători. O profeție spune: “Căci din rădăcina șarpelui va ieși un basilic, și rodul lui va fi un balaur zburător” (Isaia 14:29). Geneza 3:14 explică de ce astăzi nu mai putem vedea asemenea șerpi: “Domnul Dumnezeu a zis șarpelui: ‘Fiindcă ai făcut lucrul acesta, blestemat ești între toate vitele și între toate fiarele de pe câmp; în toate zilele vieții tale să te târăști pe pânțe, și să mănânci țărână’”.

Dacă parte din pedeapsa șarpelui pentru ispitirea Evei a fost aceea că de atunci înainte trebuia să se târască pe pânțe, înseamnă că înainte de blestem se deplasa altfel. Satana este numit “domnul puterii văzduhului” (Efeseni 2:2). În același fel în care blestemul l-a coborât pe șarpe pe pământ și aripile lui Lucifer au fost tăiate când a fost aruncat pe pământ. (vezi Apocalipsa 12)

Mai mult chiar, pentru că șerpii nu depind de energia primită prin hrană pentru a genera căldură în organism, pot supraviețui cu o dietă extrem de redusă. Unii dintre ei așteaptă luni de zile înainte de a mânca ceva, iar alții supraviețuiesc cu una sau două mese, foarte bogate, pe an. În același fel, Satana și-a perfecționat arta de a aștepta cu răbdare momentul în care prada sa slăbește garda astfel încât el să o poată devora.

Nu este înțelept să te joci cu șerpii

Un tânăr din Orlando, Florida, a fost aproape de moarte din pricina animalului său de casă, un șarpe anaconda. Avea acest șarpe de mulți ani și întotdeauna se simțea în afara oricărui pericol atunci când îi permitea să se încolăcească în jurul brațelor sale și în jurul gâtului. Se pare că el nu și-a dat seama deloc că ceea ce fusese cândva un pui de un metru optzeci cu care se putea descurca, devenise între timp un monstru de aproape cinci metri lungime.

Într-o zi, pe când acest tânăr le arăta prietenilor săi încrederea pe care el o are în animalul său de casă, constrictorul a început să-i sugrume gâtul și pieptul. După o confruntare disperată, prietenii tânărului și mama sa înarmată cu un cuțit, au reușit să forțeze animalul să dea drumul prăzii. Bărbatul abia a supraviețuit atacului.

Unii oameni au reușit să se auto-convingă că este ceva sigur și lipsit de pericole să comunice cu Satana sau chiar să intre într-o polemică cu diavolul. Dar ceea ce s-a întâmplat cu Eva după ce a căzut în mâinile inamicului ilustrează foarte clar că acest lucru reprezintă o greșeală uriașă. Nu ar trebui să ne jucăm vreodată cu ispita – chiar și cel mai mic dintre păcate se poate dovedi fatal.*

* Un șarpe cu clopoței în vârstă de numai două minute poate lovi cu rezultate maxime. În timpul unui picnic, un copil de numai doi ani a descoperit cuibul unor pui de șarpe cu clopoței. Fetita a început să se joace cu ceea ce a crezut că sunt niște viermișori

Când ne punem încrederea în înțelepciunea noastră, nu putem face față niciodată geniului diabolic al marelui balaur. Dar prin Hristos, noi putem să călcăm capul acestui șarpe sinistru. Isus a vorbit despre această putere asupra răului când a spus: “Iată semnele care vor însoți pe cei ce vor crede: în Numele Meu... vor lua în mână șerpi” (Marcu 16:17,18).

Unii pastori care au interpretat eronat acest pasaj, au crezut că creștinii trebuie să fie în același timp un fel de îmblânzitori de șerpi – și că trebuie să-și dovedească credința ținând în mână șerpi cu clopoței sau alte vipere veninoase. Din motive lesne de înțeles, numărul membrilor din aceste congregații a rămas totdeauna scăzut. Relatarea din Noul Testament despre naufragiul lui Pavel descoperă modul corect de a înțelege acest pasaj:

Barbarii ne-au arătat o bunăvoință puțin obișnuită; ne-au primit pe toți la un foc mare, pe care-l aprinseseră din pricină că ploua, și se lăsase un frig mare. Pavel strânsese o grămadă de mărăcini, și-i pusese pe foc; o năpârcă a ieșit afară din pricina căldurii, și s-a lipit de mâna lui. Barbarii, când au văzut năpârca spânzurată de mâna lui, au zis unii către alții: “Cu adevărat omul acesta este un ucigaș, căci ‘Dreptatea’ nu vrea să-l lase să trăiască, măcar că a fost scăpat din mare.” Pavel a scuturat năpârca în foc, și n-a simțit nici un rău. Oamenii aceia se așteptau să-l vadă umflându-se sau căzând deodată mort; dar, după ce au așteptat mult, și au văzut că nu i se întâmplă nici un rău, și-au schimbat părerea, și ziceau că este un zeu. (Fapte 28:1-6)

Așa cum Dumnezeu l-a salvat pe Pavel de veninul aceluia șarpe, la fel ne salvează și pe noi de otrava păcatului. “Vei pași peste lei și peste năpârci, și vei călca peste pui de lei și peste șerpi” (Psalm 91:13). Cu siguranță nu trebuie ca noi să căutăm șerpii în mod deliberat pentru a cocheta cu dezastrul. Aceasta ar însemna să-L ispitim pe Dumnezeu (vezi Matei 4:7).

interesanti. A fost mușcată în mod repetat și nu a supraviețuit. În același fel, unii oameni cred că păcatele “mici” sunt inofensive, dar în final ele se dovedesc fatale mult mai des decât călcările “grave” ale legii.

Șarpe înălțat pe o prăjină

Unul dintre cele mai cunoscute, îndrăgite și memorate versete biblice, este Ioan 3:16 care spune: “Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică”. Dar dacă ar fi să le ceri oamenilor – chiar creștini fiind – să citeze cele două versete care îl preced pe acesta, aș îndrăzni să spun că nici unul din cincizeci nu va putea să facă acest lucru, deși versetul 16 este de fapt, continuarea ideii începute anterior. Acestea sunt versetele luate împreună:

Și, după cum a înălțat Moise șarpele în pustie, tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică. Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică (Ioan 3:14-16).

Este interesant să descoperim că înainte de Ioan 3:16 citim despre șarpe. De fapt, aceste trei versete luate împreună cuprind în totalitate marea luptă dintre șarpe și Domnul nostru. Să citim relatarea din Vechiul Testament la care făcea referire Domnul Isus în Evanghelia după Ioan:

Poporul a vorbit împotriva lui Dumnezeu și împotriva lui Moise: “Pentru ce ne-ați scos din Egipt, ca să murim în pustie? Căci nu este nici pâine, nici apă, și ni s-a scârbit sufletul de această hrană proastă.” Atunci Domnul a trimis împotriva poporului niște șerpi înfocați, care au mușcat poporul, așa încât au murit mulți oameni în Israel (Numeri 21:5.6).

Să ne aducem aminte că păcatul a intrat în lume atunci când șarpele a reușit în a-i ispiti pe primii noștri părinți să pună la îndoială cuvântul lui Dumnezeu. În această relatare, după ce copiii lui Israel au refuzat pâinea care venea de la Dumnezeu (un simbol pentru Isus și pentru Cuvânt), au fost mușcați de șerpi.* Să citim în continuare:

* Pentru că repetiția este mama învățăturii, repet aici că numai Cuvântul lui Dumnezeu îi reține pe oameni de la păcat (vezi Psalm 119:11)

Poporul a venit la Moise, și a zis: “Am păcătuțit, căci am vorbit împotriva Domnului, și împotriva ta. Roagă-te Domnului, ca să depărteze de la noi acești șerpi.” Moise s-a rugat pentru popor. Domnul a zis lui Moise: “Fă-ți un șarpe înfocat, și spânzură-l de o prăjină; oricine este mușcat, și va privi spre el, va trăi.” Moise a făcut un șarpe de aramă, și l-a pus într-o prăjină; și oricine era mușcat de un șarpe, și privea spre șarpele de aramă, trăia (Numeri 21:7-9).

Pentru un popor de păstori, acest șarpe înălțat pe stâlp era un simbol puternic pe care fiecare dintre ei îl înțelegea bine. Șerpii reprezintă o amenințare mortală pentru oi și capre. Un câine ar putea să supraviețuiască mușcăturii unui șarpe veninos fără nici un fel de tratament specializat, dar oile și caprele sunt mult mai sensibile. Acesta este și unul dintre motivele pentru care păstorii trebuie să poarte cu ei un toiag.* Astfel, pentru evrei, un șarpe pe stâlp simboliza cu tărie un șarpe înfrânt. Dincolo de acest lucru, însă, simbolul avea o semnificație profetică mult mai bogată.

Toți cei care au trăit vreodată pe pământ au simțit împunsătura “șarpelui cel vechi, numit Diavolul și Satana” (Apocalipsa 12:9). Efectele fatale ale păcatului pot fi înlăturate numai prin mijloacele rânduite de Dumnezeu. Israelii își salvau viața privind la șarpele care fusese înălțat. Această privire cerea credință. Ei trăiau pentru că credeau în Cuvântul lui Dumnezeu și pentru că își puneau încrederea în mijlocul rânduit pentru însănătoșirea lor. Tot astfel, păcătosul trebuie să privească la Domnul Hristos și să trăiască. El primește iertarea prin credința în jertfa ispășitoare. Spre deosebire de preînchipuirile lipsite de putere și viață, Domnul Hristos are în Sine Însuși putere și tărie să-l vindece pe păcătosul pocăit.**

* Când locuim în deșert, purtam cu mine un toiag pentru șerpi care servea cel puțin pentru două scopuri. Dacă găseam un intrus veninos în peștera mea, îi “zdrobeam capul” ciomăgindu-l. Dar un șarpe care a primit chiar o rană de moarte poate continua să se zvârcolească și să se răsucească ore în șir având încă acea capacitate de a ataca. Așa că în loc să risc și să-l iau cu mâna, îl ridicam cu toiagul și-l aruncam departe de locuința mea.

** Ellen G. White, *Patriarhi și Profeți*, 431

Întocmai cum a zis Isus: “Și după ce voi fi înălțat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toți oamenii” (Ioan 12:32). O carte foarte îndrăgită și respectată, despre viața lui Hristos notează:

Oamenii știau bine că șarpele n-avea în sine nici o putere ca să-i ajute. Era un simbol al lui Hristos. După cum chipul făcut în forma șerpilor ucigători a fost pentru vindecarea lor, Cineva “într-o formă asemănătoare cu a păcatului” (Rom. 8:3), trebuia să vină ca Mântuitor al lor.^{***}

După cum scrie și în Ioan 12:32, numai când privim la Isus pe cruce, suntem atrași la El prin iubirea pe care ne-o poartă. Când privim prin credință la sacrificiul Celui ce ne-a răscumpărat, suntem salvați de mușcătura șarpelui și puterea veninului său este neutralizată – întocmai precum afirmă relatarea despre evrei.

Să observăm că în această istorisire biblică, Dumnezeu nu i-a înlăturat pe șerpi. În schimb, a oferit remediu necesar. Atât timp cât suntem în această lume, mereu îl vom avea pe diavol ca dușman. Dar prin sângele lui Isus, Dumnezeu ne-a oferit antidot din abundență pentru a ne salva de mușcăturile lui de viperă. Când Isus se afla pe cruce, deși acel șarpe vechi, diavolul, i-a zdrobit dureros “călcâiul”, El i-a zdrobit capul mortal, lovindu-l cu toiagul lui Isai (vezi Isaia 11:1).

În muzeul Topkapî din Istanbul, Turcia, un pocal foarte prețios este așezat într-un loc de seamă. Un șarpe de aur este plasat chiar în mijlocul cupei. Este împodobit cu ochi din pietre de rubin și colți de diamant, gura îi este deschisă și pare că este gata să atace. Când pocalul este plin cu vin, lichidul roșu ascunde șarpele, dar pe măsură ce vinul este băut, șarpele apare cu înfățișarea lui amenințătoare.

Când Isus a venit să moară pentru noi, s-a scuturat la gândul că avea să ne poarte păcatele și acest lucru atrăgea după sine separarea de Tatăl. De aceea El s-a rugat: “Tată, dacă este cu putință, depărtează de la Mine paharul acesta! Totuși, nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu” (Matei 26:39). Apoi, smerindu-se înaintea lui Dumnezeu, Isus a băut

^{***} Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, pag. 174.

paharul păcatului până la capăt. Iar, în timp ce era ridicat pe cruce, șarpele, care se bucurase de fiecare lovitură de bici și de fiecare insultă pe care le suferise Isus, a lovit cu toată răzbunarea lui diabolică.

Cu toate acestea, Isus le-a îndurat pe toate.

Talismane de purtat noroc

Toți șerpii sunt creaturi cu sânge rece care depind de surse externe pentru încălzire și răcire. Sunt, de asemenea, cu sânge rece și în ceea ce privește puii pe care îi au. După ce puii de șarpe sunt născuți sau ies din ou, în general, părinții îi abandonează. În unele cazuri, chiar îi mănâncă. Satana are aproximativ același nivel de căldură, compasiune și loialitate față de cei care îl slujesc. El este întruchiparea răului lipsit de inimă și total nepăsător.

Șarpele de bronz pe care l-a făcut Moise și l-a înălțat pe stâlp în pustie, a reușit cumva să supraviețuiască tuturor peregrinărilor și războaielor israeliților într-un decurs de mai bine de șapte sute de ani. Cea mai mare parte a popoarelor păgâne care înconjurau pe evrei, se închina șerpilor, care erau considerați zeități ale fertilității și puterilor mistice, și în timp, israeliții au început să-i imite pe vecinii lor. Curând, au început să trateze relicva de bronz care amintea de episodul iertării lui Dumnezeu, ca o zeitate de sine stătătoare (vezi 2 Împărați 18:3,4)

Întocmai ca acești israeliți din antichitate, milioane de oameni de pe această planetă îl slujesc pe șarpe și în zilele noastre, lipsiți de chibzuință, crezând chiar că-l slujesc pe Dumnezeu. Ei au fost atrași în idolatrie primară, încetul cu încetul și pe neștiute. Mai mult chiar, mulți creștini au adoptat, din păcate, aceeași practică, tratând simbolul crucii întocmai cum ajunseseră evreii din vechime să trateze șarpele de bronz.

Dar așa cum evreii nu trebuiau să se închine șarpelui de bronz, nici noi nu trebuie să facem plecăciuni sau să ne rugăm în fața unei cruci. Nici nu ni s-a poruncit să ne facem semnul crucii. Într-adevăr, nu există nici un fel de putere magică sau vreo virtute ascunsă în această imagine a unui instrument de tortură din antichitate. “Atunci Isus a zis ucenicilor Săi: ‘Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea, și să Mă urmeze’” (Matei 16:24). El le spunea celor ce alegeau să-L urmeze, *să ia crucea*, nu *să poarte crucea*. Apocalipsa spune că

noi nu suntem mântuiți prin cruce, ci prin sângele lui Isus Hristos. Pavel și ceilalți apostoli vorbesc cu entuziasm despre cruce ca fiind lucrul ce aduce aminte de dragostea și sacrificiul lui Isus, dar nu sunt încântați de instrumentul revoltător. “La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce” (Filipeni 2:8).

Creștinii ar trebui să se concentreze pe răscumpărarea care a fost oferită la cruce. Evrei 12:2 spune foarte clar: “Să ne uităm ținută la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus, care, pentru bucuria care-I era pusă înainte, a suferit crucea, a disprețuit rușinea, și stă la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu”.

Decesul diavolului

Un ziar din Texas a declarat că un bărbat care împăiază animale a fost mușcat de un șarpe congelat. Robert Herndon cumpără șerpi veninoși, îi omoară prin congelare și comercializează rămășițele împăiate. De obicei, le acoperă gura cu o bandă adezivă înainte de a începe procesul de împăiere, însă se pare că de data aceasta a sărit peste etapa protecției de acest gen. Așadar, avertismentul s-a dovedit încă odată a fi justificat: “Nu presupune niciodată că un șarpe veninos este mort definitiv.”

Unii oameni s-au întrebat: “Dacă Isus l-a învins pe diavol la cruce, de ce încă vedem și simțim atâtea dovezi ale activității lui diabolice?”

Diavolul știe că a fost înfrânt la cruce, dar este totodată înnebunit de mânie și orgoliu. Astfel, pentru a aduce în inima lui Dumnezeu pe cât de multă suferință este posibil, el continuă să se lupte cu tenacitate, dorind să tragă în jos după sine, pe cât mai mulți cu putință. “Căci diavolul s-a pogorât la voi, cuprins de o mânie mare, fiindcă știe că are puțină vreme” (Apocalipsa 12:12). Satana se zvârcolește cu sălbăcie în ultimele spasme dinaintea morții sale, lovind pe oricine se află în raza lui de atingere.

Când Friday din povestirea Robinson Crusoe l-a întrebat pe acesta de ce Dumnezeu nu a făcut nimic în legătură cu diavolul, Crusoe i-a oferit răspunsul corect. El a spus: “Dumnezeu îl va distruge”. Biblia făgăduiește că Satana va fi distrus în cele din urmă pentru răzmerița sa aducătoare de moarte.

Diavolul înșelător

În relatarea despre demonizat, turma de porci demonizată s-a înecat în lac. Biblia promite că Satana și îngerii lui vor avea aceeași soartă de final. Ei vor fi aruncați în iazul de foc. “Și diavolul, care-i înșela, a fost aruncat în iazul de foc și de pucioasă” (Apocalipsa 20:10). Într-o profeție despre sfârșitul diavolului, Ezechiel a scris:

Te arunc la pământ, te dau priveriște împăraților. Prin mulțimea nelegiuirilor tale, prin nedreptatea negoțului tău, ți-ai spurcat locașurile sfinte; de aceea, scot din mijlocul tău un foc, care te mistuie, și te prefac în cenușă pe pământ, înaintea tuturor celor ce te privesc. Toți cei ce te cunosc între popoare rămân uimiți din pricina ta; ești nimicit, și nu vei mai fi niciodată! (Ezechiel 28:17-19)*

Această înspăimântătoare osândă este valabilă și în dreptul tuturor celor de aici de pe pământ care îl urmează pe diavol. “Apoi [Hristos] va zice celor de la stânga Lui: ‘Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic, care a fost pregătit diavolului și îngerilor lui!’” (Matei 25:41).

Un inamic terorist a răpit această planetă. Dar Isus a venit să plătească răscumpărarea și să-l distrugă pe geniul terorist. “Fiul lui Dumnezeu S-a arătat ca să nimicească lucrările diavolului” (1 Ioan 3:8). Și în Matei 23:33 citim: “Șerpi, pui de năpârcci! Cum veți scăpa de pedeapsa gheenei?”

Vestea bună este că în ceruri nu va mai trebui să umblăm în nici o temere. Isaia 11:8, 9 descrie un paradis fără șerpi vătămători și fără demoni:

Pruncul de țâță se va juca la gura bortei năpârccii, și copilul întărcat va băga mâna în vizuina basilicului [viperei]. Nu se va face nici un rău și nici o pagubă pe tot muntele Meu cel sfânt; căci pământul va fi plin de cunoștința Domnului, ca fundul mării de apele care-l acoperă.

* Isaia 14:15 spune de asemenea, despre diavol, “Dar ai fost aruncat în locuința morților, în adâncimile mormântului!”

Un leu care are un plan

În fiecare an, localitatea Butte din Montana găzduiește un concurs uimitor de sculptură în gheață. Fiecărui artist i se dă un bloc solid de gheață. Pe măsură ce sculptorii încep să sape în blocul de apă înghețată, au în minte o imagine clară a ceea ce va fi realizat la final. Unul poate alege să sculpteze un balaur, în timp ce altul se poate decide să realizeze un înger – dar toți au în minte un plan.

Biblia nu se mulțumește să compare pe Satana cu un șarpe – ci aseamănă tacticile sale și cu acelea ale unui leu. “Fiți treji, și vegheați! Pentru că potrivnicul vostru, diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește, și caută pe cine să înghită” (1 Petru 5:8).

Leii folosesc șiretenia și diversiunea ca să-și captureze prada. Ca și diavolul, ei se năpustesc brusc și pe neașteptate asupra victimei și nu le pasă cu nimic de suferința acesteia. Și se pare că leii au întotdeauna un plan pentru a-și răpune prada în cel mai rapid mod.

Foarte mulți oameni recunosc că Dumnezeu are un plan pentru viețile lor, dar în mod frecvent mi se răspunde cu priviri uimite și încurcate atunci când întreb: “Știi că diavolul are un plan pentru viața ta?” Este adevărat. Și ceea ce este îngrozitor în legătură cu acest adevăr este faptul că planul final pe care diavolul îl urmărește în dreptul tău, este identic cu cel pe care l-a avut cu demonizatul.

Pe cât de mult este posibil, diavolul dorește să șteargă imaginea lui Dumnezeu din mintea victimei sale, apelând pentru aceasta la orice fel de mijloace – inclusiv la deghizare. Într-un mod care este lipsit de înțelepciune și nici nu este biblic, foarte mulți presupun că diavolul se va descoperi la sfârșitul timpului ca un dușman vizibil al lui Dumnezeu, dar acest lucru este departe de a fi adevărat. Deși Satana este, într-adevăr cel mai aprig dușman al lui Dumnezeu, el va înșela apărând ca o persoană credincioasă (vezi Matei 24:24). El își va face apariția sub forma unei ființe angelice, glorioase și va căuta supunerea maselor (vezi 2Corinteni 11:13-15; Apocalipsa 13:12).

Scriptura explică faptul că apariția sa dumnezeiască va fi atât de convingătoare încât “întreaga lume” se va minuna după fiară (Apocalipsa 13:3). Chiar și copiii lui Dumnezeu sunt aproape să fie înșelați (vezi Matei 24:24). Putem să-i rezistăm cu siguranță lui Satana

dacă în primul rând ne predăm inimile lui Dumnezeu și ne încredem pe deplin în Cuvântul Său. “Supuneți-vă dar, lui Dumnezeu! Împotriviți-vă diavolului, și el va fugi de la voi. Apropiați-vă de Dumnezeu, și El Se va apropia de voi” (Iacov 4:7, 8).

Incredibila salvare a demonizatului subliniază cele două mari proiecte pentru viața fiecărei persoane. Este o înfățișare în culori vii a ceea ce Dumnezeu a plănuit pentru umanitate și a ceea ce diavolul ar dori să facă în dreptul creaturilor lui Dumnezeu.

Isus reprezintă imaginea perfectă a lui Dumnezeu; lunaticul, imaginea lui Lucifer. Și zi după zi, puțin câte puțin, noi suntem transformați după chipul și asemănarea stăpânului pe care decidem să-l urmăm. Felul în care alegem să răspundem încercărilor și ispitelor care vin în fiecare zi, ne determină alegerea. Dar trebuie să ne aducem aminte că Isus este un stăpân cu mult mai puternic; ne putem încrede în El pentru biruință. “‘Nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu,’ – zice Domnul oștirilor!” (Zaharia 4:6).

Cei mai mulți oameni nu vor fi îndeajuns de nesăbuiți să înfrunte un leu adult cu mâinile goale. Dar Samson și David au fost capabili să răpună leii când Duhul lui Dumnezeu a venit peste ei. Căci numai prin puterea Duhului Sfânt putem să rezistăm diavolului. Psalmul 91:13 declară: “Vei păși peste lei și peste năpârci, și vei călca peste pui de lei și peste șerpi”.

Un contrast cosmic

Chiar înainte de a suna gongul de începere a unui meci de box, boxerii stau de regulă în mijlocul ringului în timp ce arbitrul le reamintește regulile jocului. Tensiunea este deseori incandescentă în timp ce audiența îi urmărește pe cei doi oponenti față în față, holbându-se unul la celălalt. Uneori unul dintre cei doi privește cu mânie sau aruncă un zâmbet sarcastic, în timp ce alții emană o încredere calmă și cu un anume înțeles.

Povestea demonizatului este povestea unei mari bătălii. În scenariul evenimentelor finale, ne vom afla chiar în fața “marelui eveniment”. Luptătorii principali s-au înfruntat înainte în timpul războiului din ceruri.

Acesta este un conflict cosmic ce se reia pe pământ, pe ringul unui țărm izolat.

Într-un colț îl vedem pe Isus, Prințul luminii – reflecția perfectă a Tatălui. Planul lui Dumnezeu este ca fiecare suflet în parte să se asemene lui Isus – de aceea a devenit El om. În celălalt colț se află demonizatul cuprins de o nebunie furibundă, planul diavolului pentru fiecare om. Este o scenă uimitoare și dacă am putea privi dincolo de cortina spirituală, am vedea o întreagă audiență de îngeri – unii căzuți, alții sfinți – încurajându-și fiecare liderul. În mod surprinzător, acesta este unicul pasaj biblic în care Isus este prezentat ca angajându-se într-o formă de conversație cu demonii. El a făcut acest lucru ca să ne ajute pe noi să înțelegem uimitoarea semnificație a acestei experiențe. Armatele cerului și ale iadului erau aliniate în formație de luptă una împotriva celeilalte pe acel țărm de mare, luptând pentru sufletul acelui biet om sărman. Și Isus a dorit ca noi să vedem cele două contingente care se luptă pentru sufletele noastre în fiecare zi, pentru că avem nevoie să ne dăm seama cât de diferite sunt.

Ca să privim același lucru, dar dintr-o perspectivă puțin diferită, fotografia care câștigă un premiu este o combinație de încadrare, focalizare, compoziție, lumină și perfectă sincronizare sau execuție la timpul potrivit. Povestea demonizatului este fotografia absolută; Scriptura nu ne înfățișează un contrast mai mare decât acesta.

Isus este suma totală a tot ceea ce este bun; El este plinătatea lui Dumnezeu. “Căci în El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii” (Coloseni 2:9). În deplin contrast, demonizatul era întruchiparea a tot ce este rău, el era plin de demoni!* Atât de mulți demoni, că nu mai există altă relatare în Biblie despre cineva care ar fi fost posedat cel puțin de un număr de demoni care să se apropie de acesta.

Întruparea este cuvântul pe care îl folosim a denumi felul în care Dumnezeu a devenit om în persoana lui Isus Hristos. Demonizatul, însă, este cea mai apropiată demonstrație de ceea ce întâlnim în Biblie a fi

* De-a lungul istoriei Romei, numărul de soldați dintr-o legiune a variat între 4500 și 6000. Câteodată erau chiar mai mulți. Comentatorul biblic Matthew Henry a declarat: “Cât de mulți îngeri căzuți trebuie să existe, și toți dușmani ai lui Dumnezeu și ai omului, dacă aici, o legiune întreagă se afla într-o singură creatură obidită!”

întrupare a lui Satana. Așadar, în această istorisire avem un tablou al Dumnezeului care devine om pentru a salva un om care devenise demon.

Acești doi conducători pot fi de asemenea considerați ca reprezentând cei doi copaci din Grădina Edenului. Isus este pomul vieții, iar diavolul, în persoana demonizatului, este pomul morții. Acești copaci produc două feluri de roade. Dacă ne vom hrăni din copacul lui Isus, ne umplem viețile cu planul lui Dumnezeu și ne îmbrăcăm cu mintea lui Isus. Umblăm pe urmele Lui, facem faptele Lui bune și ne bucurăm de “roadele Duhului, [care sunt] dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor” (Galateni 5:22,23; vezi și Filipeni 2:5; Ioan 20:21; 1 Petru 2:21; 1 Ioan 2:6).

Dar dacă mâncăm din pomul diavolului, suntem umpluți cu “preacurvia, curvia, necurăția, desfrânarea, închinarea la idoli, vrăjitoria, vrăjbele, certurile, zavistiile, mâniile, neînțelegerile, dezbinările, certurile de partide, pizmele, uciderile, bețiile, îmbuibările, și alte lucruri asemănătoare cu acestea. Vă spun mai dinainte, cum am mai spus, că cei ce fac astfel de lucruri, nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu” (Galateni 5: 19,20).

Omul care-și pierduse mințile se lăsase modelat cu perfecțiune după acest plan al diavolului.

Pe care dintre luptători vei alege să susții? La care dintre imagini vrei să privești? Din care pom vei mânca? Dacă alegem ceea ce trebuie, avem făgăduința că vom vorbi cu Dumnezeu față către față și Îl vom privi în ochi.

Păcatul diavolului este păcatul nostru

Un bărbat din orașul Grand Forks, Dakota de Nord, a călătorit până la Fargo pentru a jefui Banca Comunității. A scris pe un bilet cererea sa vizând o sumă de bani și i l-a înmănat casierei. Speriată, ea i-a dat bărbatului ceea ce îi ceruse și l-a urmărit cu privirea în timp ce acesta dispărea afară pe ușă. Căutările poliției prin împrejurimi nu s-au soldat cu prinderea hoțului. Dar când au analizat cu atenție biletul pe care îl scrisese jefuitorul, poliția a constatat că acesta scrisese mesajul pe cuponul său de depuneri bancare, pe care, evident erau tipărite, atât

numele cât și adresa lui. Poliția l-a arestat pe hoț chiar pe treptele din fața casei sale.

Păcatul ne face în stare să înfăptuim lucruri nebunești, și, haideți să recunoaștem, și multe lucruri prostești! Am văzut odată un abțibild lipit pe bara unei mașini pe care era inscripționat: “Nebunia este ereditară – o moștenești de la copiii tăi!” În realitate, toți suntem născuți cu semințele nebuniei. Mi s-a spus cândva că persoanele internate în spitalele de psihiatrie folosesc cuvintele *eu, pe mine, a mea, mie și eu însumi* de zece ori mai des decât cei ce sunt considerați normali. Este o ilustrație practică a faptului că egoismul și păcatul dau naștere la nebunie. Biblia ne învață despre un singur antidot: “Frica Domnului este începutul înțelepciunii; toți cei ce o păzesc, au o minte sănătoasă, și slava Lui ține în veci” (Psalmi 111:10).

Există foarte puțin dubiu că acest demonizat nu a fost născut în starea degradată în care îl găsim, așa că în mod firesc, ne întrebăm: “Cum a ajuns omul acesta în situația aceasta?” Relatarea despre împăratul Nabucadnețar, care se găsește în Daniel capitoul 5, conține un indiciu. Mândria nestăpânită și senzualitatea l-au condus pe monarhul babilonian la o stare de nebunie animalică.

Mândria, desigur, a fost păcatul care a dus la căderea diavolului. Este o atitudine care însoțește aproape toate celelalte păcate. O regăsim și în istorisirea despre împăratul Saul și pe acesta l-a condus la un gen de depresie diabolică.

Numele statului Illinois provine de la un cuvânt indian care înseamnă “tribul bărbaților superiori”. Nu-mi închipui că locuitorii actuali ai aceluia stat se fălesc cu superioritatea lor, dar de-a lungul istoriei, mulți s-au crezut pe ei înșiși superiori altora. Unul dintre cele mai rele exemple, desigur, vine din Germania nazistă, unde Hitler a susținut că germanii arieni și popoarele înrudite cu aceștia, erau o rasă superioară. Avem aici un exemplu clar în care spiritul de mândrie a condus o națiune întreagă la un păcat monstruos.

Biblia ne îndeamnă să nu ne considerăm mai sus decât ar trebui. Ne cere de asemenea, să-i onorăm pe aceia care se află într-o poziție superioară nouă (vezi Romani 12:10): “Mândria merge înaintea pieirii,

și trufia merge înaintea căderii. Mai bine să fii smerit cu cei smeriți, decât să împarți prada cu cei mândri” (Proverbe 16:18, 19).

Diavolul nu este impersonal, ca o statuie, ci mai degrabă poate fi descris ca o antiteză înflăcărată a tot ceea ce este Dumnezeu. În timp ce Isus este blând și umil, mândria l-a condus pe Satana la furie turbată. În timp ce Dumnezeu este dragoste neegoistă, diavolul este egoism pur. Isus este calea, adevărul și viața, diavolul este un mincinos și calea sa duce la moarte. De aceea, faptele sale reprezintă ceva ce Dumnezeu nu ar face niciodată și de aceea el recurge la subterfugii josnice.

Poate că ați auzit povestea avocatului fără scrupule care l-a întrebat pe acuzat în sala de judecată: “Ai încetat să-ți mai bați soția?” Indiferent de răspunsul pe care acuzatul l-ar fi dat, el ar fi sunat vinovat. Într-un mod similar, Satana este maestru în a plasa caracteristicile sale bolnave asupra lui Dumnezeu. Când are loc o catastrofă naturală, companiile de asigurare denumesc evenimentul cu sintagma “un act de voință a lui Dumnezeu”. Dar cartea lui Iov învață că Satana are puterea de a cauza catastrofe naturale.

În cele mai rele situații, când oamenii văd copii nevinovați suferind, ei reacționează amenințând cu pumnul către Dumnezeu și îl numesc sadic. Demonii din povestirea noastră au reacționat în felul acesta. Ei au strigat: “Ce am eu a face cu Tine, Isuse, Fiul Dumnezeului Celui Prea Înalt? Te jur în Numele lui Dumnezeu, să nu mă *chinuiești!*” (Marcu 5:7, sublinierea autorului). Dacă dorim cu adevărat să înțelegem caracterul lui Dumnezeu, tot ce avem de făcut este să privim la persoana lui Isus Hristos. El a spus: “Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl” (Ioan 14:9). Privind la El, la căile Lui umile, vom respinge și noi mult mai des, acele pasiuni egoiste care ne atrag pe cărarea diavolului – cărare ce ne procură deschidere față de influența și posesia lui.

Despre posedarea demonică în trei etape simple

Subiecte precum diavoli sau posedare demonică le par deopotrivă fantastice și superstițioase americanilor “sofisticați” din zilele noastre. Dar în aceste vremuri, chiar și cei mai fundamentalști dintre creștini sunt înclinați să lege activitatea demonică de tărâmurii păgâne și

experiențe misionare, sau să o treacă cu vederea ca fiind o tulburare mentală superficial diagnosticată de vreun fanatic religios.*

Creștinii care cred în Biblie, însă, au acceptat întotdeauna noțiunile de demoni și activitatea lor în întreaga lume – Noul Testament oferă ample exemple. De pildă, în Ioan 13:27 se spune despre Iuda: “a intrat Satana în Iuda”. Chiar și o superficială acceptare a Bibliei ne impune să vedem autenticitatea activității demonice.

Înainte de a merge mai departe, ar trebui să înțelegem și faptul că este o mare distincție între posedarea demonică și hărțuirile din partea demonilor. Toată lumea este ispitită sau hărțuită de diavol. Dacă crezi că nu ești niciodată ispitit de diavol, este foarte probabil că ești aproape posedat. Numai aceia care înoată împotriva curentului simt forța contrară a apei. Desigur, nu este un păcat să fii ispitit; păcătuim numai atunci când cedăm ispitei.

Există o probabilitate extrem de redusă că putem atribui starea deplorabilă a omului lunatic din povestirea noastră, unei alte cauze decât posedarea demonică. Cum a ajuns el să fie posedat? Contrar celor prezentate de producția cinematografică *Copilul lui Rosemary*, copiii nu se nasc posedați de demon. De asemenea, este greu de imaginat că demonizatul s-a trezit într-o dimineață și a anunțat: “Știți, aș dori să devin posedat de demoni!” Și probabil că nu a fost doborât de această condiție în mod rapid cum se întâmplă cu gripa sau pojarul.

Tocmai contrariul: diavolul ne acaparează ușor și pe tăcute până în clipa în care ajunge să dețină controlul complet asupra prăzii sale – el este acel șarpe care se strecoară în sân, potrivit proverbului. După cum opina și S.D.Gordon: “Este înfiorător să te gândești la faptul că Satana poate să vină în inima unui om care se afla atât de aproape de Isus, cum era Iuda. Și mai mult – el încearcă și astăzi să facă același lucru, prin aceeași șiretenie. Însă nu poate intra decât printr-o ușă

* Este adevărat că au fost multe cazuri de persoane care sufereau de o boală precum epilepsia și care au fost considerate în mod eronat ca fiind posedate de demoni. Dar sunt și mai multe cazurile de oameni posedați de demoni despre al căror comportament ciudat se consideră că poate fi rezolvat prin mijloace medicale – deseori având drept rezultat faptul că demonizatului i se prescriu medicamente ce-i induc o stare de apatie satisfăcătoare.

care i-a fost deschisă din interior. Fiecare om este stăpân pe ușa propriei lui vieți.”*

La un anumit moment acest om a făcut o alegere conștientă de a fi liber – nu de demoni, ci de influența lui Dumnezeu. El tânjea după eliberarea de restricțiile și responsabilitățile vieții. Dorea să fie liber să facă numai ceea ce voia el. Satana se folosește foarte des de ideea ca cineva să-și fie “propriul stăpân” și să facă numai ceea ce “crede el de cuviință”. Toți acești oameni doresc să fie “liberi”.

Însă adevărul este acela că atunci când ne predăm păcatului, pierdem controlul. Așadar, într-un sens, demonizatul a devenit liber; într-adevăr, nici un mijloc uman de constrângere nu-l mai putea reține. Nu mai era ținut de convențiile sociale care îi spuneau cum să se îmbrace sau cum să se poarte. Era de asemenea liberat de obligațiile sociale, pentru că societatea nu îl mai dorea. El devenise cu totul și cu totul liber. Dar această libertate l-a costat mai mult decât și-ar fi putut imagina vreodată. Păcatul a devenit stăpânul lui nemilos.

Nu știți că, dacă vă dați robi cuiva, ca să-l ascultați, sunteți robii aceluia de care ascultați, fie că este vorba de păcat, care duce la moarte, fie că este vorba de ascultare, care duce la neprihănire? Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, pentru că, după ce ați fost robi ai păcatului, ați ascultat acum din inimă de dreptarul învățaturii, pe care ați primit-o. Și prin chiar faptul că ați fost izbăviți de sub păcat, v-ați făcut robi ai neprihănirii (Romani 6:16-18).

Thomas Brooks a spus: “Satana promite tot ce e mai bun, dar plătește cu tot ce poate fi mai rău; el promite glorie și dă dizgrație; el promite plăcere și aduce numai durere; el promite profit și provoacă numai pierderi; el promite viață și aduce moarte.”

Satana nu ne poate poseda fără ajutorul nostru. Posedarea demonică se instalează în general atunci când oamenii, printr-o supunere continuă și de durată față de sugestiile demonilor, își pierd aproape întreaga voință și capacitate de a rezista. Voința lor nu mai este a lor înșile, la fel cum acest lunatic încătușat nu mai era stăpân deloc pe sine.

* S.D.Gordon, “The bent-knee time”, *Christianity today*, vol. 33, nr. 10.

Semnele posedării aplicate pe ureche

Ioan 8:44 îi avertizează pe păcătoși: “Voi aveți de tată pe diavolul; și vreți să împliniți poftele tatălui vostru. El de la început a fost ucigaș; și nu stă în adevăr, pentru că în el nu este adevăr. Ori de câte ori spune o minciună, vorbește din ale lui, căci este mincinos și tatăl minciunii”.

Putem recunoaște cu ușurință o persoană care este posedată de demoni? Desigur că oricărei persoane i-ar fi greu să ascundă faptul că este posedată de șase mii de demoni. Dar mă cutremur când mă gândesc câți oameni putem întâlni zi de zi, care sunt posedați de unul sau doi sau chiar o duzină de demoni – și tot timpul reușesc să se amestece nedescoperiți chiar în societatea noastră de zi cu zi.

Există niște semne edificatoare la care putem să luăm aminte. Deseori, aceia care se luptă cu posedarea demonică, poartă cu ei un nor întunecat și depresiv care îi contaminatează pe toți cei din jurul lor. Aproape că poți spune când au intrat în încăpere; parcă întreaga lor dispoziție sumbră devine contagioasă. Dar există și indicatori mult mai tangibili și demonizatul din povestea noastră prezintă multe din aceste caracteristici proeminente.

O schimbare radicală a personalității. Viața demonizatului de dinainte și de după, descoperă faptul că el fusese cândva o persoană cu totul diferită. Aceasta arată că identitatea și individualitatea sa fuseseră înghițite de demonii din el.

Aceia care au fost martori ai posedării demonice relatează deseori că fiecare demon pare să aibă o personalitate distinctă și că persoana posedată manifestă adesea personalitățile diverse ale demonului sau demonilor care o posedă. Trebuie că demonizatul din povestirea noastră demonstrase o gamă largă de personalități diabolice care se străduiau să obțină stăpânirea asupra simțurilor sale.

Comportament antisocial. Purtarea sărmanului lunatic era fățiș antisocială, ceea ce explică de ce el locuia în singurătatea izolată a mormintelor. Este clar că îi lipseau toate abilitățile sociale. În multe cazuri, acest simptom de posedare demonică poate să includă comportament sexual explicit sau chiar obscen. (“El nu purta haine.”)

Adâncime spirituală. Omul posedat arăta totodată un nivel neașteptat de profund al adâncimii sale spirituale. L-a recunoscut pe Isus ca fiind

Dumnezeu, chiar înainte ca acesta să fi rostit o vorbă. Această cunoaștere pătrunzătoare se plasa, desigur, dincolo de orice capacitate spirituală umană. Demonii au totodată și cunoștințe intuitive cu privire la osânda lor iminentă. (“Ai venit aici să ne chinui înainte de vreme?”)

Putere supranaturală. Mijloacele normale de privare de libertate a unui om nu-l puteau reține pe demonizat. Nici un lanț nu era suficient de puternic – el rupea legăturile de parcă ar fi fost fire de ață. Și alte pasaje biblice asociază puterea supraumană cu posedarea demonică (Fapte 19:16).

Chinuri. Prețul posedării este foarte ridicat; aceia care cad victime demonilor, suferă deseori chinuri neîntrerupte. Acesta este și cazul demonizatului despre care vorbim (vezi Marcu 5:5). Țipetele sale animalice îi îngrozeau pe localnici. Aceia care sunt posedați de demoni pot, de asemenea, să mormăie incoerent. (“El ți-a tot timpul.”)

Tendință spre auto-distrugere. Un alt indicator al posedării demonice este dorința cuiva de a-și produce răni. (“El se tăia cu pietre.”) Alți demonizați descriși în Scriptură erau înclinați spre auto-distrugere, de multe ori fiind însoțiți de crize de leșin și de convulsii (vezi Marcu 9:17-29). Îneccarea porcilor demonstrează în chip dramatic dorința de auto-distrugere a demonilor. Vedem același scenariu în felul în care a sfârșit Iuda. (Să ne aducem aminte că Scriptura spune că la cina cea de taină a intrat Satana în el – vezi Luca 22:3). “Iuda a aruncat arginții în Templu, și s-a dus de s-a spânzurat” (Matei 27:5).

O preocupare pentru moarte. Cei care sunt posedați de demoni au o preocupare morbidă pentru moarte și capcanele ei. Demonizatului alesese să locuiască într-un cimitir. În mod asemănător, în cultura zilelor noastre, tinerii devin cu ușurință dependenți de muzica rock cu teme de sinucidere. Deseori ei se îmbracă în veșminte negre și se colorează cu ruj negru sau roșu aprins de culoarea sângelui, ori cu lac de unghii de aceleași culori.* Poartă, de asemenea, bijuterii sau tatuaje care înfățișează craniile sau alte imagini de cimitir.

* Desigur, nici culoarea roșie, nici cea neagră, nu sunt în mod natural, rele.

Cum se scot duhurile încăpățânate

După ce evanghelistul TV Jimmy Swaggart a fost prins într-un scandal moral, a nesocotit ordinul Adunărilor Domnului de a face pauză în slujba de predicare pentru un an de zile ca să meargă la consiliere. În schimb, el a asigurat publicul că era eliberat de orice atingere morală. A declarat că Oral Roberts scosese deja demonii din el, în timpul unei convorbiri telefonice. Roberts a confirmat relatarea subliniind că prietenul său era capturat de demoni care își înfipseseră adânc ghearele în carnea sa. Acum că ticăloșii erau alungați, după cum susțineau cei doi, evanghelistul de televiziune putea să-și continue lucrarea de pregătire a căii pentru revenirea lui Hristos. Dar numai câteva luni de zile mai târziu, potrivit relatărilor media, Swaggart a fost prins în Palm Springs cu o prostituată în mașină, iar mașina era plină de reviste cu materiale pornografice.

Trebuie să abordăm cu atenție și mare grijă subiectul important al scoaterii demonilor. Nu doresc să vă formez impresia că există o formulă simplă, cu trei etape. Ar fi plăcut dacă doctorii ar putea prescrie niște pastile care să omoare demonii din interior la fel cum medicamentele omoară paraziții din organismul unui câine. Dar scoaterea demonilor nu este un subiect care să fie tratat cu ușurătate. Cu siguranță presupune mult mai mult decât rostirea unor cuvinte mistice prin telefon.

Sunt foarte suspicios cu privire la creștinii care pretind că au o lucrare specială de exorcizare pentru că nu găsesc nici o dovadă în Biblie că unul din darurile Duhului Sfânt ar fi scoaterea demonilor.*

Biblia învață cu claritate că în caz de posedare demonică, slujitorii lui Dumnezeu, pot, prin puterea Lui, să îi scoată afară. Noi nu suntem oponenți pe măsură ai acestor inamici spirituali; dar prin puterea Domnului nostru, putem sta chiar împotriva unor legiuni dintre ei. “Vindecați pe bolnavi, înviați pe morți, curățiți pe leproși, scoateți afară dracii. Fără plată ați primit, fără plată să dați” (Matei 10:8).

* Nici nu cred că ar trebui ca noi să îi căutăm pe oamenii care sunt posedați de demoni sau care tipăresc carduri cu inscripția “Noi suntem demoni”. Cred că a-i contacta frecvent pe astfel de oameni ne plasează la granița ispitirii lui Dumnezeu și a căutării deliberate a necazurilor.

Diavolul înșelător

Cuvântul lui Dumnezeu avertizează însă, că diavolul nu-și va părăsi ușor victima, iar scoaterea demonilor nu este ceva care să fie întreprins în chip ușuratic. Am amintit mai devreme despre întâmplarea descrisă în cartea Faptele Apostolilor care demonstrează tocmai acest lucru. Niște tineri îngâmfați au încercat să scoată afară un demon folosind o formulă fixă pe care credeau ei c-o întrebuințează și apostolul Pavel. Dar tot ce plănuiseră s-a întors împotriva lor într-un mod înfiorător. Să citim acest pasaj în întregime:

Niște exorciști Iudei, care umblau din loc în loc, au încercat să cheme Numele Domnului Isus peste cei ce aveau duhuri rele, zicând: “Vă jur pe Isus, pe care-L propovăduiește Pavel, să ieșiți afară!” Cei ce făceau lucrul acesta, erau șapte feciori ai lui Sceva, un preot Iudeu din cei mai de seamă. Duhul cel rău le-a răspuns: “Pe Isus Îl cunosc, și pe Pavel îl știu; dar voi, cine sunteți?” Și omul, în care era duhul cel rău, a sărit asupra lor, i-a biruit pe amândoi, și i-a schingiuit în așa fel, că au fugit goi și răniți din casa aceea (Fapte Apostolilor 19:13-16).

Satana se ține prins cu dârzenie de victimele sale. Relatarea Exodului ne spune că Moise, asemenea lui Isus, a venit să salveze pe poporul său din sclavie. Faraonul, asemenea lui Satana, a rezistat cu sălbăticie de la a-i elibera din robia lor, chiar dacă acest lucru însemna distrugerea împărăției sale. Într-adevăr o naștere nouă presupune întotdeauna prezența sângelui și a durerii. Liberarea de tiranie necesită deseori sacrificiu și luptă dârză – fie că este vorba de nașterea unei națiuni, fie că este vorba de un singur suflet care este eliberat de legăturile păcatului.

Ce putem face?

Să cităm Scriptura! Când Isus s-a înfruntat cu diavolul în pustie, El a citat Scriptura. Este arma noastră cea mai puternică. Trebuie să înfigem sabia Cuvântului lui Dumnezeu direct în ispitele înșelătorului. S-a întâmplat de multe ori ca Isus să scoată demoni afară, în contextul predicării: “Și s-a dus să propovăduiască în sinagogi, prin toată Galilea; și scotea dracii” (Marcu 1:39). Încurajați-i pe cei care sunt profund

tulburați să citească Biblia, și dacă pot, să ia parte la servicii divine unde este proclamat Cuvântul lui Dumnezeu. Puteți chiar să le citiți din Scriptură cu voce tare.

Să ne rugăm și să postim! Într-o ocazie, un tată și-a adus fiul la Isus și s-a plâns despre un demon care îl poseda pe băiat: “Oriunde îl apucă, îl trânteste la pământ. Copilul face spumă la gură, scrâșnește din dinți, și rămâne țeapăn. M-am rugat de ucenicii Tăi să scoată duhul, și n-au putut” (Marcu 9:18).

Isus a răspuns: “Acest soi de draci nu poate ieși decât prin rugăciune și post” (Marcu 9:29). Poate că va fi nevoie de mai multe ocazii sau chiar de mai multe zile de rugăciuni special dedicate acestui lucru și de post pentru a vedea un suflet eliberat. Nu renunțați ușor: puteți fi siguri că diavolul nu va renunța nici el, ușor.

Să avem credință! Trebuie să ne rugăm cu credință că Dumnezeu îi va elibera pe cei ce sunt chinuiți. Isus a spus: “Toate lucrurile sunt cu putință celui ce crede!” (Marcu 9:23).

Să ne pregătim propriile inimi! Aceia care se implică într-o lucrare de rugăciune trebuie să-și cerceteze propriile suflete, să-și mărturisească și să-și părăsească păcatele. “Fraților, chiar dacă un om ar cădea deodată în vreo greșeală, voi, care sunteți duhovnicești, să-l ridicați cu duhul blândeții. Și ia seama la tine însuși, ca să nu fii ispitit și tu” (Galateni 6:1).

Ungerea cu untdelemn. Deseori este o linie de demarcație foarte îngustă între chinul sufletesc și suferința medicală, între tulburarea fiziologică și cea diabolică. Din această cauză, ar putea fi potrivit ca victima să fie unsă cu untdelemn. “Este vreunul printre voi bolnav? Să cheme pe prezbiterii bisericii; și să se roage pentru el, după ce-l vor unge cu untdelemn în Numele Domnului. Rugăciunea făcută cu credință va mântui pe cel bolnav, și Domnul îl va însănătoșa; și dacă a făcut păcate, îi vor fi iertate” (Iacov 5:14,15).

Să invocăm numele lui Isus! Întotdeauna trebuie să invocăm numele și autoritatea lui Isus atunci când ne avântăm într-o luptă spirituală. “Așa a făcut ea timp de mai multe zile. Pavel, necăjit, s-a întors, și a zis duhului: ‘În Numele lui Isus Hristos îți poruncesc să ieși din ea.’ Și a ieșit chiar în ceasul acela” (Faptele Apostolilor 16:18). “Iată semnele

care vor însoți pe cei ce vor crede: în Numele Meu vor scoate draci” (Marcu 16:17).

Știe diavolul cum te cheamă?

Cei care sunt pasionați de sport pot ajunge să știe numele tuturor jucătorilor din echipa favorită. Dar numai câțiva sportivi cu un talent ieșit din comun au ajuns să le fie cunoscute numele de către populația de rând – nume ca *Michael Jordan*, *Babe Ruth*, *Mohammed Ali*, și *Tiger Woods*. În timpul celui de-al doilea război mondial, fiecare soldat japonez recunoștea numele generalului Douglas MacArthur.

Acest lucru este adevărat și în domeniul spiritual. Oriunde se îndrepta Isus în timpul misiunii Sale de pe pământ, demonii pe care îi întâlnea știau întotdeauna cine este. “În sinagoga lor era un om, care avea un duh necurat. El a început să strige: ‘Ce avem noi a face cu Tine, Isuse din Nazaret? Ai venit să ne pierzi? Te știi cine ești: Ești Sfântul lui Dumnezeu!’” (Marcu 1:23.24). Cu alt prilej aflăm că “El a vindecat pe mulți care pătimeau de felurite boli; de asemenea, a scos mulți draci, și nu lăsa pe draci să vorbească, pentru că-L cunoșteau” (Marcu 1:34). Această cunoaștere este lesne de înțeles. La urma urmei, Isus a fost odată comandantul lor ceresc.

Dumnezeu este omniscient, desigur; El cunoaște toate lucrurile. El știe chiar mai mult decât doar numele noastre – el ne cunoaște chiar numărul perilor din cap! Pe de altă parte, diavolul, nu este atotcunoscător. Dar este familiarizat cu anumite persoane pentru că privește reputația și comportamentul lor sfânt ca pe o amenințare. Un exemplu perfect de asemenea caz este Iov, care, după câte se pare, era un adevărat ghimpe în coasta diavolului.

Scriptura notează: “Domnul a zis Satanei: ‘Ai văzut pe robul Meu Iov? Nu este nimeni ca el pe pământ. Este un om fără prihană și curat la suflet, care se teme de Dumnezeu și se abate de la rău’” (Iov 1:8). Diavolul a răspuns că îl cunoaște foarte bine pe Iov. Și poți fi sigur că diavolul a cunoscut foarte bine nume ca *Moise*, *Noe*, *Daniel* și *David*. Dușmanii lui Dumnezeu îl cunoșteau foarte bine și pe Pavel: “Duhul cel rău le-a răspuns: ‘Pe Isus Îl cunosc, și pe Pavel îl știi; dar voi, cine sunteți?’” (Fapte 19:15).

LANȚURI SFĂRÂMATE

Știe diavolul cine ești tu? Este o întrebare tulburătoare, dar la care merită să iei aminte. Sunt convins că poate chiar să dea fiori, pentru că nimeni nu vrea să atragă asupra sa diabolica atenție a lui Lucifer. Cu toate acestea însă, nu am vrea noi să trăim o viață care să îl alarmeze pe dușman?

Eu susțin că atunci când ne consacram viețile lui Dumnezeu și trăim o astfel de viață de predare, noi devenim o amenințare pentru diavol. Fie că ne place, fie că nu, suntem cu toții jucători pe un teren de fotbal cosmic, înconjurați de îngeri ai lui Dumnezeu și Satana – privind cu toții de pe locurile lor de stadion. Îngerii lui Dumnezeu salută victoriile noastre și este evident că diavolii huiduie. Și când în mod public ne anunțăm încrederea în făgăduințele lui Hristos, numele noastre sunt proclamate prin sistemul sonor universal. “Eu vă spun: pe orișicine Mă va mărturisi înaintea oamenilor, îl va mărturisi și Fiul omului înaintea îngerilor lui Dumnezeu” (Luca 12:8).

Pe de altă parte, când îl respingem pe Hristos prin cuvintele și comportamentul nostru, demonii se bucură, în timp ce îngerii lui Dumnezeu își pleacă capetele și își strâng aripile în deznădejde “...dar cine se va lepăda de Mine [Isus] înaintea oamenilor, va fi lepădat și el înaintea îngerilor lui Dumnezeu (Luca 12:9). Luptați, dar, vitejește, pentru victorie pe terenul vieții ca Domnul vostru să poată anunța cu un zâmbet senin : “Bine, rob bun și credincios” (Matei 25:23).

În secțiunea următoare vom vedea cum Domnul vă poate ajuta să înfăptuiți acest lucru și multe altele...

SECTIUNEA III

Eliberarea divină

Partea a 1-a: Aflând Iertarea lui Dumnezeu

*“Când a văzut pe Isus de departe, a alergat,
I s-a închinat” – Marcu 5:6*

Venind de departe

Pe 27 august 2003, Marte aproape că a prins din urmă planeta noastră, trecând pe lângă ea la o distanță de 55.439.342,4 kilometri. Aceasta este cea mai mare apropiere din istoria de date înregistrate. Planeta roșie nu va mai trece așa de aproape până în 2287.

Pentru câteva nopți din acea perioadă, Marte era al doilea corp ca luminozitate pe cerul nopții, luna fiind cel dintâi. În luna aceea, am petrecut câteva nopți pe treptele din fața casei împreună cu familia, uitându-ne la cerul senin. Îmi amintesc că am fost adânc impresionat de imensitatea universului.

Planeta noastră este atât de mică – reprezintă mai puțin decât cel mai mic fir de nisip pe țărmul nesfârșit al universului. Ar fi fost atât de ușor pentru Dumnezeu să pocnească din degete și să șteargă orice urmă din acest atom răzvrătit pe care noi îl numim “acasă”.

LANȚURI SFĂRÂMATE

Ai ezitat vreodată să mergi la Isus pentru că ai simțit că trebuie să mergi prea departe? Când privești la viața perfectă, fără pată a lui Hristos în contrast cu propria-ți viață plină de păcat, devii descurajat de mărimea prăpastiei care te separă de El?

Asemenea demonizatăului înlănțuit, și tu știi că ești strâns legat cu lanțurile obiceiurilor rele și păcatelor. Dar Biblia promite: “Apropiați-vă de Dumnezeu, și El Se va apropia de voi” (Iacov 4:8).

În povestea lunaticului, Isus și ucenicii Săi “au venit cu corabia în ținutul Gherghesenilor, care este în dreptul Galileii” (Luca 8:26). Galilea era centrul lucrării lui Isus, așa că, mergând într-o direcție opusă, a călătorit mult pentru a-l întâlni pe omul nebun. Acesta este un adevăr pe care nu trebuie să-l treci cu vederea - pentru că în acesta vei vedea că Isus a venit de unde locuia, de departe, din împărăția cerurilor, în lumea aceasta de jos, întunecată. Planeta noastră este opusul paradisului.

Merită să ne luăm timp pentru a mai spune încă o dată acest lucru: Isus a făcut o călătorie plină de primejdii peste marea cuprinsă de furtună, pentru a salva un om aflat în captivitatea totală a inamicului. El a traversat, de asemenea, oceanul spațiului, pentru a salva această lume pierdută. Precum un păstor ce caută un miel rătăcit, El a trecut un univers vast pentru a salva umanitatea condamnată.

*“Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu
vă voi da odihnă!” – Matei 11:28*

Vino așa cum ești

În timpul unui război dintre Franța și Anglia, un vas francez, vânător de balene, și-a prelungit călătoria. La un moment dat, în timpul lungului său voiaj, echipajul a rămas fără apă de băut. Din păcate, singurul port în care puteau ajunge înainte să-și piardă viața de sete, era unul aflat sub ocupație englezească.

Desigur, le era teamă să se apropie pentru că erau convinși de faptul că vasul ar fi fost zărit și ei ar fi fost luați prizonieri. Într-un final, au slobozit un semnal de primejdie, iar răspunsul a fost că puteau să intre în siguranță în port, întrucât războiul se terminase. Marinarilor nu le

venea să creadă acest lucru; erau convinși că este vorba despre o capcană. Dar pentru că trebuia să înfrunte însăși moartea din pricina lipsei de apă potabilă, nu aveau de ales. Așa că s-au avântat spre port riscându-și libertatea. Când au acostat la docuri, au aflat că veștile erau adevărate – fusese declarată pacea și ei erau în afara oricărui pericol.

Unul dintre adevărurile sublime pe care le conține povestea demonizatăului, este că acest prizonier fără de speranță al lui Satana, a venit la Isus așa cum era. Nu putea să facă nimic pentru a se salva singur.

Calitatea de pastor presupune vizite periodice la membrii adunării. Unii dintre acești membri oferă tot felul de scuze ca pastorul să nu-i viziteze pe ei și familiile lor – cel puțin nu în momentul acela. “Casa este toată numai un deranj!”, “Părul nu mi-este aranjat!”, “Nu mi s-a oferit posibilitatea să fac un pic de ordine și să-mi schimb hainele!”, “Astăzi nu mă simt prea bine!” Și lista continuă.

Demonizatul avea toate motivele să se declare nepregătit pentru întâlnirea cu Isus, mai multe motive decât oricine altcineva. Ar fi putut spune despre curtea sa, cimitirul său, că se află în paragină totală. Ar fi putut spune că și hainele îi erau dezordonate – sau mult mai precis, că era gol și plin de rușine. Probabil că nici nu se simțea prea bine din punctul de vedere al sănătății fizice. Dar și-a înțeles nevoia disperată, așa că s-a apropiat de Isus exact în starea în care se afla. Iar Isus l-a primit în ciuda condiției sale deplorabile.

Lumea este plină de oameni care suferă undeva pe marea vieții, confruntându-se cu moartea veșnică pentru că nu au “apa vieții” la bordul ambarcațiunii lor. În loc să-și îndrepte vasul către portul lui Dumnezeu, ei se gândesc astfel: “Dumnezeu este un tiran! Nu putem avea încredere în El! Nu, cu siguranță ne va distruge!”

Vreau să strig un mesaj care să străbată toate apele ce acoperă acest pământ: “A fost declarată pacea! Veniți în port unde veți găsi pâinea vieții și apă vie din belșug!” Scriptura ne spune că Duhul Sfânt ni se adresează astfel: “‘Vino!’ Și cine aude, să zică: ‘Vino!’ Și celui ce îi este sete, să vină; cine vrea, să ia apa vieții fără plată” (Apocalipsa 22:17).

Așa cum sunt, plin de păcate,
Mă-ncred în sângele vărsat
Să mă albească știu că poate,
Să fiu un om nou, nepătat.*

*“Ferice de cei săraci în duh, căci a lor este
Împărăția cerurilor!” – Matei 5:3*

Alergând fără combustibil

Dwight Moody obișnuia să spună povestea unui artist din Anglia secolului al XIX-lea care dorea să picteze un tablou cu fiul risipitor. A cercetat prin casele de nebuni, prin adăposturile de săraci și prin închisori ca să găsească un om atât de nenorocit ca să-l poată reprezenta pe risipitorul îndărătnic, dar nu a găsit pe nimeni.

Apoi, într-o bună zi, pictorul trecea în josul străzii când a întâlnit un cerșetor despre care a crezut că se potrivește foarte bine în rolul fiului risipitor. I-a spus omului în zdrențe că o să-l plătească dacă încuviințează să vină acasă la el pentru a poza pentru un portret. Cerșetorul a fost de acord și au stabilit împreună o zi anume în care cerșetorul avea să vină la casa artistului.

Când omul și-a făcut apariția la casa pictorului, acesta nu l-a recunoscut.

Cerșetorul a spus: “Am stabilit împreună o întâlnire pentru un portret și astăzi trebuia să vin.”

Pictorul a răspuns: “Este imposibil; nu v-am întâlnit niciodată. Trebuie că ați stat de vorbă cu alt pictor. Într-adevăr, și eu aveam o întâlnire acum, dar cu un cerșetor sărac.”

“Dar eu sunt acela,” a răspuns omul.

“Tu? Dar ce ți-ai făcut?”

“Ei bine, m-am gândit că înainte de a fi pictat, ar trebui să mă aranjez și eu un pic.”

“Eu te voiam exact așa cum erai,” a răspuns artistul. “Acum nu-mi mai ești de nici un folos!”

* Fragment din imnul creștin “Așa cum sunt”; text de Charlotte Elliot

Martin Luther a spus: “Dumnezeu creează din nimic, așa că până nu devenim nimic, nu poate crea nimic din noi.” Când demonizatul a mers la Isus, a mers cu mâinile absolut goale. Singurele posesiuni pe care i le putea oferi lui Isus erau sufletul său nenorocit, inima înlănțuită, mintea tulburată și lanțurile sfârtecate. Și în mod asemănător fiului risipitor care se întorcea acasă, când mergem la Isus, și noi mergem cu hainele murdare, cu mâinile și cu buzunarele goale – și cu un rezervor golit de combustibil.

Să mă explic: urăsc să mi se întâmple să rămân fără benzină. Ca mulți alți oameni, alimentez cu mult înainte ca becul roșu ce-mi semnalizează rezerva, să înceapă să licăre. Dar în timpul celor treizeci de ani de condus, am avut ocazia de câteva ori să ajung foarte aproape de punctul acesta. Într-o ocazie, am căutat cu disperare o stație de benzină într-un oraș necunoscut, în timp ce conduceam cât de economic puteam. Acceleram ușor și coboram pantele fără motor, oriunde era posibil. În final, am găsit o stație de alimentare și am resimțit o mare ușurare. Și chiar când mă îndreptam să opresc mașina lângă pompă, aceasta a început să ruleze scuipând ultimii stropi de combustibil. Rezervorul era complet descărcat când am ajuns la stația de alimentare.

Tot în felul acesta mergem și noi la Isus – târându-ne și complet descărcați.

Petru, Andrei, Iacov și Ioan și-au părăsit bărcile și năvoadele pentru a-L urma pe Isus. Matei a plecat de la oficiul vamal. Au renunțat la tot ce aveau. Dar când Isus i-a spus tânărului bogat să vândă tot ce are și să dea la săraci, acesta a refuzat. “Mâhnit de aceste cuvinte, omul acesta a plecat întristat de tot; căci avea multe avuții” (Marcu 10:22). Nedorind să piardă siguranța bogățiilor sale pământești, s-a îndepărtat de Isus cu buzunarele pline, dar cu inima goală.

Isus cere fiecăruia dintre noi să-și taie legăturile care-l țin legat de bogățiile pământești, înainte de a putea deveni ucenicul Său. Trebuie ca fiecare dintre noi să așezăm pe altar orice și tot ceea ce se interpune între El și inima noastră. “Pentru că unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră” (Matei 6:21).

Ca să ne salveze, Dumnezeu poate să îngăduie să trecem prin felurite încercări, doar pentru a ne obține atenția. Câteodată, El trebuie să așeze o povară pe umerii noștri ca să ne determine să ne plecăm pe genunchi. Aceasta se poate prezenta sub forma unei boli sau a unei crize financiare sau în familie.

De pildă, un om cu puțin trecut de cincizeci de ani, care L-a acceptat pe Hristos la una din întâlnirile evanghelistice pe care le-am condus, povestește această întâmplare. Avea odată o slujbă guvernamentală foarte bună, o casă frumoasă, o familie iubitoare și bani la bancă. La sfârșitul unei săptămâni a plecat cu niște prieteni în orașul Reno să joace la un casino. Ca majoritatea oamenilor, și el a pierdut bani la masa de poker, la roata ruletei și la mașinile de jocuri mecanice.

Încrezător în atracția pentru bani câștigați rapid, s-a întors săptămâna care a urmat, cu mari speranțe de a recupera tot ce pierduse. În schimb, a pierdut și mai mult. A început să-și neglijeze familia și îndatoririle de serviciu, pe măsură ce dorința de a recupera banii pierduți, creștea tot mai mult în intensitate. Dar continua să piardă. Până în momentul în care l-am întâlnit, acumulasă o datorie de 60.000 de dolari pe un card de credit bancar – după ce-și ipotecase casa, își golise contul bancar și încasase și o sumă de bani cu ocazia pensionării sale. Și mai mult de atât, devenise un bețiv înrăit, își pierduse slujba și soția divorțase de el.

Falimentar atât spiritual cât și la modul propriu, el a venit la Isus și a găsit adevăratele bogății. După cum spun și cuvintele imnului:

“Doamne, ia Tu viața mea
Sfânt sălaș să faci din ea”**

“Neputând s-aduc nimic,
Lângă crucea ta azi pic.
Gol sunt, dă-mi să mă-nveșmânt,
Eu sunt slab, tu fă-mă sfânt!
Sunt murdar, fă-ajutor:
Dacă nu mă speli azi, mor!”**

“Preaiubiților, vă sfătuiesc... să vă feriți de poftele firii pământești care se războiesc cu sufletul” – 1 Petru 2:11

Două spirite

O adolescentă din Virginia, a fost șocată să găsească în spatele casei sale o broască țestoasă cu două capete. A prins biata creatură și a privit cum cele două capete se războiau pentru o bucată de mâncare pe care ea le-o dăduse – sau i-o dăduse.

Potrivit oamenilor de știință, fenomenul acesta al nașterii cu două capete, poate să apară la toate animalele, dar în general, aceste creaturi nu trăiesc mult. Fiecare cap tinde să acționeze independent de celălalt, controlându-și partea proprie de organism și în consecință, creând confuzie, lipsă de unitate și frustrare. Dacă unul dintre capete nu preia controlul în întregime, creatura va muri curând de foame și de indecizie.

Se duce un astfel de război și între inima și mintea fiecărui om de pe această planetă – un război între firea pământească și firea duhovnicească. Într-un anume sens, este într-adevăr un război între două spirite.

Dacă i-ai întreba pe oameni: “Ai dori să fii posedat de Duhul?”, cei mai mulți dintre ei, și-ar împreuna mâinile și ar scutura din cap a negare. “Nu, mulțumesc!” Aproape că întotdeauna punem semn de egalitate între posedare și spirite rele. Dar două duhuri potrivnice se luptă pentru a locui în inimile și mințile noastre: Duhul lui Dumnezeu și spiritul lui Satana (vezi 1 Corinteni 2:12). Motivul primordial al unuia dintre aceste duhuri este dragostea, iar al celuilalt, egoismul. În anumite momente, fiecare dintre noi simte cum aceste forțe ne împing în direcții opuse.

Dumnezeu a proiectat mințile noastre ca să fie locuite de Duhul Sfânt. Un exemplu bun în această direcție este profetul Daniel, care a fost ales pentru că “în el era un duh înalt” (Daniel 6:3). Era adevărat acest lucru și în dreptul martirului Ștefan, “bărbat plin de credință și de Duhul Sfânt” (Fapte 6:5). Și cine ar putea să uite pe Ioan Botezătorul, “plin de Duhul Sfânt încă din pântecul maicii sale” (Luca 1:15).

Pentru acești bărbați și pentru noi, cea mai importantă parte a trupului este un computer electrochimic de numai 900 de grame, ce se cheamă creier. Mâinile și picioarele execută ordinele creierului, așa că

acesta este locul pe care dorește să-l ocupe Spiritul lui Dumnezeu. Desigur, diavolul pune tot timpul la încercare mijloacele noastre mentale de apărare a punctelor slabe astfel ca el să poată pătrunde și să preia întregul control al gândurilor noastre.

Isus ciocăne politicos la ușa inimilor și minților noastre, chemând numele noastre cu blândețe și cerând permisiunea de a intra și a locui în noi (vezi Apocalipsa 3:20). Ar trebui să-I deschidem ușa pentru că El este pe deplin umplut cu Duhul lui Dumnezeu. "...pentru că Dumnezeu nu-I dă Duhul cu măsură" (Ioan 3:34).

Dwight Moody a spus: "Dumnezeu ne poruncește să fim plini de Duhul Sfânt și dacă nu suntem, aceasta se datorează faptului că ne trăim viețile mult sub privilegiile ce ne-au fost acordate." Cum putem primi această umplere?

*"Ferice de cei cu inima curată, căci ei vor vedea
pe Dumnezeu!" – Matei 5:8*

Putere în curăție

Unul dintre cavalerii mesei rotunde a regelui Arthur a fost Sir Galahad, ce era supranumit "Cavalerul Fecioară" datorită vieții sale curate. El a fost mult mai nobil decât binecunoscutul Sir Lancelot, care a avut o aventură sentimentală cu Guinevere. Alfred Tennyson, poetul englez, prezintă pe Sir Galahad ca spunând următoarele cuvinte: "Tăria mea este precum tăria a zece bărbați, pentru că inima mea este curată."

Am studiat în profunzime armele mortale ale diavolului, în secțiunea a doua. După ce am văzut care sunt, poate că ești străfulgerat de gândul că ar trebui să trăim cu teamă de îndemănările sale pline de putere. Dar povestirea biblică despre eliberarea demonizatului ne învață tocmai contrariul. Când rămânem în Hristos nu trebuie să ne mai temem de dușman. "Voi, copilașilor, sunteți din Dumnezeu; și i-ați biruit, pentru că Cel ce este în voi, este mai mare decât cel ce este în lume" (1 Ioan 4:4). Avem nevoie să ne amintim totdeauna acest fapt de importanță crucială: nu devenim puternici pentru Dumnezeu prin virtutea propriei noastre neprihăniri.

Mulți preinși creștini sunt paralizați în activitatea lor, pentru că păcatele nepărăsite storc vitalitatea credinței lor.

Numai după ce ucenicii au petrecut zece zile umilindu-se fiecare și lăsând deoparte diferențele dintre ei, Dumnezeu a turnat puterea Duhului Său (Fapte 1:8). “Dar cei ce se încred în Domnul își înnoiesc puterea, ei zboară ca vulturii; aleargă și nu obolesc, umblă, și nu ostenesc” (Isaia 40:31).

Am citit cândva despre un burlac grosolan și lipsit de educație care s-a îndrăgostit de o vază frumoasă din vitrina unui magazin pe lângă care trecea în fiecare zi în drumul său spre locul de muncă. În cele din urmă, el a cumpărat vaza și a așezat-o pe o poliță, lângă geamul de la dormitorul său. Curând, aceasta a devenit un reper de comparație pentru întreaga cameră – draperiile erau murdare și decolorate, scaunul îmbătrânit avea tapițeria ponosită, iar tapetul se cojea pe pereți. Burlacul s-a hotărât să curețe camera pentru a o face demnă de vaza cea nouă. Pe rând, câte o acțiune o dată, dormitorul a căpătat viață. Era reîntinerit. Frumusețea unui anume obiect inspirase transformarea.

Această povestire ilustrează influența transformatoare pe care o are Isus, atunci când Îl primim în inimile noastre. Isus va face ca inimile noastre să devină mai pure, și când face acest lucru, noi putem să devenim mult mai în stare să rezistăm ispitelor diavolului. Este multă putere în curăție.

*“Duhul Domnului Dumnezeu este peste Mine,
căci Domnul M-a uns să aduc vești bune celor nenorociți:
El M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită,
să vestesc robilor slobozenia,
și prinșilor de război izbăvirea.” – Isaia 61:1*

Eliberând pe cei prinși

Un miner s-a apropiat de celebrul predicator G. Campbell Morgan și a spus că ar face orice să creadă că Dumnezeu i-ar ierta toate păcatele. “Dar”, s-a plâns minerul, “nu pot crede că El va face lucrul acesta doar dacă mă întorc la El. Este mult prea ieftin.”

Dr. Morgan a răspuns cu o întrebare. “Astăzi ai lucrat în mină. Cum ai ieșit din puțul de exploatare?”

Minerul a răspuns: “Așa cum o fac de fiecare dată. M-am urcat în lift și am fost tras la suprafață.”

“Cât ai plătit ca să ieși la suprafață?” a întrebat pastorul din nou.

“Nu am plătit nimic.”

Morgan a spus: “Nu ți-a fost teamă să te încrezi în cutia aceea ascensoare? Nu a fost prea ieftin?”

Omul a răspuns: “O, nu! A fost ieftin pentru mine, dar a costat compania la care lucrez, o mulțime de bani.” Dintr-o dată minerul s-a luminat. În timp ce mântuirea vine la noi, gratis, doar prin credință și prin nimic altceva din ce am putea noi să facem, Isus a plătit un preț imens pentru aceasta. Darul care pentru noi este gratis, L-a costat extraordinar de mult pe Dumnezeu.

Cea mai elocventă pledoarie pe care ar fi putut să o aducă demonizatul, era propria lui lipsă disperată de speranță. Dar el a venit, totuși, și Isus a auzit rugăciunea inimii lui. “Și tot astfel și Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră: căci nu știm cum trebuie să ne rugăm. Dar însuși Duhul mijlocește pentru noi cu suspine negrăite” (Romani 8:26).

A fost nevoie de un singur cuvânt din partea lui Isus – “Mergeți!” – și omul a devenit liber.

În timp ce demonizatul a fost cândva sclavul posedării demonice, acum era liber. În timp ce mai înainte fusese sălbatic și de necontrolat, acum stătea liniștit la picioarele lui Isus. Odată fusese un instrument al Satanei, acum era martor al puterii lui Hristos. Odată dezgolit, acum el purta haină. Odată o amenințare pentru societate, el era acum un sol cu un mesaj de eliberare și vindecare.

O tânără fată privea felul în care un avion scria un mesaj publicitar pe albastrul senin al cerului. Ea a devenit puțin nedumerită atunci când cuvintele au început să dispară. Apoi a exclamat dintr-o dată: “Poate că Isus are o gumă de șters!” a spus ea.

Într-un anume sens, fetița avea dreptate. La fel cum dispărea scrisul de pe cer al avioanelor publicitare, Isus șterge toate lucrurile pentru care nouă ne pare rău. Indiferent cât de mult ne maturizăm ca creștini și încercăm disperat să compensăm pentru greșelile din trecut, amintiri

ale acestor eșecuri pot reveni și ne tulbură în acest fel. Dar cu iertarea lui Dumnezeu, ele dispar în neant.

Isus are într-adevăr, o gumă de șters.

“Isus a răspuns: ‘Toate lucrurile sunt cu puțință celui ce crede!’” – Marcu 9:23

Puterea credinței

Un prieten mi-a dat o rachetă în valoare de două sute de dolari când a auzit cât de mult îmi place să joc tenis. (Cred că el o cumpărase cu o reducere de 75%). Abia așteptam să încerc această rachetă puternică și foarte ușoară. De fapt, mă gândeam în sinea mea: “Acum o să încep să câștig, pentru că am această rachetă scumpă, foarte performantă.”

Destul de surprinzător, data următoare când am jucat tenis, am câștigat toate cele trei meciuri. După aceea, în timp ce-mi puneam racheta deoparte, am descoperit că de fapt, jucasem cu vechea mea rachetă. În mod evident, trăsesem afară din geantă vechea mea rachetă în locul celei noi, fără să observ ce făceam. Și, de vreme ce credeam că joc tenis cu o rachetă de două sute de dolari, am jucat mult mai bine – deși, de la început și până la sfârșit o folosisem pe cea veche și strâmbă și care valora numai treizeci și nouă de dolari.

Credința este un lucru puternic! Cu conștienta acestui adevăr, corporațiile mari plătesc pe vorbitorii motivaționali cu mii de dolari pe zi ca să-i inspire pe angajații lor din departamentul vânzări. Acești vorbitori spun că atunci când oamenii cred cu adevărat în ceva, ei au puterea “gândirii pozitive” care îi poate influența să realizeze lucruri extraordinare.

Chiar și programele în doisprezece pași de recuperare de pe urma dependențelor, cuprind credința ca una din condițiile de bază pentru succes. Pasul 8 spune: “Nu doar cred, ci mă și ‘comport de parcă’ puterea mea mai înaltă îmi ghidează viața și situațiile. Viața mea este una de simplă încredere în Puterea mea Superioară.”

Biblia făgăduiește, de asemenea, lucruri mărețe pentru cei care au credință. De la Vechiul Testament și până la Noul Testament se vorbește

mereu despre a avea credință. Habacuc 2:4 ne spune: “cel neprihănit va trăi prin credința lui”. Și în Noul Testament, Pavel a scris: “Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință” (Efeseni 2:8).

După ce ucenicii au încercat și au eșuat să scoată un demon afară dintr-un băiat, l-au chemat pe Isus care a mustrat demonul și l-a vindecat pe copil aproape instantaneu. Ucenicii l-au întrebat pe Isus: “‘Noi de ce nu am putut să îl scoatem?’” Isus le-a răspuns: “‘Din pricina puținii voastre credințe’. Adevărat vă spun că, dacă ați avea credință cât un grăunte de muștar, ați zice muntelui acestuia: ‘Mută-te de aici colo’, și s-ar muta; nimic nu v-ar fi cu neputință” (Matei 17:18-20). Și când Isus l-a înfruntat pe demonizat, El a crezut că are puterea de a-l elibera pe bietul suflet apăsător.

“Și fără credință, este cu neputință să fim plăcuți Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu, trebuie să creadă că El este, și că răsplătește pe cei ce-L caută” (Evrei 11:6). Nu vom putea fi capabili să rupem nici unul din lanțurile care ne leagă, dacă nu avem credință.

Roagă-L pe Hristos să-ți mărească credința chiar astăzi, astfel ca El să poată aduce la îndeplinire în viața ta lucruri și mai mari. Dacă credința ta este slabă, te poți ruga precum tatăl băiatului posedat: “Cred, Doamne! Ajută necredinței mele!” (Marcu 9:24).

*“Să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea
credinței noastre, adică la Isus.” – Evrei 12:2*

Suntem schimbați doar privind

Un pastor evlavios a fost abordat de un membru al adunării sale – un medic care era îngrijorat cu privire la programul foarte încărcat al pastorului. Înmânându-i pastorului niște bilete de cinema, acesta a spus: “Munciți prea mult! Aveți nevoie să vă și recreați, așa că mergeți la acest film și simțiți-vă bine!”

Pastorul s-a uitat la bilete, știind că nu se putea duce și a răspuns blând: “Mulțumesc, dar nu le pot lua. Nu pot să merg.”

“De ce nu?” a întrebat medicul.

“Doctore, lucrurile stau în felul următor”, a răspuns el.

“Dumneavoastră sunteți chirurg și atunci când operați, vă spălați meticolos mâinile până sunteți cu totul și cu totul curat. Nu ați îndrăzni să operați cu mâinile murdare. La fel și eu, sunt un slujitor al lui Hristos. Am de a face cu suflete umane prețioase. Nu aș îndrăzni să-mi îndeplinesc atribuțiile cu o inimă murdară.”

Probabil că cele mai letale influențe care erodează curăția creștinilor moderni vin prin televizor și video sau DVD. Mulți preținși creștini care nu ar putea fi niciodată vinovați de implicare în fapte reale de crimă, adulter, jaf și minciună, participă la aceste păcate în mod indirect urmărindu-le în mod voluntar în cadrul programelor de televiziune sau prin intermediul aparatului video.

Împăratul David a făgăduit: “Nu voi pune nimic rău înaintea ochilor mei” (Psalm 101:3). Nu numai că Scriptura condamnă aceste fapte, dar este pronunțată o judecată împotriva acelor care “găsesc de buni pe cei ce le fac” (Romani 1:32). Cu alte cuvinte, cei care se delectează privind pe alții cum comit aceste păcate, le comit și ei în inima lor.

Există un fluture foarte frumos a cărui deschidere de aripi măsoară mai puțin de trei centimetri. Este extraordinar – are aripi de un albastru luminos pictate cu pete aurii ca niște bijuterii. Dar pe cât de plăcut este la vedere, are un meniu foarte dezgustător. În loc să zboare din floare în floare și să se hrănească cu nectar, se coboară pe pământ și se hrănește cu balebă.

Milioane de creștini declarați se poartă precum acești fluturi. Ei merg la biserică, dar se hrănesc acasă cu toate mizeriile, atunci când urmăresc programe TV sau video care profanează numele lui Dumnezeu și înfățișează călcări ale fiecăreia dintre porunci. Dacă sperăm că vom ajunge vreodată curați cu inima, trebuie să păzim căile care duc la inima noastră. Ceea ce alegem să privim, citim și să ascultăm trebuie să se ridice la standardele aprobării lui Hristos.

Vă îndemn dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească. Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți, prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi

bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită (Romani 12:1,2).

Eliberarea demonizatului este un subiect frumos de luat în considerare. Pe când acest suflet sărman, chinuit de mânie și violență, stătea în fața Mântuitorului și Îl privea, a fost transformat după chipul și asemănarea noului său Stăpân. Scriptura aduce deseori dovezi clare ale principiului potrivit căruia noi devenim asemenea persoanei sau lucrului la care ne închinăm. “Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului, și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului” (2 Corinteni 3:18).

Așadar, dacă ne întoarcem privirile spre Isus și medităm în fiecare zi la viața sa pură și fără de pată, vom tânji și noi după aceeași curăție. Dar dacă ne umplem mințile cu materialele frivole și pline de răutate care sunt atât de des întâlnite în filme, în reviste și la televizor, vom realiza că poștele firii pământești ne vor polua inima în mod constant. Acestea ne vor ucide conștiința și în felul acesta ne vom pierde foamea și setea după neprihănire.

Este demn de reținut că demonizatul care ajunsese într-o stare animalică, locuia într-o regiune înțesată de idoli. Mulți dintre aceștia reprezentau zeități jumătate om, jumătate animal. Înconjurat de aceste imagini animalice, lunaticul ajunsese precum idolii pe care îi privea. Biblia spune că se va întâmpla același lucru cu oricine cade în asemenea capcană. “Ca ei sunt cei ce-i fac, toți cei ce se încred în ei” (Psalm 135:18).

Aceia care venerează pe Isus și Îl urmează, sunt transformați treptat după chipul și asemănarea Sa. Acesta este lucrul care îi face *creștini*, “urmași ai lui Hristos”. Scriptura înregistrează această transformare în dreptul ucenicilor lui Isus: “Când au văzut ei îndrăzneala lui Petru și a lui Ioan, s-au mirat, întrucât știau că erau oameni necărturari și de rând; și au priceput că fuseseră cu Isus” (Fapte 4:13).

*“Când a văzut pe Isus, a scos un strigăt ascutit
și a căzut jos înaintea Lui.” – Luca 8:28*

Recunoscându-ne vina

Țarul Rusiei a vizitat într-o zi o închisoare din Moscova. În timp ce privea o celulă a închisorii plină de criminali, cei dinăuntru s-au strâns în jurul zăbrelelor și au început să implore eliberarea. Sub o formă sau alta, toți și-au anunțat nevinovăția și faptul că fuseseră condamnați pe nedrept.

Țarul a observat un singur om stând retras în tăcere pe o bancă din spatele celulei. Țarul l-a chemat pe om și l-a întrebat: “De ce ești aici?”

Criminalul a răspuns: “Pentru că sunt un hoț, Înălțimea Voastră! Sunt vinovat că am furat o căruță!”

Țarul a ordonat gărzilor să-l elibereze pe acest om, comentând: “Nu vreau ca un hoț declarat să îți contamineze pe toți acești oameni nevinovați!”

Pocăința sinceră, din tot sufletul, este o premisă a curățirii noastre. Înainte de a putea fi transformați, trebuie să ne curățăm prin mărturisirea păcatelor noastre.

Și chiar înainte de acest lucru, trebuie să avem o dorință autentică de a fi eliberați de păcat. Pocăința adevărată nu înseamnă doar că ne pare rău pentru păcatele noastre, dar și că ne pare destul de rău ca să ne oprim din a le mai comite. Sunt unii oameni care se poartă ca și când ar primi o tablă ștersă de la biserică în urma spovedaniei săptămânale, doar pentru a o umple din nou. Aceasta nu este pocăință autentică!

Biblia vorbește despre două tipuri de pocăință. Iuda s-a pocăit și apoi s-a spânzurat. Petru s-a pocăit și a plâns cu amar, fiind astfel convertit. El s-a schimbat! Dumnezeu dorește ca nouă să ne pară rău pentru păcatele noastre – îndeajuns de rău încât să ne determine să ne schimbăm, îndeajuns de rău încât să ne determine să încetăm a le mai comite. “Cine le mărturisește [păcatele] și *se lasă de ele*, capătă îndurare” (Proverbe 28:13, subliniere adăugată).

De ce dorește Dumnezeu ca noi să ne mărturisim păcatele?

Atunci când devenisem creștin de puțin timp, spuneam: “Doamne, trebuie să stăm de vorbă. Mai bine te așezi și te ții bine, căci am să-ți

spun niște lucruri” - ca și când prin mărturisire îi spuneam lui Dumnezeu ceva ce El nu avea de unde să știe. Dar Dumnezeu le știe deja pe toate! Așa că am putea întreba: “Dacă Dumnezeu oricum le știe pe toate, de ce să ne mai rugăm?” Isus ne spune că El cunoaște lucrurile de care avem nevoie chiar înainte ca noi să ne rugăm pentru ele (Matei 6:8), dar El ne spune să le cerem totuși. În același fel, El cunoaște păcatele noastre înainte ca noi să le mărturisim, dar ne cere totuși să le mărturisim noi înșine.

Dumnezeu ne cere să mărturisim greșelile noastre pentru cel puțin două motive. În primul rând, pentru că este pur și simplu politic. Când rănim pe cineva ar trebui să ne cerem scuze. De fiecare dată când comitem un păcat ne rănim pe noi înșine, îi rănim pe alții și Îl rănim pe Dumnezeu. Așadar, când mărturisim păcatele Îi spunem lui Dumnezeu: “Îmi pare rău.” Este numai potrivit să ne cerem iertare.

În al doilea rând, aceasta este metoda lui Dumnezeu de a îndepărta sentimentele de vinovăție din viața noastră. Ne ajută pe noi să credem că suntem cu adevărat iertați. Cred că unii oameni nu au experimentat niciodată pacea și eliberarea de care Dumnezeu dorește ca noi să ne bucurăm ca și creștini, pentru că mărturisirea lor este atât de puțin profundă și scurtă. În foarte multe cazuri, noi petrecem douăzeci, treizeci și chiar patruzeci de ani păcătuiind zi de zi, oră de oră, răbindu-L pe Tatăl nostru ceresc – doar ca să găsim o clipă în care să rostim fără rușine: “Doamne, iartă-mi păcatele!” Nimeni nu va găsi mângâiere și ușurare în asemenea mărturisire superficială și meschină.

Nu vreau să spun, desigur, că ar trebui să numim în mod special absolut fiecare păcat pe care l-am comis vreodată. Nimeni nu-și poate aduce aminte toate lucrurile greșite pe care le-a înfăptuit. Dar trebuie să încercăm să fim cât se poate de exacti.

Cât de exacti putem fi, însă, când unii dintre noi au dificultăți în a-și aminti și ceea ce au făcut în cuprinsul unei singure zile?

Iată o modalitate prin care ne putem atinge scopul! Nu-mi aduc aminte fiecare minciună pe care am spus-o, dar știu că am fost un mincinos. Nu-mi aduc aminte fiecare lucru pe care l-am furat, dar știu că obișnuiam să fiu hoț. Așadar, când a sosit momentul pentru mine să mărturisesc aceste păcate, am luat o bucată de hârtie și am scris: “Sunt un hoț, sunt un mincinos.” Dacă îți aduci aminte ceva cu exactitate,

s-ar putea ca asta să se întâmple tocmai pentru că Duhul Sfânt îți pune pe inimă acel lucru. Dacă ți-e teamă că ai uitat ceva, încetează să te mai temi! Dacă Îl rogi pe Dumnezeu să te ajute, Duhul Sfânt va aduce în memoria ta toate păcatele pe care trebuie să le mărturisești. Ai putea avea deja o listă destul de lungă!*

Când ți-ai redactat lista, îngenunchează și spune: “Tată, îmi mărturisesc păcatele. Sunt vinovat de toate aceste lucruri.” Și apoi citește-i lui Dumnezeu întreaga ta listă. Știu că poate fi foarte dureros acest lucru, dar ai încredere în mine, poate fi foarte benefic și sănătos pentru sufletul tău. Încheie-ți rugăciunea spunând: “Te rog să mă ierți în numele lui Isus Hristos.”***

Avem făgăduința că “dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire” (1Ioan 1:9). Aceasta nu înseamnă doar eliberare de pedeapsa păcatului, care este moartea, dar și eliberarea de sub puterea păcatului. Când mărturisești în felul acesta, Dumnezeu îți va da putere să faci ceea ce este bine și să faci schimbări în viața ta. “Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi” (2 Corinteni 5:17).***

“Dracii au ieșit din omul acela, au intrat în porci, și turma s-a repezit de pe râpă în lac, și s-a înecat.” – Luca 8:33

Porci demonizați și turmă înecată

Cineva a făcut odată următoarea observație în legătură cu turma din povestirea demonizatului: “Dacă Domnul ar fi făcut o asemenea

* Unul dintre avantajele acestui tip de confesiune detaliată este că recunoști faptul că păcatele tale sunt într-adevăr păcate. Cu alte cuvinte, este foarte ușor să spui “Doamne, sunt un păcătos”, dar atunci când spui “Doamne, sunt o bârfitoare” ar putea fi pentru prima dată când admiți în mod special că bârfa este un păcat. Aceasta îi acordă Duhului Sfânt chiar mai multe șanse să îndrepte acele eșecuri ale tale.

** Nu trebuie să neglijăm mărturisirea față de alte persoane pe care le-am rănit. De pildă, dacă ai furat ceva, ar trebui să îi spui acelei persoane că ai făcut ceva rău și pe cât posibil, să încerci să repari paguba (vezi Ezechiel 33:15). Dacă ai rănit pe cineva, trebuie să îi spui că îți pare rău și să încerci să refaci relația aceea.

*** După ce ți-ai mărturisit păcatele, ia lista și dă-i foc sau leag-o de o piatră și arunc-o în ocean (vezi Mica 7:19).

minune în zilele noastre, ar fi avut foarte mari probleme. În momentul imediat următor, Agenția pentru Poluarea Mediului ar fi desfășurat o anchetă pentru a investiga infestarea lacului ca urmare a scufundării cadavrelor. Apoi, Agenția pentru Protecția Animalelor de Casă ar fi agitat foarte mult spiritele pentru o așa cruzime săvârșită față de animale. Și nu în ultimul rând, furnizorii intermediari de carne de porc ar fi fost foarte nemulțumiți de creșterea bruscă a prețului acesteia datorată scăderii capetelor de animale.”

Această minune care implică moartea pare să fie ceva ieșit din comun pentru caracterul lui Isus, pe care Îl vedem de obicei, vindecând oameni și salvând vieți. O altă ocazie și ultima, de altfel, în care o poruncă de a lui Isus a avut drept rezultat moartea, este atunci când a blestemat smochinul. De ce a îngăduit Hristos demonilor să distrugă turma de porci?

În parte, Isus i-a lăsat pe demoni să intre în porci, pentru că a considerat potrivit să asocieze lucruri necurate cu alte lucruri necurate. Biblia clasifică porcii ca făcând parte dintre cele mai necurate creaturi. “Să nu mâncați din carnea lor, și să nu vă atingeți de trupurile lor moarte: să le priviți ca necurate” (Leviticul 11:8). Porcii și demonii merg împreună întocmai precum sconcsul și duhoarea.*

Porcii sunt un simbol al celor pierduți care refuză salvarea. “Să nu dați câinilor lucrurile sfinte, și să nu aruncați mărgăritarele voastre înaintea porcilor, ca nu cumva să le calce în picioare, și să se întoarcă să vă rupă” (Matei 7:6). În final, toți demonii împreună cu cei care îi urmează, vor fi aruncați în iazul de foc și pucioasă (Apocalipsa 20:10.15) – o consecință a propriei lor alegeri. Conform proverbului “câinele s-a întors la ce vărsase, și scroafa spălată s-a întors să se tăvălească iarăși în mocirlă” (2 Petru 2:22).

Dar Isus a avut și un motiv pozitiv pentru a lăsa această catastrofă să se întâmple. Ceea ce diavolul a crezut că o să fie împiedicarea lucrării lui Isus în zona respectivă, de fapt a servit la amplificarea miracolului

* În parabola fiului risipitor Isus descrie pe băiatul neascultător ca hrănind porcii – însemnând că atinsese punctul cel mai de jos al vieții sale păcătoase și că era nevoit să lucreze în clasa cea mai de jos a societății. Această imagine i-a tulburat nespul de mult pe evreii care Îl ascultau.

salvării. Toate cele trei Evanghelii sinoptice menționează acest amănunt al porcilor înecați, evidențiind cât de departe se răspândise istorisirea despre omul nebun. Încercările diavolului de a opri lucrarea lui Dumnezeu se întorc deseori împotriva lui și devin cele mai minunate dovezi ale miracolelor Sale.

Vedem acest adevăr și în alte povestiri biblice: trupurile soldaților egipteni care au plutit către țărmurile Mării Roșii au confirmat minunea victoriei finale din cartea Exodului. Trupurile arse ale soldaților care i-au aruncat pe Șadrac, Meșac și Abednego în cuptor, au confirmat miracolul supraviețuirii acestora. Grămada de oase care zăcea pe fundul gropii cu lei întârea minunea salvării lui Daniel de puternicele feline. Și soldații romani care păzeau mormântul lui Isus au devenit primii și cei mai convingători martori ai învierii Sale.

Astfel, când două mii de trupuri buhave de porci au început să fie aduse la țărm de jur împrejurul întregii Galilei, povestea acestei salvări miraculoase a demonizatului a fost reluată de foarte multe ori – dovedind minunea fiecărei persoane care locuia în zonă. “Știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu” (Romani 8:28).

În paginile anterioare ale acestei secțiuni, am văzut importanța faptului de a veni la Isus așa cum suntem. Termenul biblic pentru acest prim pas al mântuirii este îndreptățire. Aceasta înseamnă că atunci când venim pentru prima dată la Isus, El ne acceptă, ne iartă și ne privește de parcă nu am fi păcătuit niciodată.

În cele câteva pagini care urmează, ne vom îndrepta atenția spre următorul pas al mântuirii, sfințirea. Cum rămânem cu Isus odată ce am venit la El? Cum trăim vieți sfinte care să fie în concordanță cu angajamentul nostru creștin? Să știm cum să evităm și cum să rezistăm ispitelor, este o componentă foarte importantă în această experiență.

Partea a 2-a: Trăind la fel ca Isus

*“Încolo, fraților, întăriți-vă în Domnul
și în puterea tăriei Lui.*

*Îmbrăcați-vă cu toată armătura lui Dumnezeu, ca să puteți ține
piept împotriva uneltirilor diavolului. Căci noi n-avem de luptat
împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor,
împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întinericului
acestui veac, împotriva duhurilor răutății
care sunt în locurile cerești.” – Efeseni 6:10-12*

Rupând lanțurile ispitei

Într-o zi, un ciocârlan tânăr a descoperit o vulpe care îi dădea omizi în schimbul penelor sale. Înțelegerea era de o pană pentru două omizi. A doua zi, pe când tânărul ciocârlan zbura la înălțime cu tatăl său ce era foarte înțelept, tatăl i-a spus: “Știi, fiule, noi, ciocârlanii, ar trebui să fim cele mai fericite păsări dintre toate. Uită-te la aripile noastre falnice! Ele ne ridică sus de tot în aer, mai aproape și mai aproape de Dumnezeu”.

Dar pasărea cea tânără nu l-a auzit; tot ceea ce vedea ea, era o vulpe bătrână care avea omizi. Așa că a coborât, a smuls două pene din aripile sale și s-a ospătat cu omizile. Acest lucru a continuat zi după zi, până când a venit toamna și a venit vremea să zboare spre sud. Dar tânărul ciocârlan nu mai putea să zboare, întrucât schimbase puterea de a zbura pe niște omizi. Următoarea ocazie în care ciocârlanul a fost văzut, sărea prin zăpadă încercând să întreacă o vulpe.

Suntem ispiți neconștient să ne oferim aripile la schimb pentru niște omizi. Biblia ne avertizează să fugim de ispită (vezi 1 Timotei 6:11), dar mulți dintre noi doar se târăsc mai la o parte, sperând că pot ajunge din urmă pe ceilalți. Și mai rău este faptul că uneori, ispita vine printr-o portiță pe care noi am lăsat-o deschisă în mod intenționat.

Să presupunem că din greșeală ai vărsat pe haine benzină și cineva din apropiere a aprins un băț de chibrit. Unde o să fugi? Cât de repede și de departe posibil, vei fugi în direcția opusă! Aceasta ar trebui să fie și atitudinea creștinului față de ispită. Pavel a spus: “Fugiți de curvie!”

și “fugiți de închinarea la idoli” (1 Corinteni 6:18, 10:14). Este un sfat bun: fugi de păcat și nu lăsa în urmă o adresă la care să te găsească.

Aurelius Augustin a făcut următoarea observație: “Diavolul este precum un câine înnebunit care este legat. El nu are nici o putere de a ne vătăma atunci când nu ne aflăm în raza atingerii sale. Dar odată ce am intrat în cercul lui, ne expunem singuri la pagubă și vătămare.”

Așadar, nu uita acest lucru: când fugi de ispită, îndreaptă-te spre Dumnezeu! Când faci așa, demonii fug de tine (Iacov 4:7). “Apropiați-vă de Dumnezeu, și El Se va apropia de voi” (Iacov 4:8). Când știi că ceva este păcătos, nu îl persifla pe diavol căci el este maestrul raționării – așa a căzut și Eva!

Mi se sfâșie inima de durere atunci când creștinii încearcă să-și justifice păcatele. Nu există o limită a argumentelor pe care diavolul ți le poate furniza. De îndată ce ai realizat că ceva este păcat, îndepărtează-te! Este o fugă de ispită plină de curaj! Numai nesăbuiții flirtează cu ispita! Iosif a fugit când a fost ispitit de soția stăpânului său și a devenit prim ministru al Egiptului. Dacă vom trăi și vom domni împreună cu Hristos, trebuie să învățăm să fugim de ispită. Dwight Moody a opinat: “Scuzele sunt leagănul în care... Satana îi leagănă pe oameni ca să adoarmă în el.”

Toate ispitele pot fi clasificate în trei domenii principale: “Căci tot ce este în lume: pofta firii pământești, pofta ochilor și lăudăroșia vieții, nu este de la Tatăl, ci din lume” (1 Ioan 2:16). Păcatele împărțite în pofta firii pământești, pofta ochilor și lăudorășia vieții sunt exact aceleași categorii de păcate care i-au ademenit pe Adam și pe Eva când au căzut în grădina Edenului. “*Femeia a văzut că pomul era bun de mâncat și plăcut de privit, și că pomul era de dorit ca să deschidă cuiva mintea. A luat deci din rodul lui, și a mâncat*” (Geneza 3:6, sublinierea autorului).

Isus a înfruntat cu succes aceste trei categorii de păcate în pustie. Puterea pe care oamenii au pierdut-o în grădină este puterea pe care Isus a găsit-o în deșert.

“Drumul leneșului este ca un hățiș de spini, dar cărarea celor fără prihană este netezită.” – Proverbe 15:19

“Nu te lăsa biruit de rău, ci biruiește răul prin bine.”

– Romani 12:21

Păstrează-te ocupat slujind

Un proverb italian atenționează: “Acela care lucrează este ispitit de un singur diavol, cel care este leneș, de o mie.” Mulți oameni urăsc să fie leneși. Asta pentru că Dumnezeu ne-a creat pentru activitate. Ați auzit poate expresia “lenea este atelierul diavolului”. Acesta nu este un verset citat din Biblie, dar Ezechiel 16:49, 50 se apropie foarte mult de același mesaj: “Iată care a fost nelegiuirea surorii tale Sodoma: era îngâmfată, trăia în belșug și într-o liniște nepăsătoare, ea și fiicele ei, și nu sprijinea mâna celui nenorocit și celui lipsit. Ele s-au semețit, și au făcut urâciuni blestamate înaintea Mea; de aceea le-am și nimicit, când am văzut lucrul acesta”.

Păcatul Sodomei și al Gomorei nu a fost doar perversiunea și imoralitatea sexuală. Valea Sodomei era bogată în vegetație și abundentă în alimente. Viața locuitorilor era ușoară. Lot s-a mutat acolo pentru că îi oferea o viață tihnită. Dar atunci când o persoană nu are nimic de făcut, există toate șansele ca diavolul să ajute firea pământească să născocască ceva rău. O persoană leneșă îl ispitește pe diavol să îl ispitească. “Luați seama deci să umblați cu băgare de seamă, nu ca niște neînțelepți, ci ca niște înțelepți. Răscumpărați vremea, căci zilele sunt rele” (Efeseni 5:15.16).

Păcatul începe în mintea umană, care este proiectată să se concentreze numai pe câte un singur lucru o dată. Dacă ne menținem ocupați – în mod special concentrați în a realiza ceva bun, ca de exemplu îngrijindu-ne de săraci și ajutându-i – nu mai avem timp să ne gândim la diavol. Un sfetnic spiritual înțelept a reținut cândva că cea mai bună cale de a rezista ispitei este de a desfășura o activitate susținută de slujire în favoarea altora. Una din căile prin care putem să ne ferim de probleme este de a ne implica cu totul în a-L sluji pe Isus. Când, după cădere, Dumnezeu i-a spus lui Adam: “în sudoarea feței tale îți vei

mânca pâinea”, a intenționat ca acel “blestem” să fie de fapt, o binecuvântare, căci fiind ocupați, oamenii stau departe de probleme (Geneza 3:19).

Câteodată suntem larg deschiși către compromis atunci când nu umplem golul lăsat de demonii evacuați și de obiceiurile rele pe care le-am lepădat. Am cunoscut oameni care au obținut victoria asupra unei dependențe doar pentru a o înlocui cu alta, pentru că nu au găsit un substitut pozitiv. Isus a avertizat în legătură cu aceasta:

Duhul necurat, când iese afară dintr-un om, umblă prin locuri fără apă, și caută odihnă. Fiindcă n-o găsește, zice: “Mă voi întoarce în casa mea, de unde am ieșit.” Și când vine, o găsește măturată și împodobită. Atunci se duce de mai ia cu el alte șapte duhuri, mai rele decât el; intră împreună în casă, se așează în ea, și starea de pe urmă a omului aceluia ajunge mai rea decât cea dintâi (Luca 11:24-26).

Dacă te lupți cu o tulburare gastrică sau cu vreo dependență de alimente, nu poți să renunți cu totul la a mai mânca. Secretul constă în a învăța “să mănânci ceea ce este bun” (Isaia 55:2). Dacă ai o problemă cu ciugulitul din ciocolată cât ține ziua întreagă, cumpără niște struguri sau migdale. Ai aruncat țigările? Cumpără o cutie de scobitori sau o pungă cu semințe de floarea soarelui – dar nu bomboane de ciocolată! “Biruieste răul prin bine!” (Romani 12:21).

Dacă cineva te-a insultat sau te-a folosit într-un mod absolut plin de cruzime, nu răspunde cu rău, ci cu bunătațe. Când un șoim este atacat de păsări regale*, nu contra-atacă, în schimb se ridică în cercuri tot mai largi și mai largi până ce chinuitorii îl lasă în pace. “Dacă îi este foame vrăjmașului tău, dă-i să mănânce; dacă-i este sete, dă-i să bea” (Romani 12:20). Rămâi activ făcând tot ce este bine, pentru că o astfel de ocazie poate să apară doar o singură dată, pe când ispita bate la ușa casei tale fără întrerupere.

* Pasăre din specia Tyrannus de aproximativ 20 cm mărime, recunoscută pentru curajul de a ataca alte păsări de pradă mult mai mari decât ea: șoimul, vulturul. – n.tr.

“Pe voi înșivă încercați-vă dacă sunteți în credință. Pe voi înșivă încercați-vă.” – 2 Corinteni 13:5

“Nu știți că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt, care locuiește în voi, și pe care L-ați primit de la Dumnezeu? Și că voi nu sunteți ai voștri?” – 1 Corinteni 6:19

Capătă cunoștință și îngrijește-te de tine însuți!

Un proverb spaniol ne sfătuiește: “Nu te face brutar dacă ai capul făcut din unt!” Când oamenii se alătură asociației alcoolicii anonimi, în primul rând se presupune că recunosc și ei că sunt alcoolici. Această recunoaștere poate reprezenta un progres absolut uimitor, pentru că ei trebuie să-și recunoască slăbiciunea ca să fie capabili să realizeze acest lucru. Într-un mod asemănător, unul dintre primii pași pentru a deveni creștin, este acela de a recunoaște că suntem “fani ai păcatului”.

“Astfel dar, cine crede că stă în picioare, să ia seama să nu cadă” (1Corinteni 10:12). Biblia spune că nu trebuie să ne bizuim pe tăria noastră. Noi trebuie să fim foarte precauți atunci când credem că am reușit să stăpânim o anumită ispită și să zicem, “Am obținut biruință asupra păcatului acestuia, nu voi mai cădea în ispita lui niciodată!” Atunci suntem cel mai vulnerabili față de păcat. Unii dintre creștini sunt chiar mândri de biruința lor asupra păcatului, când de fapt, ei reprezintă o pradă sigură pe care diavolul o devorează. În seara în care Isus a fost trădat, El l-a avertizat pe Petru: “chiar în noaptea aceasta, înainte ca să cânte cocoșul de două ori, te vei lepăda de Mine de trei ori” (Marcu 14:30). Isus îl avertizase pe Petru că nu știa cât de slab era.

Acest pericol se extinde dincolo de persoana care are o slăbiciune, până la cei ce încearcă să o ajute. Când salvatorii trag o persoană afară din apele recezi, trebuie să fie ei înșiși atenți să nu fie smulși de forța curentului. Trebuie să fim tot timpul vigilenți în recunoașterea slăbiciunilor pe care le avem. “Fraților, chiar dacă un om ar cădea deodată în vreo greșală, voi, care sunteți duhovnicești, să-l ridicați cu duhul blândității. Și ia seama la tine însuți, ca să nu fii ispitit și tu” (Galateni 6:1).

Te vei simți mult mai încrezător să rezști păcatului, dacă ești preocupat de trupul tău și de mintea ta. Ispita vine de cele mai multe ori, în perioada când ne confruntăm cu slăbiciuni, nicidecum în momentele în care suntem foarte puternici. Când suntem la capătul răbdării, când vigoarea ne este pe sfârșite, când sănătatea ne este șubredă și dragostea umbrită, atunci este momentul să fim ispițiți să nu ne mai purtăm creștinește. A se lua aminte la faptul că ispitirea lui Isus a avut loc după patruzeci de zile de post. Era obosit și înfometat. Petru era și el obosit atunci când L-a renegat pe Isus, pentru că toată noaptea stătuse treaz din pricina evenimentelor ce se precipitaseră.

Absolut orice, de la lipsa de exercițiu și până la dezechilibre hormonale, poate influența capacitatea noastră de a rezista în fața unor încercări simple. Atunci când suntem bolnavi sau istoviți, reacționăm în mod negativ. Cele mai multe dintre certurile între soți au loc la sfârșitul zilei, când unul sau chiar amândoi sunt obosiți și înfomețați. Dormi suficient și mănâncă o hrană sănătoasă la intervale de timp regulate. Unul dintre autorii mei preferați recomandă totodată: “Prin îngăduință față de apetitul pervertit, omul își pierde puterea de a rezista ispitei.” Dulciurile în exces pot aduce o energie temporară, care este urmată, însă, de sentimente de depresie și iritabilitate.

În același fel este o mare greșală să credem că ne putem împotrivi diavolului la vremea ispitei dacă mai întâi nu am strâns Cuvântul lui Dumnezeu în mintea noastră. Isus a răspuns fiecărei ispite care a fost aruncată asupra Lui, cu cuvintele: “Stă scris” (vezi de exemplu, Matei 4:4,7,10).

Isus s-a îngrijit de mintea Sa, cunoscând Cuvântul Tatălui Său. Dacă te aștepți să-l înfrunți pe diavol în bătăliile vieții, trebuie să îți fortifici mintea cu adevărul lui Dumnezeu. Regele David a zis: “Strâng Cuvântul Tău în inima mea, ca să nu păcătuiesc împotriva Ta!” (Psalm 119:11).

Când soldații știu că traversează un câmp minat, sunt foarte atenți unde pășesc. Poate că nu întotdeauna vei fi în stare să eviți oboseala sau foamea, dar cu siguranță poți evita discuții delicate sau sarcini solicitante în timpul acestor perioade dificile. Isus a spus: “Duhul, în adevăr, este plin de râvnă, dar carnea este neputincioasă” (Matei 26:41). Aceasta nu înseamnă că nu trebuie să facem tot ceea ce ne stă în putință

pentru a ne îmbunătăți sănătatea și deciziile morale. Odihna bună câpătată în timpul nopții, puțin exercițiu fizic și un mic dejun hrănitor ne pot face să ne simțim gata de a-l înfrunța pe însuși Goliat.

“Căci prin măsuri chibzuite câștigi bătălia, și prin marele număr al sfetnicilor ai biruința.” – Proverbe 24:6

“Dar într-o noapte, ucenicii l-au luat și l-au coborât prin zid, dându-l jos într-o coșniță.” – Fapte 9:25

Fii totdeauna pregătit cu un plan

Deseori cădem în ispită pentru că atunci când sesizăm ispita, așteptăm să vedem ce se întâmplă atunci când sosește. Este mai bine să fim pregătiți. Proverbe 22:3 ne oferă un bun sfat: “Omul chibzuit vede nenorocirea și se ascunde, dar cei proști merg înainte și sunt pedepsiți”.

Un om înțelept cercetează drumul ca nu cumva să apară vreo problemă. Dacă observă o bandă de hoți el se gândește: “Mai bine mă ascund sau o iau pe alt drum pentru că nu vreau să fiu jefuit!” Dar cel ușuratic spune: “O! Cred că acolo pe drum sunt niște bandiți! Mă întreb ce o să se întâmple când vor ajunge aici!”

De multe ori creștinii acționează față de ispită ca în exemplul de pe urmă. Noi spunem: “Mă întreb dacă o să fiu ispitit dacă o să mă uit la acest program, dacă o să citesc această revistă sau dacă o să beau chestia asta.” Dar Isus a spus: “Dacă deci ochiul tău cel drept te face să cazi în păcat, scoate-l și leapădă-l de tine; căci este spre folosul tău să piară unul din mădulele tale, și să nu-ți fie aruncat tot trupul în gheenă” (Matei 5:29).

Dacă există o ispită anume despre care știi că are puterea să te doboare, ia orice măsuri de prevenire poți, indiferent cât de desperate ar fi acestea, ca să eviți să fii înfrânt. De exemplu, dacă vrei să renunți la fumat, evită-i pe prietenii care fumează și locurile în care știi că vei fi mult mai ispitit să faci acest lucru. Și în ultimă instanță, chiar pune la cale un plan de evadare! Dacă ispita care îți pune probleme este legată de alimentația în exces, ia hotărârea să-ți umpli farfuria cu o anumită

cantitate de mâncare, pe care o consideri potrivită, și să te oprești atunci când ai golit farfuria. Sunt milioane de oameni care își croiesc drum spre păcat pentru că nu se gândesc înainte.

Desigur, una dintre cele mai bune măsuri împotriva comiterii păcatelor, este să știi unde să fugi, când situația devine prea periculoasă și îți scapă de sub control. Când mă urc la bordul unui avion, îmi revizuiesc în minte locul unde se găsesc ieșirile în caz de urgență. Nu sunt paranoic, ci doar prudent. Pentru mine, cel mai bun mijloc de a înfrânge ispita este să recunosc faptul că Dumnezeu a pregătit o cale de ieșire din ea pentru fiecare dintre noi. Țineți minte acest pasaj: “Nu v-a ajuns nici o ispită, care să nu fi fost potrivită cu puterea omenească. Și Dumnezeu, care este credincios, nu va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre; ci, împreună cu ispita, a pregătit și mijlocul să ieșiți din ea, ca s-o puteți răbda” (1 Corinteni 10:13).

Acestea sunt vești foarte bune. Nu trebuie să ne bizuim pe credința noastră oscilantă; ne putem baza pe Dumnezeu pentru că El este credincios! Așa că, atunci când suntem ispitiți, putem spune: “Dumnezeu măsoară tot ceea ce îi îngăduie diavolului să aducă asupra mea, și sunt capabil să rezist prin harul Său.” Niciodată nu va trebui să spunem “Nu mai pot să-i rezist diavolului.” Prin această afirmație l-am numi mincinos pe Dumnezeu.

Când copiii lui Israel părăseau Egiptul, au ajuns la un moment dat prinși într-o capcană. Armatele egiptene îi urmăreau, de o parte și de alta a lor erau munți, iar în fața lor se întindea marea. Părea o situație fără de nici o scăpare. Dar Dumnezeu promisese că va fi credincios și El le-a oferit o cale de salvare.

Biblia este plină de istorisiri ca aceasta, în care situația părea fără de speranță, dar Dumnezeu s-a dovedit a fi credincios. Când părea că nu există mâncare pentru a hrăni mulțimile care îl urmau pe Isus, Dumnezeu a înmulțit pâinile și peștii pentru a-i sătura – la fel cum Îl hrănise pe Ilie sau pe israeliți. El va folosi astfel de mijloace de scăpare dramatice, să te ajute și pe tine. Chiar și cu cele mai diabolice tentații la ușă, adu-ți aminte de aceste istorisiri biblice și ia decizia să te încrezi în Dumnezeu și să cauți mijlocul de salvare pe care El ți-l pune la dispoziție.

*“Căci cel neprihănit de șapte ori cade, și se ridică,
dar cei răi se prăbușesc în nenorocire.” – Proverbe 24:16*

Supraviețuind unei căderi

Iată un mesaj plin de putere din partea reformatorului John Knox:

Luați aminte la acțiunile diavolului pe care le săvârșește încă de la început, devenind din cale afară de crude atunci când se mânia pe copiii lui Dumnezeu din pricină că Dumnezeu își arată față de ei, dragostea Sa. Și de aceea, nu vă minunați, dragii mei, dacă vi se vor întâmpla astfel de lucruri. Dacă Satana fumegă și urlă împotriva voastră, fie că împotriva trupurilor voastre, prin persecuție, fie că împotriva conștiințelor voastre, prin luptă spirituală, nu vă descurajați, ca și când aceasta v-ar face de neacceptat în prezența lui Dumnezeu sau că Satana ar putea să vă înfrângă în orice moment! Nu! Am speranțe puternice și rugăciunea mea va fi de așa fel, ca voi să fiți așa întăriți, ca lumea întreagă și însuși Satana să înțeleagă și să sesizeze faptul că Dumnezeu poartă lupta voastră.

Una dintre cele mai importante metode de a rezista ispitei, este cunoștința faptului că fiind în Hristos, ai o mai mare putere de a rezista răului (Iuda 24). Să fii în Hristos și să rămâi în El înseamnă să rămâi în Duhul Său. Galateni 5:16 spune: “umblați cârmuiți de Duhul, și nu împliniți poftele firii pământești.”

Noe, Enoh și Avraam au umblat cu Dumnezeu. Noi putem să realizăm astăzi același lucru plecându-ne pe genunchi pentru a cere să fim întăriți. Decât să ne lase să cădem tocmai când apelăm la ajutorul Său încrezându-ne în El, Dumnezeu va trimite mai degrabă fiecare înger din ceruri pentru a ne salva de păcat. Dumnezeu ne-a creat agenți morali liberi și diavolul nu ne poate face să păcătuim. Dar noi trebuie să alegem să-L urmăm mai bine pe Isus, decât minciunile diavolului. Așadar, prin harul lui Dumnezeu, tu și eu putem rezista fiecărei ispite.

Desigur, dacă totuși vei cădea, adu-ți aminte că nu trebuie să renunți! Un proverb chinezesc spune: “Nu te îneci doar dacă o să cazi în apă. Te îneci dacă rămâi acolo.” Foarte mulți oameni care cad, rămân căzuți. Ei spun: “Ei, bine, acum sunt pierdut – pot deci, să cedez oricărei alte ispite.” Dumnezeu te poate ajuta să recuperezi terenul pierdut și te va salva și de ispitele viitoare.

Diavolul poate să te descurajeze cu șoaptele lui viclene: “Te cunosc! Te-am ispitit și ai dat curs invitației mele! Nu ești bun! Te numești creștin, dar ești doar un ipocrit! De fapt, nici măcar nu ești mântuit!”

Cred că viața de creștin este progresivă. Biblia făgăduiește: “Copilașilor, vă scriu aceste lucruri, ca să nu păcătuți. Dar dacă cineva a păcăuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel neprihănit” (1Ioan 2:1). Dacă păcătuiești – și cu toții o facem – nu renunța. Dacă diavolul te păcălește și cazi, să nu rămâi căzut. Nu lăsa ca eșecurile tale din trecut să devină scuze pentru compromisurile viitoare. Dumnezeu te poate ajuta să birui orice lucru. Tot ce trebuie să faci, este să abordezi problemele pe rând și cu răbdare.

Desigur, cea mai puternică motivație a ta pentru a rezista ispitelor, este dragostea pe care o ai față de Dumnezeu. Știi că păcatul Îl rănește pe Dumnezeu, așa că, atunci când ești ispitit, trebuie să spui cu voce tare: “Nu pot să fac acest lucru, pentru că Îl iubesc pe Dumnezeu.”

Erwin V. Lutzer a spus: “Răspunsul nostru față de ispite este un barometru plin de acuratețe al iubirii noastre față de Dumnezeu.” Cu cât Îl iubești mai mult pe Isus, cu atât mai puțin vei fi influențat de atracțiile diavolului. Adu-ți aminte cât de mult te iubește Isus apelând la amintirile legate de crucificarea Lui, exact atunci când ești ispitit și răspunde cu aceeași dragoste rezistând răului care este așezat înaintea ta.

Cu toții suntem ispitiți, dar Dumnezeu a promis că putem fi biruitori prin “făgăduințele deosebit de mărețe și prețioase” care se găsesc în Scriptură. Isus ne va învăța cum să biruim. Diavolul nu l-a putut determina pe Isus să păcătuiască, și nici pe noi nu poate. Aduceți mulțumiri Lui Dumnezeu, “care ne dă biruința prin Domnul nostru Isus Hristos!” (1Corinteni 15:57). Cereți de la El putere pentru biruință și cu bucurie explorați paginile Cuvântului Său!

*“Ei... au găsit pe omul din care ieșiseră dracii,
șezând la picioarele lui Isus” – Luca 8:35*

Șezând la picioarele Lui

Să stai la picioarele cuiva înseamnă să iei o poziție de supunere. Această poziție dă pe față și o dispoziție de a învăța. În timp ce demonizatul stătea la picioarele lui Isus, sunt sigur că Isus îl învăța cum să evite greșelile care îl duseseră la starea deplorabilă din care tocmai fusese eliberat.

Maria Magdalena, din care Isus a scos șapte demoni, a recunoscut de asemenea, nevoia pe care ea o avea de a petrece în mod regulat timp șezând la picioarele lui Isus, tocmai pentru a evita mănunchiul de ispite care năpăstuiește fiecare suflet uman. Este o istorisire extraordinară!

Isus a intrat într-un sat. Și o femeie, numită Marta, L-a primit în casa ei. Ea avea o soră numită Maria, care s-a așezat jos la picioarele Domnului, și asculta cuvintele Lui. Marta era împărțită cu multă slujire, a venit repede la El, și I-a zis: “Doamne, nu-Ți pasă că soru-mea m-a lăsat să slujesc singură? Zi-i dar să-mi ajute.” Drept răspuns, Isus i-a zis: “Marto, Marto, pentru multe lucruri te îngrijorezi și te frământă tu, dar un singur lucru trebuie. Maria și-a ales partea cea bună, care nu i se va lua” (Luca 10:38-42).

În timp ce mergeam pe stradă, puteam să aud scârțâitul pe care îl scotea în spatele meu, bicicleta cu trei roți, de mărime exagerată, a fratelui Harold. Fratele Harold era o legendă vie printre tinerii din Palm Springs. Era un sfânt în vârstă de șaptezeci de ani; un evreu creștinat care știa cum să “meargă pe drum” și cum să “poarte o discuție”.

Ziua fratelui Harold începea la patru dimineața cu două ore de studiu al Bibliei și rugăciune, urmate de alte câteva ore petrecute pe stradă înmânând broșuri. După aceea se ducea la spital. În calitate de capelan auto-numit în funcție, vizita saloanele și adresa pacienților un verset încurajator din Biblie, sau chiar două – toate din memorie. Nu voi uita niciodată felul în care vocea sa tremura cu reverență de fiecare dată

când cita Scriptura. O dată, cu ocazia unei întâlniri de rugăciune ce avea loc în zorii zilei, mi s-a părut că văd cum îi strălucește fața sa încadrată de barbă, în tip ce se ruga.

La data aceea, eu eram creștin de puțin timp, și încă luptam să-mi separ fosta filosofie hippie de adevărurile Bibliei. Confruntat cu confuzia de foarte multe ori, mă simțeam eșuat în viața mea de creștin. Fratele Harold avea întotdeauna un fel al lui de a ști cine avea nevoie de încurajare.

“Ce zi glorioasă ne-a dat Dumnezeu!” a spus el în timp ce a oprit bicicleta alături de mine. El era întotdeauna așa de bine-dispus.

“Da, o zi plăcută!” am răspuns eu. Trebuie că nu am fost prea convingător, pentru că el m-a studiat pentru un moment cu o expresie iubitoare și preocupată în același timp.

“Cât de mult poți să-ți ții respirația, Doug?” m-a întrebat în cele din urmă fratele Harold cu ochi strălucitori. Întrebarea lui m-a surprins, dar foarte rar pierdeam ocazia să mă laud. Când eram la școală, jucam un astfel de joc pentru a vedea cât de mult pot să-mi țin respirația în timp ce așteptam să sune clopoțelul. Așa că m-am fălit: “Pot să-mi țin respirația timp de patru minute dacă mai întâi inspir adânc.”

“Atunci nu ar trebui să petreci mai mult decât atâta fără să te rogi,” a spus el. “Cuvântul Domnului ne spune: ‘Rugați-vă fără încetare!’”

El a continuat să mă întrebe: “Cât de des mănânci?”

Începusem deja să înțeleg unde bătea. “Cam de două sau trei ori pe zi,” am răspuns cu șovăire în glas.

“Ei, bine, tot atât de des trebuie să citești sau să meditezi asupra Cuvântului lui Dumnezeu.” Și a adăugat: “Doug, ce se întâmplă cu corpul tău dacă nu faci exerciții fizice niciodată?”

“Presupun că devine slab și lipsit de fermitate,” am răspuns.

“Așa este,” a spus fratele Harold, “și același lucru se va întâmpla și cu credința ta dacă nu o întrebuințezi și nu o împarți cu alții.”

În timp ce se îndepărta pedalând, fratele Harold a strigat peste umăr: “Aceleași legi care se aplică trupului tău fizic, se aplică și sănătății tale spirituale.”

În acea zi de acum treizeci de ani, fratele Harold m-a condus să descopăr arma secretă a creștinului. Acea armă constă în devoționalele personale ale fiecăruia – studiul Bibliei, rugăciunea, mărturisirea. Practica devoționalelor personale nu este o armă secretă doar pentru că

cineva a încercat să o țină ascunsă. Mai degrabă, este necunoscută, pentru că atâtia oameni au neglijat-o. Avem nevoie să petrecem timp la picioarele lui Isus.

Am discutat deja despre pregătirea necesară pentru a evita ispita atunci când vine, și am aflat că vom dori să fim pregătiți să întâmpinăm ispitele pe care le vom înfrunta numai atunci când Îl iubim cu adevărat pe Dumnezeu. Ca să Îl iubim pe Dumnezeu, trebuie să ajungem să Îl cunoaștem. Vom aborda acest subiect mai detaliat în paginile care urmează.

*“El a vindecat pe mulți care pătimeau de felurite boli;
de asemenea, a scos mulți draci, și nu lăsa pe draci să vorbească,
pentru că-L cunoșteau” – Marcu 1:34*

Să-L cunoști pe Domnul

Cu ocazia unui sondaj Gallup din anul 1983, americanii au fost întrebați: “Cine crezi că este Isus?” Aproape 70% dintre cei ce au fost intervievați au spus că Isus nu este doar un simplu om. 42% au însumat cei care au răspuns că El a fost Dumnezeu printre oameni. 27% au reprezentat pe oamenii care simțeau că Isus este doar un simplu om, dar care a avut o chemare divină. Alți 9% au crezut că Isus este divin pentru că El reprezintă întruchiparea a tot ceea ce este mai bun în umanitate. Aceasta în condițiile în care 81% dintre americani se consideră ei înșiși a fi creștini.

Mulți dintre cei 81% din sondaj ar putea fi în situația oamenilor despre care Isus vorbea când a declarat: “Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: ‘Doamne, Doamne! N-am prorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?’ Atunci le voi spune curat: ‘Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege.’ ” (Matei 7:22. 23). Ei sunt pierduți, în ciuda credinței lor.

Biblia indică cu claritate faptul că suntem salvați nu prin a face fapte bune, ci prin ceva mult mai diferit. Domnul a avertizat că vor fi mulți aceia care vor face greșeala fatală de a crede că faptele bune

asigură mântuirea. Este greu de crezut că ar fi posibil să faci fapte bune pentru Isus, fără a avea o relație mântuitoare cu El. De fapt, ceea ce a scris Pavel către Tit pare că se aplică tuturor celor care nu au nicio relație cu Dumnezeu: “Ei se laudă că cunosc pe Dumnezeu, dar cu faptele Îl tăgăduiesc, căci sunt o scârbă: nesupuși, și netrebnici pentru orice faptă bună” (Tit 1:16).

Deși Biblia prezintă foarte clar faptul că noi nu suntem mântuiți prin fapte, spune tot atât de clar că vom fi condamnați sau răsplătiți potrivit celor ce le-am îndeplinit: “Și morții au fost judecați după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărțile acelea” (Apocalipsa 20:12). “Iată, Eu vin curând; și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui” (Apocalipsa 22:12).

La judecată, mulți pretind că Îl cunosc pe Dumnezeu, dar faptele lor spun o cu totul altă poveste. Explicația atunci, este că, odată ce L-am cunoscut cu adevărat pe Dumnezeu, vor urma și faptele cu adevărat bune, pentru care vom fi răsplătiți. Dar cum ajungem să Îl cunoaștem? Cum să stăm la picioarele Lui precum demonizatul sau Maria Magdalena, de vreme ce El este acum în ceruri?

George Mueller a făcut următoarea afirmație cu privire la Cartea lui Dumnezeu: “Vigoarea vieții noastre spirituale va fi direct proporțională cu locul pe care îl deține Biblia în viața noastră și în gândurile noastre.” Ioan 17:3 declară: “ ‘Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu’ ” (Ioan 17:3). Această cunoaștere care mântuiește nu este o înțelegere obișnuită a doctrinei biblice. Diavolul înțelege, dar acest lucru nu îl va salva. Iacov 2:19 spune: “și dracii cred... și se înfioară”.*

Așadar, a-L cunoaște pe Dumnezeu în acest fel, trebuie să însemne a avea o relație de iubire cu El. “Te voi logodi cu Mine prin credincioșie, și vei cunoaște pe Domnul” (Osea 2:20). Nu putem să-L ascultăm pe Dumnezeu, dacă nu îl iubim în primul rând, motiv pentru care Isus a spus: “Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele” (Ioan 14:15).*

* Totuși, este remarcabil de considerat faptul că demonii au părut să-L recunoască pe Isus de fiecare dată. Aceia care îl posedau pe demonizat, cu siguranță L-au recunoscut. Demonii care îl posedau “au strigat cu glas tare: ‘Ce am eu a face cu Tine, Isuse, Fiul Dumnezeului Celui Prea Înalt?’” (Marcu 5:7). Din nefericire, după cum am văzut deja, mulți dintre cei ai lui Isus, nu-L cunosc atât de bine.

Același lucru este și cu a avea credință. De unde vine aceasta? Pavel ne spune: “Astfel, credința vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos” (Romani 10:17).

Formula care schimbă viețile este foarte simplă: ca să Îl ascultăm pe Dumnezeu, trebuie să-L iubim. Ca să Îl iubim, trebuie să Îl cunoaștem. Și ca să Îl cunoaștem, trebuie să petrecem în mod regulat timp împreună cu El, la picioarele Lui, învățând cine este El cu adevărat. Lucrul acesta se aplică în cazul oricărei relații – ca să cunoaștem sau să avem încredere în oameni, trebuie să ne luăm mai întâi timp să comunicăm cu ei. Ei vorbesc cu noi și noi cu ei.

Dumnezeu ne vorbește prin Cuvântul Său și noi Îi vorbim Lui prin rugăciune. Cu cât Îl cunoaștem pe Dumnezeu mai bine, cu atât Îl vom iubi mai mult. Cu cât Îl iubim mai mult, cu atât Îl vom sluji mai bine. O adevărată slujire a lui Dumnezeu poate să izvorască numai dintr-o adevărată cunoaștere a Lui. “Așa că după roadele lor îi veți cunoaște”. (Matei 7:20).

Un prinț de seamă a ales să fie prezent la executarea unui criminal vestit. A fost adânc mișcat când a observat tulburarea întipărită pe fața condamnatului și a fost îndemnat să întrebe: “Ai vreo dorință care ai vrea să-ți fie îndeplinită înainte de a muri?”

Omul a răspuns: “Da, vă rog. Aș dori să beau un pahar cu apă.”

Apa a fost adusă, dar criminalul tremura atât de tare, că îi era foarte greu să ducă paharul la gură. Când a văzut acest lucru, prințul i-a spus: “Nu te teme, nu te grăbi. Viața îți va fi cruțată până vei bea acea apă.”

La auzul acelor cuvinte, prizonierul s-a oprit, a vărsat apa pe pământ, s-a întors spre prinț și a rostit cu mare încredere: “Mă încred în cuvântul tău.”

Prințul nu a fost nemulțumit, nici nu s-a mâniat față de presupunerea acelui prizonier. A dat poruncă să fie eliberat, mulțumit de faptul că până și acest om nevrednic și fără merite are atât de multă încredere în autoritatea cuvântului său.

Nu putem să supra-apreciem importanța credinței simple în făgăduința lui Dumnezeu că Cuvântul Său ne mântuiește. Este

* Puțin mai târziu, Isus a spus: “Cine are poruncile Mele și le păzește, acela Mă iubește” (Ioan 14:21). Faptul că Isus a repetat această idee în legătură cu păzirea poruncilor, sugerează că El consideră foarte important acest lucru. (vezi și 1 Ioan 2:4).

privilegiul nostru să profităm de mila Lui cea mare. Scriptura ne spune că Dumnezeu ne-a dat făgăduințele Lui nespuse de mari și scumpe, ca prin ele să vă faceți părtași firii dumnezeiești, după ce ați fugit de stricăciunea, care este în lume prin pofte” (2 Petru 1:4).

*“A doua zi dimineața, pe când era încă întuneric de tot,
Isus S-a sculat, a ieșit, și S-a dus într-un loc pustiu.
Și Se ruga acolo.” – Marcu 1:35*

Pâine proaspătă

În ultimii zece ani, compania Krispy Kreme a devenit un model pentru succes datorită angajamentului ei de a coace gogoși proaspete în fiecare dimineață, devreme. Decât să vândă toate produsele învechite, mai degrabă le aruncau.

Pâinea proaspătă este un lucru crucial pentru dezvoltarea creștină. Dimineața este cel mai potrivit timp pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu. Acest principiu a fost întipărit adânc în mintea copiilor lui Israel prin darul manei care venea de la Dumnezeu. Cădea din cer, dimineața, devreme, șase zile pe săptămână. Dacă întârziu s-o culeagă, mana se evaporă. “Astfel, în toate diminețile, fiecare strângea cât îi trebuia pentru hrană; și, când venea căldura soarelui, se topea” (Exod 16:21).

În același fel, dacă noi așteptăm prea mult până începem devoționalul, grijile și presiunile zilei ne vor acapara atenția înainte ca să i-o putem acorda lui Dumnezeu. Așadar, nu lăsați mana să se topească. Și aduceți-vă aminte: cu cât suntem mai ocupați și cu cât se strâng mai multe lucruri de îndeplinit, cu atât este mai mare nevoia noastră de a ne lua timp să studiem Cuvântul lui Dumnezeu și să ne rugăm.

Isus, exemplul nostru desăvârșit, a urmat obiceiul de a avea devoționalul de dimineață. El a considerat acest lucru ca fiind esențial pentru viață, întrucât ca și hrana fizică – și sub anumite aspecte, chiar mult mai importantă. “Am prețuit cuvintele gurii Lui mai mult decât hrana mea zilnică” (Iov 23:12)* Dacă ești pe cale să întârzi la serviciu și trebuie să alegi între biscuiții de cereale cu stafide și altarul de

dimineată, nu pot spune decât că, în timp ce fibrele sunt importante pentru organism, nu te vor reține să nu mai păcătuiești. “Când am primit cuvintele Tale, le-am înghițit; cuvintele Tale au fost bucuria și veselia inimii mele” (Ieremia 15:16).

În Rugăciunea Domnească este cuprins un gând care spune “Dă-ne nouă astăzi pâinea cea de toate zilele”. Ar trebui să considerăm acest gând ca făcând referire mai mult la pâinea spirituală decât la varietatea produselor de panificație. Când Isus a fost ispitit în pustie după patruzeci de zile de post, El i-a spus diavolului : “Este scris: ‘Omul nu va trăi numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu’” (Luca 4:4).

Nu pot să explic faptul acesta, dar se pare că hrana spirituală nu i-a dat lui Isus numai putere spirituală, dar și tărie fizică. Ioan 4:31, 32 notează: “ucenicii Îl rugau să mănânce, și ziceau: ‘Învățătorule, mănâncă!’ Dar El le-a zis: ‘Eu am de mâncat o mâncare, pe care voi n-o cunoașteți’”

Ilie a primit și el rezistență fizică supranaturală după ce a mâncat pâine cerească pe care a preparat-o un înger. “Îngerul Domnului a venit a doua oară, l-a atins, și a zis: ‘Scoală-te și mănâncă, fiindcă drumul pe care-l ai de făcut este prea lung pentru tine.’ El s-a sculat, a mâncat și a băut; și, cu puterea pe care i-a dat-o mâncarea aceasta, a mers patruzeci de zile și patruzeci de nopți până la muntele lui Dumnezeu, Horeb” (1Împărați 19:7, 8). Poți și tu să descoperi faptul că dacă te trezești mai devreme pentru a petrece timp cu Dumnezeu, vei dispune de resurse mai mari de energie în timpul zilei.

Chiar dacă acest lucru a mai fost menționat în secțiunea precedentă, merită repetat: dacă dorim să înfrângem inamicul care este mereu gata să ne asalteze, avem nevoie de aceeași armă secretă pe care a folosit-o Isus. Este descrisă foarte bine în Efeseni 6:17: “Luați... sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu.”

Cu toții ne dorim în mod sfâșietor și avem nevoie să-L avem pe Isus ca locuitor al inimii noastre. Dar ce vom face pentru a-L aduce să locuiască acolo? Un alt nume al lui Isus este Cuvântul. Când citim Cuvântul, Îl invităm în mod direct pe Isus în inimile și mințile noastre.

* Autorul citează o altă versiune de traducere a textului din cartea lui Iov, capitoul 23, versetul 12. – n.tr.

“Strâng Cuvântul Tău în inima mea, ca să nu păcătuiesc împotriva Ta!”
(Psalm 119:11)

Pentru că Isus este Cuvântul, tot El este și arma secretă. Din nou, întâlnim același principiu: cu cât petrecem mai mult timp cu Isus în rugăciune și studiul Bibliei, Îl vom cunoaște mai bine și Îl vom iubi mai mult. Și după cum reacția noastră normală este să vorbim despre cei pe care îi iubim, va deveni mult mai natural pentru noi să spunem altora, prieteni și dușmani, despre Domnul nostru. Apoi, pe măsură ce împărtășim și altora credința noastră, aceasta va deveni mai puternică – precum un mușchi este întărit prin activitate.

Mai multă dragoste, mai multă mărturisire, o predare autentică, mai multă energie, mult mai puțină apăsare – toate acestea și mult mai multe chiar, se produc ca o reacție în lanț ce își are punctul de pornire atunci când folosim arma secretă a devoționalelor personale. “Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăișuri: pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă simțirile și gândurile inimii” (Evrei 4:12).

“Dacă veți cere ceva în Numele Meu, voi face.” – Ioan 14:14

Isus răspunde rugăciunilor

Un om i-a cerut lui Alexandru cel Mare să-i dea un dar sub formă de zestre pentru a-i acorda mâna fiicei sale, în legământul căsătoriei. Împăratul a fost de acord și i-a răspuns că poate merge la trezorerul său pentru a cere orice va voi. Așa că el a mers și a cerut o sumă enormă.

Trezorerul a tresărit surprins de uimire și i-a spus că nu poate să-i dea atât de mult fără un ordin direct din partea împăratului. Ducându-se personal la Alexandru, trezorerul a susținut că și o fracțiune mică din acea sumă ar fi mai mult decât necesară, pentru un asemenea scop. “Nu,” a răspuns Alexandru, “Dă-i voie să încaseze întreaga sumă. Îl admir pe omul acela. El mă onorează. Mă tratează ca pe un rege și prin ceea ce a cerut, dovedește că mă consideră bogat, puternic și generos.”

Isus a răspuns rugăminții nerostite a demonizatului, pentru eliberare. El a răspuns rugăminții locuitorilor din Gadara atunci când I-au cerut

să plece. A răspuns chiar și “rugăciunilor” demonilor, atunci când au cerut să fie lăsați să intre în porci. Mă întreb: de ce ne rugăm așa de puțin? “Și tot astfel și Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră: căci nu știm cum trebuie să ne rugăm. Dar însuși Duhul mijlocește pentru noi cu suspine negrăite” (Romani 8:26).

Una dintre cele mai bune observații asupra rugăciunii se găsește în cartea *Calea către Hristos*:

Întunericul celui rău învăluie pe aceia care neglijează rugăciunea: șoptele ispititoare ale vrăjmașului îi amăgesc la păcat. Și toate acestea pentru că ei nu folosesc privilegiile rugăciunii pe care Dumnezeu li le-a dat în această rânduială divină. De ce oare fiii și fiicele lui Dumnezeu să fie atât de întârzieți în a se ruga, știind că rugăciunea este cheia în mână credinței care deschide tezaurul cerului, unde se găsesc depozitate resursele inepuizabile ale Celui Atotputernic? Fără rugăciuni stăruitoare și continuă veghere, noi suntem în primejdia de a deveni din ce în ce mai nepăsători și de a devia de la calea dreaptă. Vrăjmașul mântuirii noastre caută mereu să pună piedici în calea spre tronul milei, pentru ca noi să nu putem obține: prin rugăciuni stăruitoare și credință: harul și puterea de a rezista ispitei.*

Un om care fusese crescut la oraș a cumpărat o fermă și o vacă de lapte. Într-o zi, pe când se afla în magazinul de unde procura hrana animalului, s-a plâns că vaca încetase să mai dea lapte. “O hrănești cum trebuie?” a întrebat proprietarul magazinului.

“I-am dat să mănânce tot ceea ce mi-ai vândut până acum,” a răspuns omul.

“O mulgi la ore fixe zi de zi?”

“Nu chiar. Dacă am nevoie de o cană sau o cană și jumătate de lapte pentru micul dejun, merg afară și numai atâta iau, restul îl las să-l strângă ea.”

* Ellen G. White, *Calea către Hristos*, 94

Desigur, nu așa se procedează. Atunci când mulgi vacile, trebuie să iei tot ce ele pot oferi, altfel, într-un târziu, nu o să mai poți căpăta nimic. Acest lucru se aplică și în dreptul prezenței lui Dumnezeu. Trebuie să ne rugăm ca Duhul lui Dumnezeu să ne umple inimile până când acestea vor fi “pline de farmec” (Psalm 45:1).

*“Ei ... au găsit pe omul din care ieșiseră dracii, șezând
la picioarele lui Isus, îmbrăcat, și în toate mințile;
și i-a apucat frica” – Luca 8:35*

Haine noi

Probabil ați auzit de povestea lui Hans Christian Andersen “Hainele cele noi ale împăratului”. Este povestea a doi ticăloși care pretind că sunt croitori talentați și care profită de un împărat înfumurat. Ei susțin că au inventat o metodă de a țese un material atât de ușor și de subțire ce pare invizibil tuturor celor ce sunt prea stupizi ca să-i aprecieze calitatea.

Într-un sfârșit se prezintă înaintea împăratului cu ceea ce ei spun că este o haină deosebită confecționată din materialul lor, pe care, evident, împăratul nu îl poate vedea. Nedorind să pară stupid însă, el se preface că admiră lucrătura deosebită și culorile frumoase. Cei doi oameni de nimic îl încurajează pe împărat să facă o plimbare prin oraș pentru a arăta tuturor noua sa vestimentație uluitoare. El ascultă sfatul și mulți oameni care au auzit despre materialul deosebit, îi adresează complimente împăratului cu privire la noile sale haine, pentru că nici ei nu vor să pară proști. În final, un băiețel cinstit, arată cu degetul ceea ce era evident: “Priviți! Împăratul este în pielea goală!”

La fel cum este o legătură între faptul de a sta la picioarele lui Isus și acela de a fi în toate mințile, există o legătură puternică și între a sta la picioarele lui Isus și a fi îmbrăcat. “‘Pentru că zici: ‘Sunt bogat, m-am îmbogățit, și nu duc lipsă de nimic’, și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol’” (Apocalipsa 3:17).

A fost prezentată deja semnificația spirituală a goliciunii, dar ne putem întreba încă “De unde luase demonizatul haine?”

Cred că Același care a dat lui Adam și Evei piei, s-a dezbrăcat pe Sine de haina ce o purta pentru a acoperi rușinea acestui om dezvelit. La fel cum Ilie și-a aruncat mantia pe umerii lui Elisei, la fel cum Iacov i-a dăruit lui Iosif o haină împărătească, la fel cum tatăl a acoperit zdrențele murdare ale fiului risipitor, eu cred că Isus l-a acoperit pe acest om cu propria Lui haină.

Această imagine este un simbol pentru tine și pentru mine care declară că Isus ne va curăți de rușine și vinovăție și ne va acoperi cu neprihănirea Sa. “Toți am ajuns ca niște necurați, și toate faptele noastre bune sunt ca o haină mânjită” (Isaia 64:6). Numai atunci când Isus ne oferă neprihănirea Sa, putem spune că suntem cu adevărat în toate mințile.

Ca și orbul Bartimeu, trebuie să ne ridicăm, să aruncăm departe hainele noastre învechite și să venim la Isus (Marcu 10:50). Un profet din Vechiul Testament folosește această imagine pentru a ilustra modul în care Dumnezeu ne acoperă păcatele. “El... a zis celor ce erau înaintea Lui: ‘Dezbrăcați-l de hainele murdare de pe el!’ Apoi a zis lui Iosua: ‘Iată că îndepărtez de la tine nelegiuirea, și te îmbrac cu haine de sărbătoare!’” (Zaharia 3:4).

*“Tot norodul din ținutul Gherghesenilor a rugat pe Isus
să plece de la ei, pentru că îi apucase o mare frică.
Isus S-a suit într-o corabie, și S-a întors”. – Luca 8:37*

Respingându-L pe Isus

În 1962 autoritățile poștale americane au respins un timbru ediție specială de Crăciun, pentru că sugera crucea creștină. Modelul înfățișa o lumânare încadrată de o coroniță, ce ardea la o fereastră. S-a produs îngrijorare printre criticii cei mai sensibili, cu privire la faptul că oamenii ar putea să creadă că lemnul ramelor de geam reprezentau o cruce. Câtă diferență față de atitudinea autorităților poștale de cu șaptezeci de ani în urmă. Atunci a fost emis un timbru care îl înfățișa pe Columb plantând o cruce în Lumea Nouă. Acel timbru a fost emis pe 12 octombrie 1892, la cea de a patra sută aniversare a evenimentului.

Această istorisire ilustrează cu acuratețe un adevăr important: lumea va respinge în general crucea și pe cei care o poartă. “Fiindcă propovăduirea crucii este o nebunie pentru cei ce sunt pe calea pierzării: dar pentru noi, care suntem pe calea mântuirii, este puterea lui Dumnezeu” (1 Corinteni 1:18).

Cimitirul de pe țărmul posomorât al ținutului Decapole reprezintă lumea osândită, care L-a respins pe Isus pe de-a-ntregul. Asemenea mulțimii de pe plajă care I-a cerut să plece, asemenea mulțimii care L-a respins pe Isus la proces și a strigat ca Baraba să fie eliberat, ei au preferat un lunatic în locul Domnului. Aceasta constituie o profundă dovadă a faptului că trăiau sub blestemul păcatului. Așadar, Mântuitorul a plecat cu barca. Cu toate acestea, El nu i-a abandonat pe oameni din cauza respingerii lor, ci a lăsat un reprezentant care să continue să le dea mărturie și să demonstreze practic felul în care El mântuiește.

Ați observat că aceia care doreau ca Isus să plece erau oameni care nu avuseseră nici o experiență cu Isus, pe când bărbatul care Îi simțise puterea dorea să rămână cu El? Oamenii care au experimentat o izbăvire radicală, nu vor întreba: “Încă nu este biserica gata?” Asemenea Mariei Magdalena, ei se vor agăța de picioarele lui Isus și asemenea lui Iacov, Îl vor îmbrățișa pe Domnul spunând: “Nu Te voi lăsa să pleci până nu mă vei binecuvânta” (Geneza 32:26).

Adevărul este că atunci când cineva Îi cere lui Isus să plece, El va pleca. Domnul are maniere; nu va forța pe nimeni să-L primească. El bate la ușă și strigă, dar nu va încălca niciodată libertatea noastră de alegere.

Charles Spurgeon a făcut această afirmație:

Călătorind prin Alpi, oricine poate vedea câte o mică cruce neagră plasată pe o piatră sau pe marginea unui râu sau chiar pe marginea arterei principale, care marchează locul unde oamenii au cunoscut moartea bruscă din pricina accidentelor. Acestea sunt avertismente solemne cu privire la mortalitatea noastră, dar ne conduc gândurile chiar dincolo de această realitate. Căci dacă locurile în care oamenii își contractează de bună voie moartea a doua, ar fi marcate la fel, ce scenă ar prezenta lumea în care trăim! Aici, amintirea unui suflet ruinat prin cedarea în

fața unei ispite înșelătoare, colo, o conștiință moartă prin respingerea ultimei avertizări, dincolo, o inimă schimbată în piatră pentru totdeauna, pentru că a rezistat ultimului apel blând al dragostei.

Pe măsură ce oamenii din Decapole adunau evenimentele zilei punându-le cap la cap, neținând cont doar de distrugerea porcilor, ci și de eliberarea demonizatului, au început să-și dea seama că exista Cineva mult mai copleșitor și mult mai de temut decât demonii care cândva îl posedaseră pe bărbatul acum lucid. Bănuiesc că ei avuseseră de a face cu demonizatul în multe ocazii în timp ce l-au legat cu lanțuri, sau l-au izgonit din apropierea lor și cu totul inexplicabil, au ales să-L trateze și pe Isus în același fel.

Este o ironie faptul că demonizatul nu dorea ca Isus să părăsească acel ținut, în timp ce toți ceilalți nu doreau ca El să rămână. Este una din puținele ocazii când o minune îi conduce pe oameni mai departe și nu mai aproape de Isus. Pare că oamenii aceștia nu aveau nici o așteptare mesianică și nu doreau să aibă nimic de a face cu Cineva care avea atâta putere teribilă – o putere asupra căreia ei nu aveau nici un fel de control.

Cary Grand mergea pe stradă și a întâlnit un bărbat care l-a fixat cu privirea și fața îi radia de încântare. Omul a spus: “Stați puțin,... sunteți... sunteți – știu cine sunteți! Să nu-mi spuneți... ă, Rock Hud – Nu, sunteți...”

Grant s-a gândit să-l ajute pe fanul care se străduia să-și amintească, așa că a terminat propoziția bărbatului: “Cary Grant”.

Dar omul plin de entuziasm a replicat: “Nu, nu sunteți acela! Sunteți...”

Acolo se afla chiar Cary Grant identificându-se cu propriul nume, dar omul avea pe altcineva în minte..

Ioan spune despre Isus: “El era în lume, și lumea a fost făcută prin El, dar lumea nu L-a cunoscut” (Ioan 1:10). Chiar și atunci când Isus a dezvăluit cine era – Fiul lui Dumnezeu – răspunsul nu a fost o acceptare binevenită, ci respingere și crucificare.

“Uitați-vă la mâinile și picioarele Mele, Eu sunt!” – Luca 24:39

*“Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine,
să-și ia crucea în fiecare zi, și să Mă urmeze. Fiindcă
oricine va voi să-și scape viața, o va pierde;
dar oricine își va pierde viața pentru Mine,
o va câștiga.” – Luca 9:23, 24*

Răni care vorbesc, moarte care vindecă

Adoniram Judson, renumitul misionar în Burma, a îndurat greutăți de nespus în timp ce încerca să ajungă cu Evanghelia la cei pierduți. Pentru șapte ani sfâșietori, a suferit foamete și privațiuni de tot felul. În timpul acelor ani, a fost aruncat în închisoarea Ava și timp de șaptesprezece ani a îndurat un tratament incredibil de nedrept. Ca urmare a acestei experiențe, a purtat cu el pentru tot restul vieții, semnele urâte pe care i le lăsaseră lanțurile și cătușele ce îl ținuseră cu cruzime atâta timp.

La eliberarea lui, plin de curaj, a mers și a cerut permisiunea să intre în altă provincie în care ar fi putut să reia activitatea de predicare a evangheliei. Conducătorul fără de Dumnezeu i-a refuzat indignat cererea, spunând: “Poporul meu nu este destul de naiv ca să asculte ce ar putea spune un misionar, dar mi-e teamă că ar putea fi impresionați de cicatricile tale și se vor converti la religia ta!”

Bănuiesc că și după ce Isus l-a eliberat pe demonizat din lanțurile sale, el a păstrat urmele acestora pe brațe și pe glezne, în urma tuturor acelor ani de posedare. Dintr-un punct de vedere, semnele lui erau o mărturie a harului lui Dumnezeu – la fel cum semnele lui Isus ne vor aduce aminte pentru veșnicie de dragostea Lui care a mers până la sacrificiu. Faptul că cicatricile persistă, este un avertisment că în timp ce Dumnezeu ne iartă toate păcatele, rezultatele alegerilor noastre nepotrivite, pot să nu fie schimbate în decursul acestei vieți.

Câțiva ani în urmă, Karla Faye Tucker a fost prima femeie executată în Texas de la Războiul Civil și până în prezent. În timp ce se afla pe banca de execuție așteptându-și rândul pentru o crimă odioasă, a experimentat ceea ce părea o predare totală față de Hristos. A devenit o

prizonieră model și a fost iertată până și de familia victimei. Cu toate acestea, ea a primit injecția mortală.

Nu trebuie să pierdem din vedere faptul că acceptarea lui Isus nu înlătură întotdeauna consecințele păcatelor noastre și nici nu șterge urmele. Rezultatele păcatelor pe care le-am comis se întind câteodată dincolo de iertarea pe care o primim. Salvarea pe care Isus a promis-o tâlharului de pe crucea alăturată, era eliberarea de pedeapsa finală pentru păcat, dar nu și de consecințele temporare ale acestuia. Isus nu l-a dat jos de pe cruce pe tâlhar, dar L-a mântuit.* Acest tâlhar, a fost, practic, crucificat împreună cu Isus.

Pentru demonizat, noua viață de urmaș al lui Isus a început la mormânt.** Pavel a scris și el despre această experiență de moarte și naștere din nou: “Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața, pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine” (Galateni 2:20).

Ce înseamnă să fii răstignit împreună cu Hristos?

Ca o glumă, un prieten mi-a trimis odată un cadou: un tichet de intrare la o ședință netaxabilă cu infamul doctor Jack Kevorkian. Acesta este persoana cunoscută sub pseudonimul lugubru de “Doctor Moarte” și a devenit foarte popular pentru că atât de mulți oameni sunt sătui de suferință, încât mai degrabă ar comite sinucidere decât să continue să trăiască în durere.

Într-un anume sens, soluția pentru a-L urma pe Isus cu succes, este tot o formă de sinucidere. Nu este o sinucidere fizică, ci o sinucidere a eului. Pavel a scris: “căci cine a murit, de drept, este izbăvit de păcat” (Romani 6:7). Oamenii morți nu se supără și nici nu-și pierd cumpătul. Oamenii morți nu se poartă în mod egoist și nici nu se lasă cuprinși de amărăciune sau ranchiună. Dietrich Bonhoeffer a făcut următoarea observație: “Atunci când Hristos cheamă un om, îl invită să vină și să moară.”

* Putem să mulțumim lui Dumnezeu pentru că uneori, în mila Sa, modifică circumstanțele și atenuază consecințele alegerilor noastre rele.

** Maria, de asemenea, a alergat dintr-un cimitir cu viață nouă, bucurându-se să ducă vestea bună mai departe.

Toți aceia care sunt ai lui Hristos, și-au răstignit firea pământească cu toate pasiunile sale josnice și dorințele lumești. “Tot așa și voi înșivă, socotiți-vă morți față de păcat, și vii pentru Dumnezeu, în Isus Hristos, Domnul nostru” (Romani 6:11). A. V. Tozer a spus:

Omul care poartă o cruce nu mai deține controlul asupra destinului său; l-a pierdut atunci când și-a luat crucea. Aceasta a devenit pentru el un interes care absoarbe totul, o intervenție coplesitoare. Indiferent ce și-ar dori să facă, nu poate să mai facă decât un singur lucru, și acela este să meargă înainte spre răstignire.

Un pastor îi arăta unui preot o cruce nou-nouță pe care o avea biserica acestuia din urmă, fiind plasată în vârful turlei. “Crucea aceea ne-a costat zece mii de dolari,” a spus preotul strălucind de bucurie.

“Ei bine, atunci ați fost înșelați,” a răspuns celălalt slujitor al Domnului. “Au fost unele vremuri când creștinii puteau căpăta asemenea cruci pe gratis.”

Isus a spus unui om care se afla în căutarea mântuirii: “Îți lipsește un lucru; du-te de vinde tot ce ai, dă la săraci, și vei avea o comoară în cer. Apoi vino, ia-ți crucea, și urmează-Mă” (Marcu 10:21).

“Tot norodul... a rugat pe Isus să plece de la ei, pentru că îi apucase o mare frică.” – Luca 8:37

Furtuna temerilor

M-am amuzat atunci când am citit că președintele Benjamin Harrison și soția lui erau atât de speriați de noul sistem electric instalat la Casa Albă, încât nu îndrăzneau să atingă întrerupătoarele. Dacă nu era nici un servitor prin preajmă, să stingă luminile când mergeau la culcare, dormeau cu ele aprinse.

În povestirea despre traversarea mării și despre demonizat, toți erau prinși în mrejele spaimii, cu excepția lui Isus. Ucenicilor le era teamă de furtună, doar ca să li se facă teamă de Isus după ce acesta a potolit furtuna. După ce Isus a muștră furtuna, El s-a întors și i-a muștrat pe ucenici pentru spaima lor și lipsa de credință. Și încă pluteau în aer mult mai multe temeri. Ucenicilor le era teamă de demonizat. Demonilor

le era teamă de Isus. Porcarii se temeau de porcii posedați, iar locuitorii orașului se temeau de Isus.

Calmând furtuna turbată și pe omul nebun de legat, Isus a demonstrat că este Domnul întregii creații, și cel al lumii fizice, dar și cel al lumii spirituale. Și mult mai mult decât atâta, acțiunile Lui au adus pacea și au arătat că are o milă atotcuprinzătoare. Atunci de ce anume se tem atât de mulți dintre noi?

Pentru câțiva ani, John Wesley, fondatorul bisericii metodiste, s-a îndoit de propria convertire, deși lucra fără odihnă ca pastor. Într-o zi s-a îmbarcat pe o navă pentru a traversa Atlanticul împreună cu un grup de creștini moravieni. Pe parcursul călătoriei, au întâlnit o furtună teribilă. Mâinile tuturor se aflau pe punte în timp ce vasul se clătina violent pe valurile oceanului întunecat. Apa se năpustea în interior, iar pânzele se rupeau; cu toate acestea, familiile de creștini moravieni stăteau plini de pace pe punte, intonând imnuri.

Wesley, care se agăța îngrozit de marginea vasului, i-a întrebat: “Vouă nu vă este teamă?”

Unul dintre bărbați a răspuns: “Nu, nu mi-e teamă.”

“Bine, dar,” a continuat Wesley, perplex, “femeilor și copiilor nu le este frică?”

Omul a răspuns: “Nu, nu ne temem de moarte. Viețile noastre sunt în mâna lui Dumnezeu.”

În acel moment, Wesley a căpătat convingerea că el nu avea cu adevărat credință în Dumnezeu. Nu mult după aceea, Prințul Păcii, și-a predat inima. Mai târziu, Wesley a scris: “Acela care se teme de Dumnezeu, nu se mai teme de nimic altceva. Dacă nu te temi de Dumnezeu, te vei teme de toate celelalte lucruri.”

Scriptura spune: “În dragoste nu este frică; ci dragostea desăvârșită izgonește frica; pentru că frica are cu ea pedeapsa; și cine se teme, n-a ajuns desăvârșit în dragoste” (1 Ioan 4:18). Creștinii care au o credință autentică se încred în Dumnezeu indiferent de împrejurările exterioare. Ei știu că nu au de ce să se teamă atâta timp cât Dumnezeu domnește.

Titanicul a fost construit în Belfast și oamenii din acel oraș erau foarte mândri de vasul despre care se dusese vestea în lung și-n lat, ajungând să fie supranumit “vaporul de nescufundat”. Atunci când s-a

scufundat, șaisprezece membri ai unei biserici protestante din Belfast, toți mecanici pricepuți, au pierit împreună cu el. Primarul a declarat că orașul nu a mai cunoscut niciodată o tristețe atât de adâncă precum cea care a fost adusă asupra lui din pricina teribilei tragedii. Într-adevăr, mânia a fost atât de profundă, încât se spune că până și cei mai rezistenți bărbați ai orașului își dădeau mâna atunci când se întâlneau, izbucneau în lacrimi și plecau mai departe fără să rostească un cuvânt.

În duminica imediat următoare tragediei, un pastor american renumit care se afla în vizită în Belfast, a predicat în biserica din care făcuseră parte cei șaisprezece mecanici. Clădirea era supraaglomerată – nu erau doar membrii bisericii acolo, dar și lorzi, episcopi și preoți din toate denomițiile. Suspinele celor ce deveniseră pe neașteptate văduve și orfani, umpleau sala, care în situații normale era plină de liniște.

Marele predicator a abordat subiectul “Vasul de nescufundat”, însă nu a vorbit despre colosul cu unsprezece etaje care s-a izbit de ghețar. Nu, ci mesajul său a avut în vedere celălalt vas de nescufundat – firava barcă de pescari de pe Marea Galileii, de nescufundat pentru că Învățătorul era adormit cu capul pe o pernă la pupa vasului. El a spus:

Mulțumim lui Dumnezeu, că El [Isus] trăiește încă și ridică talazurile și controlează furtunile, și atunci când fiii oamenilor Îl iau la bord pe unicul Pilot adevărat, nu au a se teme de nimic. Vom trece cu bine prin încercările prezente și El va aduce vasul înapoi în portul speranțelor noastre curate.

Dumnezeu nu a promis că ne va feri de furtuni, dar a promis că ne va ajuta să le străbatem cu bine. Deși Domnul le-a poruncit ucenicilor să traverseze marea, nu le-a garantat o traversare ușoară. Poate că Isus nu va împiedica o furtună să lovească o navă, dar El va împiedica scufundarea acelei nave. Dacă Isus este în barcă, nu avem de ce să ne temem, pentru că vom ajunge la destinație.

*“I-a scos din întuneric și din umbra morții, și le-a rupt legăturile.”
– Psalm 107:14*

Din închisoare la palat

Una din cele mai ciudate schimbări de destin din câte înregistrează istoria, aparține lui Nelson Mandela, sud africanul care a fost încarcerat mai mult de douăzeci de ani de fostul guvern al țării, ce promova o politică de apartheid, și care a devenit președintele Africii de Sud în 1994, precum și câștigătorul premiului Nobel pentru pace în 1993. În mod similar, istoria biblică este marcată de exemple uimitoare ale celor cărora au cunoscut această tranziție de la carceră la palat. Cea care urmează este una dintre cele mai frumoase astfel de istorisiri:

“În al treizeci și șaptelea an al robiei lui Ioiachin, împăratul lui Iuda, în a douăzeci și șaptea zi a lunii a douăsprezecea, Evil-Merodac, împăratul Babilonului, în cel dintâi an al domniei lui, a înălțat capul lui Ioiachin, împăratul lui Iuda, și l-a scos din temniță, i-a vorbit cu bunătate, și a pus scaunul lui de domnie mai presus de scaunul de domnie al împăraților care erau cu el la Babilon. I-a schimbat hainele de temniță, și Ioiachin a mâncat totdeauna la masa lui, în tot timpul vieții lui” (2 Împărați 25:27-29).

Ce simbol minunat al salvării! Regele Babilonului arată milă față de Ioiachin care suferea în temniță de treizeci și șapte de ani. Nu numai că îl eliberează din lanțuri, dar îi vorbește cu blândețe și îi dă haine noi, împărătești în schimbul uniformei de pușcăriaș. Îi acordă chiar un loc maiestuos la masa împăratului, în palatul din Babilon și îl hrănește cu mâncăruri împărătești de la bucătăria palatului. Ceea ce este cu totul surprinzător, aceste favoruri îi sunt acordate pentru tot restul vieții – un simbol clar al vieții veșnice.

Povestea lui Ioiachin este totodată și povestea eliberării demonizată, și povestea mântuirii noastre. După ce venim la Isus așa cum suntem, nu numai că ne rupe lanțurile și ne scoate la lumină din închisoarea întunecată, dar ne oferă și haine noi, împărătești. El ne

schimbă statutul din prizonieri condamnați la moarte în copii ai Regelui! “Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu!” (1 Ioan 3:1).

Într-o singură zi, rangul lui Iosif a fost schimbat din sclav prizonier în primul ministru al Egiptului. Într-o singură zi, poziția lui Moise a fost schimbată din bebeluș sclav osândit și neajutorat în fiul faraonului.* În același mod, poziția lui Daniel a fost schimbată din iudeu captiv în consilier șef al Babilonului.

Dumnezeu are și pentru viața ta un asemenea plan regal. Iată ce vrea El să facă pentru tine: vrea să-ți acorde eliberarea de lanțurile care te țin legat, să-ți dea un nume nou, să devii copilul Său, să te acopere cu haina împărătească a neprihănirii Lui și să te hrănească totdeauna cu pâinea vie și cu fructele din pomul vieții (vezi Apocalipsa 2:7)! “A Lui, care ne iubește, care ne-a spălat de păcatele noastre cu sângele Său, și a făcut din noi o împărăție și preoți pentru Dumnezeu, Tatăl Său: a Lui să fie slava și puterea în vecii vecilor! Amin” (Apocalipsa 1:5,6).

“Pe cel ce va birui, îl voi face un stâlp în Templul Dumnezeului Meu, și nu va mai ieși afară din el. Voi scrie pe el Numele Dumnezeului Meu și numele cetății Dumnezeului Meu, noul Ierusalim, care are să se pogoare din cer de la Dumnezeul Meu, și Numele Meu cel nou.” – Apocalipsa 3:12

O criză de identitate

Infrațiunea furtului de identitate este în plină creștere în America. Ceea ce este specific acestui delict, este faptul că o persoană obține și folosește în mod ilegal informațiile personale ale unei alte persoane în scop de fraudă sau înșelăciune, cel mai frecvent fiind câștigul economic. Spre deosebire de amprente, datele personale – în mod deosebit numărul de la asigurările sociale, numărul contului bancar sau al cartelei de

* De fapt, întreaga carte a Exodului este istorisirea modului în care Dumnezeu sfărâmă lanțurile unei națiuni întregi și îi transformă din sclavi într-o familie regală. “Îmi veți fi o “împărăție de preoți și un neam sfânt” (Exod 19:6).

credit bancar sau chiar numărul personal de identificare al cartelei telefonice – pot fi folosite în mod abuziv dacă ajung în mâinile cui nu trebuie, în felul acesta alții putând profita de diverse servicii pe cheltuiala ta. În fiecare zi, sute de oameni de pe cuprinsul întregii țări raportează sume de bani furate din conturile lor bancare. În cele mai rele cazuri, infractorii își asumă cu totul identitatea victimelor, acumulează datorii imense și comit tot soiul de infracțiuni, lăsându-și victimele cu creditul distrus și cazier penal care necesită ani de zile pentru a fi corectat.

În 1970, într-o formă complet diferită de modificare a identității, guvernul federal a înființat Programul Federal de Protecție a Martorilor. Acest program furnizează o nouă identitate indivizilor care depun mărturie în fața instanței de judecată sau se constituie martori în situații în care, acționând în acest fel, își pun în pericol viața – de exemplu, în cazurile împotriva asociațiilor pentru crime organizate. În schimbul mărturisirii prețioase, guvernul acordă fiecărui martor o nouă identitate cuprinzând un nume nou, documente legale, profesie și locuință. Guvernul are posibilitatea creării unui istoric nou, completat cu diplome de bacalaureat și de licență. În anumite situații, dacă chiar martorul are cazier, acesta este anulat și persoana devine cu totul curată!

Dumnezeu promite celor pe care îi răscumpără, “și-ți vor pune un nume nou, pe care-l va hotărî gura Domnului” (Isaia 62:2). Dumnezeu le oferă copiilor Săi o nouă identitate în Hristos. “Celui ce va birui, îi voi da să mănânce din mana ascunsă, și-i voi da o piatră albă; și pe piatra aceasta este scris un nume nou, pe care nu-l știe nimeni decât acela care-l primește.” (Apocalipsa 2:17).

Nu există nici un motiv de dubiu asupra identității pe care o ai. Noua ta identitate este una măreață, cu un scop real și un cămin adevărat. “Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor, pe care Dumnezeu Și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată” (1 Petru 2:9).

Un naturalist care vizita o fermă într-o zi, a fost surprins să vadă un vultur frumos în cotețul de păsări. El a întrebat nedumerit: “De ce locuiește vulturul acela împreună cu puii de găină?”

“Ei bine,” a răspuns fermierul, “am găsit într-o zi un ou de vultur ce fusese abandonat și l-am așezat în coteț; un pui l-a adoptat și a crescut creatura după ce a ieșit din ou. El nu cunoaște o viață mai bună decât aceasta; crede că este și el pui de găină.” Vulturul chiar ciugulea boabe de cereale și se plimba stângaci în cercuri.

“Nu încearcă niciodată să zboare de acolo?” a întrebat naturalistul, observând că pasărea nu și-a ridicat niciodată privirea. “Nu,” a răspuns fermierul, “mă îndoiesc că știe ce înseamnă a zbura.”

Naturalistul a cerut vulturul pentru câteva zile de experimente și fermierul a fost de acord. Omul de știință a pus vulturul pe un gard și l-a împins strigând: “Zboară!” Dar pasărea a căzut pe pământ și a început să ciugulească. S-a cățărât apoi, în vârful unui pod pentru uscat fânul și a făcut același lucru, dar pasărea îngrozită a scos țipete și a fâlfâit cu răceală din aripi până în mijlocul curții unde a început din nou să meargă tanțoș.

În final, naturalistul a luat pasărea ascultătoare și a dus-o departe de mediul cu care se obișnuise, mergând până la cel mai înalt loc din zonă. După un urcuș lung și plin de asudare până în vârful dealului, cu pasărea în mâini, a arătat dincolo de margine și a vorbit blând: “Tu ai fost născut pentru a te avânta spre culmi. Este mai bine pentru tine să mori aici, astăzi, zdrobit pe stâncile de sub noi, decât să-ți trăiești tot restul vieții ca un pui de găină. Căci tu nu ești găină.”

Apoi, cu privirea pătrunzătoare, pasărea a zărit un alt vultur plutind pe curenții de aer, sus, cu mult deasupra stâncilor, și o dorință arzătoare i s-a aprins. Naturalistul a aruncat pasărea maiestuoasă în sus și peste margine și a strigat: “Zboară! Zboară! Zboară!”

Vulturul a început să se rostogolească înspre stâncile de sub el, dar mai apoi, și-a întins aripile într-o deschidere de peste doi metri și cu un țipăt puternic a început să bată din ele instinctiv. Curând, plutea plin de grație, urcând în spirale tot mai înalte pe nevăzute trepte, pierzându-se în cerul albastru. În cele din urmă, puternicul vultur a dispărut în strălucirea soarelui de dimineată. Pasărea devenise ceea ce fusese născută să fie.

*“Isus S-a apropiat de ei, a vorbit cu ei, și le-a zis:
 “Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ.
 Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile,
 botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh.”
 – Matei 28:18, 19*

Duceți-vă și spuneți!

Atunci când Robert Moffat, un misionar scoțian în Africa, a venit să recruteze ajutoare în țara sa natală, a fost întâmpinat de furia unei ierni englezești foarte geroase. Sosind la biserica unde trebuia să vorbească, a observat că numai un număr mic de persoane înfruntaseră stihiiile pentru a veni să îl asculte.

Deși nimeni nu a răspuns apelului adresat de Moffat pentru voluntari în serviciul misionar din Africa, solicitarea l-a făcut să tresară pe un tânăr băiat care venise să cânte la orgă. Luând decizia să calce pe urmele acestui pionier misionar, el a mers la școală, a obținut o diplomă în medicină, s-a căsătorit cu fiica lui Moffat, Mary și și-a petrecut întreaga viață slujind triburile din Africa la care nu ajunsese nimeni. Numele lui: David Livingstone! Dumnezeu lucrează pe căi nebănuite pentru a-și duce la îndeplinire scopul.

De obicei, când Isus făcea o călătorie pentru a vindeca pe cineva, se întâmpla la cererea unui părinte sau a unui prieten. Dar în această istorisire unică a demonizatului, Isus a traversat marea de parcă a fost însărcinat doar de Tatăl Său ceresc. El a făcut o călătorie periculoasă pentru a transforma un om nebun – pe care l-a curățat, l-a îmbrăcat și apoi i-a înmănat un mandat. A avut loc o eliberare totală, o transformare enormă; omul avea acum un scop cu totul și cu totul nou.

Bănuiesc că s-ar găsi foarte puține biserici care să ia în considerare sponsorizarea unui misionar pentru a traversa o mare cuprinsă de furtună ca să ajungă doar la o singură persoană. După standardele majorității bisericilor, oamenii ar fi considerat această strădanie misionară a lui Isus drept un eșec deprimant. Aproape că aud indignările membrilor comitetului exprimate cu ocazia revizuirii călătoriei lui Isus. “Cum? Ai făcut acea deplasare periculoasă riscând viața asociaților Tăi, doar ca să

poți predica unui om alienat și dezbrăcat? Și pe urmă ai plecat numai după câteva ore?”

Călătoria lui Isus subliniază valoarea incredibilă pe care Dumnezeu o atribuie unei singure persoane – o persoană despre care cei mai mulți dintre oameni, dacă erau sinceri cu ei înșiși, ar fi considerat-o nevrednică. Totuși Isus a traversat întinderea vastă a universului doar ca să ajungă la tine. Dacă tu ai fi fost singura persoană ce avea nevoie de salvare, El ar fi făcut călătoria din ceruri și ar fi murit pe cruce doar pentru tine! “Ce credeți? Dacă un om are o sută de oi, și se rătăcește una din ele, nu lasă el pe cele nouăzeci și nouă pe munți, și se duce să caute pe cea rătăcită?” (Matei 18:12).

Aflăm că lucrarea specială a mărturiei acestui om s-a concentrat în zona ținutului Decapole. “El a plecat, și a început să vestească prin Decapole tot ce-i făcuse Isus. Și toți se minunau” (Marcu 5:20).

După cum am menționat anterior, Decapole era o federație de zece orașe (*deka* înseamnă “zece”, iar *polis* înseamnă “oraș”) situată în estul Galileii și al Râului Iordan. Dacă ar fi fost intervievați toți locuitorii din Decapole și rugați să voteze persoana cu cele mai puține șanse de convertire, acest om fără nume, ar fi câștigat cu unanimitate de voturi. Și totuși Isus a traversat o mare învolburată ca să salveze pe acest om și să-l facă după aceea, misionarul Său.

Așa este! Isus l-a trimis pe acest om să predice oamenilor, chiar înainte de a-i trimite pe ucenici în prima lor călătorie de predicare. Demonizatul convertit a devenit primul misionar al lui Isus. Nu poate exista vreun dubiu că mărturia lui cea mai elocventă era despre transformarea radicală pe care Isus o făcuse în viața lui, vestind lucrurile mari pe care Domnul le făcuse pentru el.

De fapt, Isus dă această lucrare binecuvântată fiecărui păcătos convertit. Noi venim la Isus; apoi mergem în lume pentru El. Domnul ne invită să venim la El în contextul mării chemări: “Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă” (Matei 11:28). Apoi, El ne poruncește să mergem în lume pentru El, să servim sub mandatul unei însărcinări mărețe: “Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh” (Matei 28:19).

Domnul ne-a trimis “să vestim robilor slobozenia, și prinșilor de război izbăvirea” (Isaia 61:1). De fapt, spunându-le altora experiența noastră, ce anume a făcut Isus pentru noi, este o parte a reabilitării din sclavia păcatului. “Ei l-au biruit [pe Satana], prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor” (Apocalipsa 12:11).

Acest om era atât de recunoscător pentru eliberarea sa de posedarea demonică și pentru noua lui viață, că dorea să spună tuturor despre acestea. Aceluia căruia i se iartă mult, iubește mult. Din Maria Magdalena au fost scoși șapte demoni și după aceea a plecat să devină unul dintre cei mai devotați discipoli ai lui Isus.

Într-adevăr, atunci când demonizatul a plecat în prima lui misiune, era încă plin de un duh – de data aceasta de un Duh foarte bun, ce se afla acolo ca un oaspete cu invitație și nu ca un invadator.

*“Omul din care ieșiseră dracii, Îl ruga să-i dea voie
să rămână cu El. Dar Isus l-a trimis acasă, și i-a zis:
Întoarce-te acasă, și povestește tot ce ți-a făcut Dumnezeu.
El a plecat, și a vestit prin toată cetatea tot ce-i făcuse Isus.”
– Luca 8:38.39*

În drum spre casă

Un tânăr implicat în misiunea de evanghelizare creștină a realizat că ocupa locul de lângă Billy Graham în timp ce călătorea cu avionul. Plin de înflăcărare i-a spus renumitului evanghelist că se afla în drum spre sediul unei misiuni izolate, unde aștepta încrezător să întoarcă mulți necredincioși la Dumnezeu.

Graham i-a răspuns că acestea sunt vești minunate. Apoi l-a întrebat câte suflete adusese tânărul la Hristos din propria lui familie, sau dintre vecinii Săi. Cu privirea în pământ și descumpănit, tânărul a răspuns că nu adusese pe nimeni încă la Domnul – apoi a început să ofere o serie de motive născocite din pricina cărora era așa de dificil să se producă convertiri în orașul său natal.

După o pauză meditativă, Graham l-a sfătuit cu calm pe tânăr să se întoarcă acasă, spunându-i: “Dacă nu ai avut succes în propria-ți familie sau printre vecinii tăi, este de așteptat ca nici într-o altă țară să nu ai succes.”

Pe când Isus se pregătea să se îmbarce pentru a părăsi ținutul Decapole, omul care fusese vindecat pe deplin, L-a rugat să fie lăsat să meargă și el cu Isus. Ce transformare! Acela care se temea atât de tare de venirea Sa, acum era îngrozit de plecarea Sa! Este de crezut că și el dorea să devină unul dintre ucenicii lui Isus.

Dar însărcinarea pe care Isus i-a dat-o demonizatului, a fost complet diferită față de instrucțiunile pe care le dădea de obicei, tuturor acelor pe care îi vindeca. De regulă, El le spunea să păstreze tăcerea în legătură cu tot ce li se întâmplaseră (vezi Matei 8:4; Luca 8:56).^{*} Fostul demonizat nu trebuia să stea la infinit la picioarele lui Isus, ci trebuia să se ducă să le spună altora despre Isus - începând cu cei din casa lui.^{**}

Sunt atât de mulți aceia care vin și iau loc în biserică săptămână de săptămână, dar niciodată nu împărtășesc credința lor altora. Ca urmare a acestui fapt, experiența lor creștină se atrofiază. Mediul familiar reprezintă cel mai bun, dar și cel mai solicitant teren de antrenament pentru a pregăti misionari. Prima persoană pe care apostolul Andrei a condus-o la Isus după ce el l-a descoperit, a fost fratele său, Petru (Ioan 1:40. 41). Când femeia samariteancă de la fântână a aflat că Isus este Mesia, a plecat îndată să împartă Apa Vie cu vecinii ei (Ioan 4:28. 29). Chiar Isus le-a cerut ucenicilor să înceapă să mărturisească celor ce le erau aproape și pe urmă, să extindă cercul acesta, ajungând până la cele mai îndepărtate colțuri ale pământului. “Îmi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria, și până la marginile pământului” (Fapte 1:8).

^{*} Erau tensiuni politice între locuitorii Galileii și Iudeii și stăpânitorii romani. Dacă miracolele lui Isus ar fi fost răspândite pe arii întinse, ele ar fi transformat așteptările mesianice ale oamenilor în flăcări ale revoltei. Asemenea pericol, însă, nu se întâlnea în Decapole; de aceea, mila lui Dumnezeu trebuia proclamată liber.

^{**} Observați că mai întâi le-a spus demonilor să plece, apoi a spus omului să plece. Isus i-a trimis pe demoni în porci, și l-a trimis pe bărbat la cei răătăciți. Este simbolic și faptul că cei ce aveau grijă de porci, au plecat să împartă vestile rele. După ce demonizatul s-a întâlnit cu Isus, el a plecat în aceeași regiune, dar spre a răspândi vestile bune.

LANȚURI SFĂRÂMATE

Este important de reținut că Isus nu i-a poruncit fostului demonizat să meargă acasă și să devină un mare orator, ci doar să mărturisească despre ceea ce făcuse Isus în viața lui. Atât de simplu este să fii martor al lui Isus. Va fi întotdeauna adevărat că nu există predică mai puternică decât o viață care a fost transformată de Isus! “El a plecat, și a vestit prin toată cetatea tot ce-i făcuse Isus. La întoarcere, Isus a fost primit cu bucurie de mulțime, căci toți Îl așteptau” (Luca 8:39, 40).*

Poate că aveți membri dragi de familie sau prieteni care s-au îndepărtat de Dumnezeu. Poate că sunt prinși în capcana amețitoare a auto-distrugerii. Poate că vă întrebați dacă rugăciunile pe care le înălțați pentru ei nu sunt cumva o pierdere de timp. Vestea bună este că dacă Isus a putut ajunge la acest om, înseamnă că El poate ajunge la oricine. Nu ar fi putut exista ceva mai fără de speranță și mai rău decât starea în care se afla demonizatul, în afară de însăși moartea. Acest om era atât de departe de Dumnezeu cât își poate imagina mintea cuiva. Cu alte cuvinte, există întotdeauna speranță, așa că nu renunțați niciodată la ceea ce puteți face pentru cei pe care îi iubiți.

Înainte să terminăm meditația noastră despre această istorisire, vă rog să luați în considerare pentru o ultimă dată, contrastul uimitor:

Omul posedat umblă printre schelete în putrefacție în umbra dealurilor înconjurătoare fornăind la țipetele turmei rău mirositoare. De carnea lui sfâșiată, cu răni vii, atârnă rămășițe de cătușe deformate și lanțuri. Țipând și gemând, cu spume de salivă la gura ce-și mârâie colții, el rătăcește fără țință printre siluete de peșteri și morminte, în timp ce corpul său mirositor și gol este urmat de un nor de muște. Își străpunge încontinuu cu pietre ascuțite, brațele pline de cicatrici, iar ochii lui sălbatici aruncă priviri amenințătoare pe sub părul murdar și încâlcit.

* Evanghelia după Luca sugerează faptul că Isus a revenit în acel ținut și că din pricina lucrării pline de putere a acestui om, întreaga populație îl aștepta pe Isus atunci când s-a întors. Aceasta este și misiunea noastră. Isus se întoarce pe pământ foarte curând și noi trebuie să facem tot ce ne stă în putință prin cuvântul nostru și prin exemplul nostru să-i pregătim și pe alții să Îl întâlnească pe Isus în pace.

Eliberarea divină

Isaia 1:5.6 descrie acest lucru atât de bine: “Vă răzvrătiți din ce în ce mai rău? Tot capul este bolnav, și toată inima suferă de moarte! Din tălpi până-n creștet, nimic nu-i sănătos: ci numai răni, vânătăi și carne vie, nestoarse, nelegate, și nealinate cu untdelemn.”

Înainte să îl întâlnească pe Isus, demonizatul era întruchiparea a tot ceea ce înseamnă să fii PIERDUT – scris chiar așa, cu toate literele mari. Era necurat, nesociabil, nereținut și chinuit.

Și acum reversul: după ce a venit la Isus, era liniștit, civilizat, îmbrăcat, zâmbitor și cu mintea întreagă.

Ce schimbare a adus Isus în viața lui! Era diferența dintre lumină și întuneric, dintre cel pierdut și cel găsit, diferența dintre viață și moarte. Isus poate și va face această schimbare și în viața ta! După cum a spus cineva odată: “Când mă uit la mine însumi, mă întreb și mă minunez cum pot să fiu mântuit, dar când mă uit la Isus, mă întreb și mă minunez cum pot să fiu pierdut!” Indiferent ce lanțuri te țin legat, Isus poate să le rupă și să te elibereze. “Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi” (2 Corinteni 5:17).

Dacă încă nu I-ai cerut lui Isus să te mântuiască, cere-I acest lucru chiar acum. Apoi, du-te și spune și altora ce lucruri mari a făcut pentru Tine.

Deci, păcatul să nu mai domnească în trupul vostru muritor, și să nu mai ascultați de poftele lui. Să nu mai dați în stăpânirea păcatului mădularele voastre, ca niște unelte ale nelegiuirii; ci dați-vă pe voi înșivă lui Dumnezeu, ca vii, din morți cum erați; și dați lui Dumnezeu mădularele voastre, ca pe niște unelte ale neprihănirii. Căci păcatul nu va mai stăpâni asupra voastră, pentru că nu sunteți sub Lege, ci sub har.

Ce urmează de aici? Să păcătuim pentru că nu mai suntem sub Lege ci sub har? Nicidecum. Nu știți că, dacă vă dați robi cuiva, ca să-l ascultați, sunteți robii aceluia de care ascultați, fie că este vorba de păcat, care duce la moarte, fie că este vorba de ascultare, care duce la neprihănire? Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, pentru că, după ce ați fost robi ai păcatului, ați ascultat acum din inimă de dreptarul învățaturii, pe care ați primit-o. Și prin chiar faptul că ați fost izbăviți de sub păcat, v-ați făcut robi ai neprihănirii (Romani 6:12-18).

Editura Zappy's vă oferă:

- **Scăpare la Dumnezeu - Jim Hohnberger** - Această carte este mult mai mult decât o poveste foarte interesantă. Mult mai mult. Principiul lepădării de sine te va inspira, și va provoca fiecare părticică a ființei tale. Dar dacă dorești o viață creștină autentică și ca Dumnezeu să facă ceva în viața ta, atunci ești gata pentru ceea ce are de spus această carte.

- **Viață din belșug - Jim Hohnberger** - Un plan de 12 săptămâni pentru îmbunătățirea celor mai importante relații. Cum să ai o viață puternică, o căsnicie puternică, o familie puternică.

- **Evanghelia este despre oameni - Jim Hohnberger** - Cum să-i tratăm pe ceilalți, în special pe cei care sunt diferiți de noi. Modul în care ne tratează Isus pe noi.

- **Veniți deoparte - Jim Hohnberger** - Continuare a cărții **Scăpare la Dumnezeu**

- **Bărbați puternici - Jim Hohnberger** - Fiecare bărbat are dreptul la o moștenire bogată! Precum o comoară ascunsă, și această moștenire este adesea tăinuită. Concepții defectuoase și așteptări contradictorii îi depozitează pe bărbați de adevărata bogăție care este de drept a lor. Mulți bărbați se simt forțați să accepte pur și simplu această stare de lucruri. Însă în interior, știu că ceva le lipsește.

În această eră a supraîncărcării cu informație și a stimulării simțurilor, este posibil cu adevărat să dezgropi moștenirea adevăratei masculinități? Trebuie bărbații să accepte pur și simplu faptul că au fost subevaluați?

Jim Hohnberger răspunde cu un răsunător "nu"! Relatând din propria experiență și din cea a altor bărbați, Jim vă învață cum să vă dezgropați moștenirea. Nu e deloc complicat. Niciun bărbat nu ar trebui să se mulțumească să-și lase comoara îngropată. Recuperează-ți moștenirea! Intră în rândul acestor bărbați puternici!

- **Educație pentru părinți - Sally Hohnberger** - Această carte nu este o carte tipică de creștere a copiilor. Nu veți găsi în ea ultimele tehnici despre știința comportamentului sau discuții privitoare la psihologie. Ceea ce veți găsi este o cale cu totul nouă pentru educarea părinților – prin Duhul!

- **Educație pentru părinți - Volumul II - Sally Hohnberger** - Scris în același stil captivant ca și primul, acest volum se adresează părinților ai căror copii au ajuns la vârsta adolescenței. Este o nouă provocare și un îndrumător al educației părinților – prin Duhul!

LANȚURI SFĂRÂMATE

- **Revoluție la Vatican - Martin Kobiałka** - O carte de mare actualitate, captivantă, și fără a avea un stil polemic scoate la lumină multe evenimente necunoscute ale bisericii catolice din Evul Mediu până în zilele noastre. Cum va arăta Biserica viitorului? Sfârșitul plin de speranță al acestei cărți ni-l va dezvălui.

- **Guvern mondial sau Împărăția lui Dumnezeu? - Martin Kobiałka** - Cartea a apărut ca rezultat al întâlnirii autorului cu primul ministru britanic Tony Blair – care este un promotor al globalizării – și a corespondenței cu acesta. Autorul își propune să răspundă la întrebări cu privire la viitorul noii ordini mondiale, prezintă tendințele actuale și actorii principali ai acestei mișcări, dar prezintă și planul lui Dumnezeu cu lumea noastră, pe baza profeției biblice.

- **Salvare din univers? - Martin Kobiałka** - Este universul locuit? Ne vizitează locuitorii altor planete prin intermediul așa-ziselor OZN-uri? Mai există o speranță reală pentru omenire? Astăzi ne-a invadat o catastrofă spirituală. O inundație de otrăvuri este indusă în sufletele copiilor noștri prin intermediul valurilor New Age. Un potop ezoteric inundă lumea. Acest pericol, și alte întrebări actuale sunt strâns legate de lumea de dincolo. Această carte dă răspuns la aceste frământări cu ajutorul Bibliei, care oferă speranță reală și care dă vieții noastre un sens nou.

- **A patra uimire - Alberta Mazat** - Cartea "A patra uimire" vine să demitizeze concepția că iubirea fizică, definită de Creator prin sexualitate, trebuie privită cu coada ochiului și așezată în plan secund și îndepărtat, de care să ne fie rușine. Relația dintre viața spirituală și viața sexuală din cuplu a fost foarte puțin explorată, socotindu-se incompatibile de către mulți partizani ai înaltei moralități. Meritul acestei cărți este acela de a oferi o educație sexuală în cel mai înalt cadru creștin, surprinzând frumusețea dragostei fizice din echilibrul vieții spirituale. Orice exces de-o parte și de alta le afectează pe amândouă.

- **Mă socoteam desăvârșit - George R. Knight** - Un studiu despre păcat și mântuire. "Aceste două cuvinte țin de esența a ceea ce este creștinismul, în centru aflându-se problema umană, iar apoi soluția oferită de Dumnezeu.

Deși este adevărat că aceste cuvinte sunt esențiale în înțelegerea semnificației creștinismului, este la fel de adevărat că ele au fost unele dintre cele mai neînțelese cuvinte din istoria bisericii. La fel au fost și pentru mine. În felul acesta, m-am frustrat nu numai pe mine, dar și pe cei din jurul meu.

Acest mic volum conține ideile de bază ale modului în care înțeleg acum acest subiect. Fiecare capitol urmărește să vadă lucrurile dincolo de suprafață, pătrunzând în semnificația lor profundă și a modului în care ele se manifestă în experiența creștină de zi cu zi".

- **Până la capătul pământului - Sebastian Tîrțirău** - Această carte este o lecție practică de filozofie creștină a vieții. Ea descrie cu lux de amănunte demersul ființei umane sub atingerea călăuzitoare a lui Dumnezeu. Este un destin creștin, în cel mai frumos sens al cuvântului. Era normal ca el să nu fie decât misionar. Fiecare nou-născut în Împărăția Cerurilor este binecuvântat ca purtător de speranță și mântuire. Experiența de viață prezentată în această carte dovedește cu prisosință acest adevăr.

- **De ce nu mi-ai spus și mie? - Morris Venden** – A-L FACE CUNOSCUT PE ISUS ALTORA, NU ESTE CEEA CE FACEM. ESTE CEEA CE SUNTEM.

Când ajungem să lucrăm ca pescari de oameni, ne lipsește barca?

Nu este de mirare că atât de mulți se sperie, se simt vinovați sau vor să fugă să se ascundă atunci când aud Cuvântul.

“Dacă nu-ți îndeplinești datoria creștină de a da mărturie altora, sângele lor va fi cerut din mâna ta.”

Dacă aceasta este ceea ce ați auzit de la amvon sau de la oameni, în legătură cu împărtășirea credinței pe care o aveți, pregătiți-vă pentru o schimbare cutremurătoare în înțelegerea mesajului.

În cartea **De ce nu mi-ai spus și mie?** pastorul, scriitorul și binecunoscutul apărător al neprihănirii prin credință, Morris Venden, lansează o provocare față de tacticile bazate pe teamă și sentimentul vinovăției, care se folosesc în biserică pentru a-i determina pe membri să desfășoare lucrare misionară și promovează o mult mai bună cale de urmat.

Cu dovezi din Biblie și din cartea Calea către Hristos, precum și cu multe experiențe de viață culese în timpul anilor de pastorație, pastorul Venden ne dezvăluie un Dumnezeu suficient de mare, de iubitor și de cinstit ca să dea fiecărei persoane născute în această lume, o șansă adecvată la mântuire, indiferent de ceea ce facem noi. Pe măsură ce descoperiți adevăratul motiv pentru care Dumnezeu ne cheamă să dăm mărturie și să slujim pe alții, vă veți întreba de ce a durat atât de mult ca adevărul să poată fi rostit: mărturisirea creștină autentică nu este niciodată ceva ce se face forțat; curge în mod natural din relația pe care o aveți cu Isus.

Despovărați de sentimentul de vinovăție, puteți înlocui o viață de mediocritate monotonă cu o aventură neînfricată pe calea credinței. Această carte vă va arăta cum puteți face acest lucru.

LANȚURI SFĂRÂMATE

- Parabole moderne - *Morris Venden*

Toți suntem ignoranți, în diferite domenii. Poți fi o enciclopedie ambulantă în materie de computere, dar să nu cunoști absolut nimic despre ce se află sub capota mașinii tale.

Alcineva poate fi expert în aeronautică dar complet novice în ceea ce privește funcționarea creierului omenesc. Ce bine e când cineva începe să explice un lucru despre care nu știm nimic, cam așa: "Computerul... carburatorul... creierul uman... reactorul...) se aseamănă cu..."

A pune în relație ceva necunoscut cu altceva cunoscut, aici este geniul parabolei.

Exact așa făcea și Isus atunci când avea de prezentat noțiuni abstracte, precum credința, dragostea, împărăția cerurilor... "Împărăția cerurilor se aseamănă cu...", începea El și, în mod sigur urma o parabolă. Oamenii nu se săturau ascultându-L, atunci.

Pentru că ele aduc cerul mai aproape de pământ, parabolele încă le sunt dragi oamenilor, după cum a descoperit pastorul Morris Venden peste tot unde a predicat. Cei care i-au auzit parabolele moderne prezentate în predici îi cer neconștient copii ale acestora, pe care, acum, el le-a adunat în cartea de față.

Parabolele din această carte? Să vedeți, ele se aseamănă cu...

Adică nu! N-ar fi mai bine să le citiți singuri?

PENTRU COMENZI ȘI INFORMAȚII:

Editura Zappy's

Tel. 0244 - 352 352

0244 - 334 775

e-mail: zappys@gmail.com

www.editurazappys.com